

Forslag

til

Lov om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

Fremsat den 13. januar 1970 af *handelsministeren*.

Kapitel 1.

Lovens område.

§ 1. Denne lov omfatter selvstændig erhvervsvirksomhed ved:

- 1) Servering af spise- og drikkevarer.
- 2) Modtagelse af overnattende gæster med mulighed for servering.
- 3) Udlejning af lokaler til selskaber, der selv sørger for serveringen.

Stk. 2. For andelsforeninger og andre foreninger gælder loven i det omfang, deres virksomhed udadtil fremtræder som erhvervsvirksomhed, eller der serveres stærke drikke for medlemmerne mod betaling.

Stk. 3. Offentlige institutioners virksomhed omfattes ikke af lovens kap. 2 og kap. 3.

Kapitel 2.

Almindelige bestemmelser.

§ 2. Enhver, der driver erhverv som nævnt i § 1, skal have næringsbrev, jfr. dog kap. 4 om marketenderier, pensionater m. v.

Stk. 2. I ansvarlige interessentskaber og i kommanditselskaber skal alle personligt ansvarlige deltagere have næringsbrev.

Stk. 3. Næringsbrev udstedes af politimesteren på den næringsdrivendes bopæl (hjemsted), i København magistraten. Forretningssted anføres på næringsbrevet, jfr. § 6, stk. 1, af politimesteren på stedet, hvor virksomheden agtes drevet, i København magistraten.

Stk. 4. Virksomheden må ikke påbegyndes, før næringsbrev er udstedt og påtegnet om forretningsstedet, samt før de pågældende lokaler eller serveringssteder er god-

kendt til formålet, jfr. § 25. Er lokalerne eller serveringsstedet godkendt, kan et aktieselskab under stiftelse dog drive virksomhed, indtil næringsbrevet kan udstedes efter registreringen, når selskabet er anmeldt til aktieselskabsregisteret, og politimesteren på hjemstedet, i København magistraten, har udstedt erklæring om, at de udpegede direktører og bestyrelsesmedlemmer opfylder kravene i § 3.

§ 3. Personer har ret til næringsbrev, når de

- 1) har dansk indfødsret,
- 2) har bopæl her i riget og
- 3) er myndige.

Stk. 2. Personer, der ikke har dansk indfødsret, men ellers opfylder betingelserne i stk. 1, har ret til næringsbrev, såfremt dette er hjemlet efter næringslovens § 3, stk. 2.

Stk. 3. Handelsministeren kan tillade, at der udstedes næringsbrev til personer, som ikke opfylder betingelserne i stk. 1. Gives tilladelse til en person, der ikke har bopæl her i riget eller er umyndig uden at have fået tilladelse efter myndighedsloven til at drive virksomhed på egen hånd, skal virksomheden ledes af en bestyrer, der opfylder betingelserne i stk. 1, jfr. stk. 2 og 4.

Stk. 4. Reglerne i borgerlig straffelovs § 78, stk. 2 og 3, finder anvendelse.

§ 4. Her i landet registrerede aktieselskaber har ret til næringsbrev, såfremt samtlige medlemmer af direktionen og bestyrelsen opfylder betingelserne i § 3. Det samme gælder andre her i landet hjemmehørende selskaber med begrænset ansvar (herunder selskaber med vekslende med-

lemstal eller vekslende kapital), foreninger, stiftelser og andre selvejende institutioner.

Stk. 2. Indtræder nye medlemmer i direktionen eller bestyrelsen i de i stk. 1 omhandlede selskaber m. v., skal dette anmeldes til den myndighed, der har udstedt næringsbrevet.

§ 5. Næringsbrev efter denne lov lyder på „restauratør og hotelvært“.

Stk. 2. For næringsbrev som restauratør og hotelvært og for duplikateksemplar heraf betales gebyr efter bestemmelser fastsat af handelsministeren. Gebyret tilfalder staten, i København kommunen.

Stk. 3. Næringsbrev eller et af vedkommende myndighed udstedt duplikateksemplar skal være ophængt på et sted, der er iøjnefaldende for gæsterne. Automater skal være forsynet med indehaverens navn (firma) og forretningsadresse.

§ 6. Den, der har næringsbrev i henhold til denne lov, har ret til at drive restaurations- og hotelvirksomhed fra faste forretningssteder i hele landet. Til servering af stærke drikke kræves dog for hvert forretningssted særlig bevilling (alkoholbevilling), jfr. kap. 3.

Stk. 2. Fra forretningssteder uden alkoholbevilling må der ud af huset kun sælges tillavet mad, brød og kager, samt alle slags drikkevarer, undtagen stærke drikke. Har virksomheden alkoholbevilling, kan stærke drikke tillige sælges sammen med og som forholdsmæssigt tilhører til tillavet mad.

§ 7. Retten til at drive næring bortfalder, når indehaveren af næringsbrevet dør, jfr. dog § 8. Det samme gælder, hvis næringsbrevindehaveren ikke længere opfylder betingelserne for at få næringsbrev.

Stk. 2. Handelsministeren kan undtage fra bestemmelserne i stk. 1, 2. pkt.

Stk. 3. Hvis retten efter næringsbrevet er bortfaldet, eller frakendt efter reglerne i borgerlig straffelovs § 79, skal næringsbrevet og eventuelle duplikateksemplarer straks afleveres til den myndighed, der har udstedt det.

§ 8. Efter anmeldelse til politimesteren, i København magistraten, kan et dødsbo,

en ægtefælle, der sidder i uskiftet bo, et konkursbo eller en væрге for en umyndiggjort uden næringsbrev fortsætte afdødes, fallentens, eller den umyndiggjortes virksomhed, med henblik på afvikling, afhændelse eller lignende. Adgangen hertil gælder kun indtil ét år efter dødsfaldet, konkursdekretet eller umyndiggørelsen. I særlige tilfælde kan politimesteren, i København magistraten, forlænge fristen.

§ 9. Den daglige drift af virksomheden skal ledes af næringsbrevindehaveren selv eller af en bestyrer. Drives virksomheden fra flere forretningssteder, må kun ét af disse ledes af næringsbrevindehaveren. Hvert af de øvrige forretningssteder skal ledes af en bestyrer.

Stk. 2. Er næringsbrevindehaveren et af de i § 4 nævnte selskaber eller lignende, skal hvert af virksomhedens forretningssteder ledes af en bestyrer. Det samme gælder i de i § 8 nævnte boer.

Stk. 3. Bestyrere skal anmeldes til politimesteren på forretningsstedet, i København magistraten. Bestyrere skal opfylde betingelserne i § 3. Politimesteren på forretningsstedet, i København magistraten, kan tillade, at en person som indehaver eller bestyrer leder mere end ét forretningssted.

Stk. 4. Bestyreren har samme strafferetlige ansvar for virksomhedens drift som indehaveren af næringsbrevet, jfr. § 32, stk. 5.

§ 10. Næringsbrev og tilladelse, der udstedes efter en af handelsministeren i medfør af loven givet dispensation, kan efter ministerens bestemmelse begrænses og betinges.

Stk. 2. Afgørelser efter denne lov, der træffes af politimesteren, i København magistraten, kan indbringes for handelsministeren. Dog indbringes afgørelser efter § 29, stk. 3 og 5, og § 31, stk. 1 og 2, for justitsministeren.

Kapitel 3.

Alkoholbevilling.

§ 11. Stærke drikke må kun serveres i virksomheder med alkoholbevilling, jfr. dog kap. 4 om marketenderier, pensionater m. v. Bevillingen, der kun gælder et bestemt for-

retningssted, gives af kommunalbestyrelsen efter forhandling med politiet, jfr. dog § 13 om landsbevillingsnævnet. Bevillingen gælder for et tidsrum af 8 år men kan, når særlige omstændigheder taler derfor, gives for 4 år eller alene for vinter- eller sommerhalvåret. Skal en bevilling iøvrigt begrænses eller betinges, udstedes den af landsbevillingsnævnet efter indstilling fra kommunalbestyrelsen.

Stk. 2. Afslår kommunalbestyrelsen at give eller forny en bevilling, kan afgørelsen indbringes for det i § 13 nævnte landsbevillingsnævnet inden 4 uger efter, at afslaget er givet den pågældende. Med afslaget skal følge oplysning om adgangen til at indbringe afgørelsen for nævnet og om fristen herfor.

§ 12. Ved „stærke drikke“ forstås i denne lov

- 1) vin, frugtvin og andre ved alkoholgæring fremkomne drikke med over $2\frac{1}{2}$ rumprocent alkohol,
- 2) destillerede alkoholiske (ethanolholdige) drikke,
- 3) øl med $2\frac{1}{4}$ vægtprocent alkohol (ethanol) eller derover, samt
- 4) drikke tilsat de under 1-3 nævnte drikke.

§ 13. Handelsministeren nedsætter et landsbevillingsnævnet bestående af en formand, der har den juridiske uddannelse, samt 4 andre medlemmer, der udnævnes for et tidsrum af indtil 4 år. 2 medlemmer skal repræsentere kommunerne, og 2 medlemmer skal være uafhængige af kommunale interesser og af erhvervsinteresser, der berøres af loven. Ministeren fastsætter de nærmere regler for valget af de 4 sidstnævnte medlemmer og fastsætter nævnets forretningsorden.

Stk. 2. Kun landsbevillingsnævnet kan give og forny alkoholbevillinger, når bevillingen skal begrænses eller betinges, samt når virksomheden drives:

- 1) i ejendomme, der tilhører staten,
- 2) i ejendomme, der tilhører en kommune, for så vidt ejendommen overvejende er indrettet til restaurations- eller hotelvirksomhed, eller
- 3) i jernbanetog, luftfartøjer og skibe i fart.

§ 14. Personer skal for at få alkoholbevilling have næringsbrev, jfr. § 2, stk. 1. Endvidere må de ikke

- 1) være under 25 år,
- 2) være umyndiggjort eller under lavværgemål,
- 3) være under konkurs,
- 4) have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at de ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde, eller
- 5) have modtaget ydelser eller påtaget sig forpligtelser som nævnt i stk. 5.

Stk. 2. Selskaber m.v. skal for at få alkoholbevilling have næringsbrev i henhold til § 4. Endvidere skal direktionen og bestyrelsesmedlemmerne opfylde betingelserne i stk. 1, 2. pkt., nr. 1, 2 og 4, medmindre handelsministeren undtager herfra. Selskabet må ikke have modtaget ydelser eller påtaget sig forpligtelser som nævnt i stk. 5. Indtræder nye medlemmer i direktionen eller bestyrelsen, skal dette anmeldes til politimesteren på hvert forretningssted, i København magistraten.

Stk. 3. Alkoholbevilling kan uden tilladelse fra handelsministeren kun meddeles selskaber m. v., når disses vedtægter indeholder bestemmelser om, at aktier (andelsbeviser) ikke kan udstedes eller overdrages til nogen, der fremstiller eller forhandler drikkevarer, at alle aktier (andelsbeviser) skal lyde på og noteres på navn, og at der til overdragelse kræves samtykke fra bestyrelsen. Ved fornyelse af bevillinger udstedt før 1. oktober 1963, hvor nogen del af selskabets aktiekapital tilhører nogen, der fremstiller eller forhandler drikkevarer, afgør handelsministeren, om forholdet skal være til hinder for, at bevillingen fornyes.

Stk. 4. Bestyrere i virksomheder, der har alkoholbevilling, skal opfylde betingelserne i stk. 1, 2. pkt., nr. 1, 2, 4 og 5, jfr. i øvrigt § 9, stk. 3, og skal godkendes af vedkommende kommunalbestyrelse. Godkender kommunalbestyrelsen ikke en bestyrer, kan afgørelsen indbringes for landsbevillingsnævnet.

Stk. 5. Indehavere af alkoholbevilling og bestyrere i forretningssteder med alkoholbevilling må ikke uden tilladelse fra handelsministeren modtage lån, herunder lån af inventar, indskud eller usædvanlig kredit fra nogen, som fremstiller eller forhandler

drikkevarer. Uden tilladelse fra handelsministeren må de pågældende ej heller påtage sig forpligtelser, for hvis opfyldelse der stilles sikkerhed af nogen, som fremstiller eller forhandler drikkevarer.

Stk. 6. De i stk. 5, 1. pkt., indeholdte bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på gaver af ikke ubetydelig værdi, bestemt til at anvendes i bevillingshaverens virksomhed.

Stk. 7. Bestemmelsen i stk. 5 finder ikke anvendelse med hensyn til lån, indskud eller sikkerhedsstillelse ydet af finansieringsinstitutter, hvis vedtægter sikrer en sådan uafhængighed af leverandører af drikkevarer, at de i henhold til nærværende bestemmelse har kunnet opnå handelsministerens godkendelse.

§ 15. Alkoholbevillingen påtegnes næringsbrevet af politimesteren på forretningsstedet, i København magistraten. Gebyr for bevillingen betales til kommunen efter regler fastsat af handelsministeren.

Stk. 2. Når ansøgning om bevilling er indgivet, kan politimesteren, i København magistraten, tillade, at stærke drikke serveres. Tilladelsen gives for et bestemt tidsrum, dog længst indtil endelig afgørelse er truffet.

§ 16. Virksomhed med servering af stærke drikke må ikke drives i lokaler, der benyttes til anden næringsvirksomhed, eller i lokaler, som står i forbindelse med andre salglokaler, hvortil der ikke er særskilt adgang fra gaden. Lokaler i hoteller, i stormagasiner og forretninger af lignende størrelse, samt i foreninger, undtages dog herfra efter nærmere af handelsministeren fastsatte retningslinier.

Stk. 2. Uanset bestemmelserne i stk. 1 kan udstillinger, hvor der finder næringsvirksomhed sted, afholdes i de almindelige restaurations- og hotellokaler. Bortset fra mannequinopvisninger kan dette dog kun ske, såfremt der ikke finder servering sted, eller der kun er adgang for en særlig indbudt kreds.

§ 17. En alkoholbevilling bortfalder, 1) når bevillingshaveren dør, jfr. dog stk. 2, 2) når bevillingens gyldighedstid udløber uden fornyelse finder sted, eller

3) hvis bevillingshaveren ikke længere opfylder betingelserne i § 14, stk. 1, 1. pkt. og 2. pkt., nr. 2 og 3.

Stk. 2. Afdødes ægtefælle har ret til at overtage bevillingen, hvis vedkommende har samlevet med afdøde indtil dennes død og opfylder betingelserne i § 14, stk. 1. Ægtefælless næringsbrev forsynes med påtegning om overtagelsen.

Stk. 3. Handelsministeren kan tillade, at en efterlevende ægtefælle, der ikke er fyldt 25 år, overtager bevillingen efter stk. 2.

Stk. 4. Bestemmelsen i § 8 anvendes også på alkoholbevillinger.

Stk. 5. Godkendelse af en bestyrer bortfalder, hvis han ikke længere opfylder betingelserne i § 3 og i § 14, stk. 1, 2. pkt., nr. 2 og 3.

§ 18. Har en bevillingshaver gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i virksomheden, og de udviste forhold giver grund til at antage, at virksomheden ikke fremtidig vil blive drevet på forsvarlig måde, kan landsbevillingsnævnet fratage ham bevillingen. Er bevillingen givet af kommunalbestyrelsen, kan fratagelse kun ske efter forslag fra denne. Hvis virksomheden drives på en sådan måde, at drukkeneskab, utugt, uterlighed eller strafbare handlinger derved vil kunne fremmes, og politiet tidligere har advaret bevillingshaveren, kan landsbevillingsnævnet bemyndige politiet til at stille vilkår, der er egnede til at hindre de nævnte forhold. Overtrædes sådanne vilkår, kan nævnet efter forslag fra politiet fratage bevillingshaveren hans bevilling.

Stk. 2. Nævnets afgørelser efter stk. 1 kan af bevillingshaveren kræves indbragt for domstolene. Afgørelsen skal indeholde oplysning om adgangen hertil og om fristen herfor.

Stk. 3. Begæring efter stk. 2 skal fremsættes over for handelsministeren inden 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende. Handelsministeren anlægger sag mod den pågældende i den borgerlige retsplejes former.

Stk. 4. Begæring om sagsanlæg har opsættende virkning, men retten kan ved kendelse bestemme, i hvilket omfang den pågældende under sagens behandling må drive virksomheden. Såfremt nævnets afgørelse findes lovlig ved dommen, kan det

i denne dom bestemmes, at anke ikke har opsættende virkning.

Stk. 5. Med hensyn til bestyrelsetilladelser på forretningssteder, der har alkoholbevilling, finder stk. 1-4 tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Bestemmelserne i stk. 1, 3. pkt., omfatter også virksomheder, der ikke har alkoholbevilling.

§ 19. Er en alkoholbevilling bortfaldet efter § 17, frataget efter § 18 eller frakendt efter borgerlig straffelovs § 79, skal næringsbrevet straks indleveres til den myndighed, der har udfærdiget bevillingen til slettelse af bevillingspåtegningen.

Kapitel 4.

Marketenderier, pensionater m. v.

§ 20. Næringsbrev kræves ikke til marketenderivirksomhed (kantinevirksomhed). Herved forstås servering i dertil indrettede lokaler i eller i tilknytning til arbejdspladser og tilsvarende steder for personer, der er beskæftiget i virksomheden, for personer, der besøger nogen af de beskæftigede, samt for chauffører, bude o. lign. med ærinde i virksomheden. Handelsministeren kan for særlige kategorier af virksomheder fastsætte nærmere regler til afgrænsning af de adgangsbemyndigedes kred.

Stk. 2. Marketenderivirksomhed med servering af stærke drikke må ikke drives uden tilladelse fra politiet. Tilladelse kan alene gives til en virksomhed eller en flerhed af virksomheder eller, med tilslutning af vedkommende virksomhed eller virksomheder, til en sammenslutning af de beskæftigede. Tilladelse gives for arbejdspladser, der ikke er knyttet til bestemte virksomheder, til en sammenslutning af de beskæftigede. I marketenderier med servering af stærke drikke skal der være ansat en af politiet godkendt marketender til at forestå den daglige drift. Marketenderens løn må hverken helt eller delvis fastsættes som en procentdel af omsætningen af stærke drikke.

Stk. 3. Tilladelse eller godkendelse i henhold til stk. 2 kan kun nægtes eller begrænses, såfremt særlige omstændigheder giver anledning dertil. Tilladelse eller godkendelse kan tilbagekaldes, hvis reglerne for marketenderivirksomhed tilsidesættes, eller der jævnlig forekommer drukkenskab.

Stk. 4. I de i stk. 2 nævnte marketenderier må andre stærke drikke end øl af skatteklasse I og bordvin ikke udleveres, serveres eller nydes. Øl og bordvin må ikke serveres uden for de i vedkommende virksomhed fastsatte spisetider. I andre marketenderier må hverken nydes eller serveres stærke drikke.

Stk. 5. Det strafferetlige ansvar efter § 32, stk. 5, for de i stk. 2 nævnte marketenderiers drift påhviler såvel marketenderitilladelsens indehaver som marketenderen. I andre marketenderier påhviler svaret den, for hvis regning marketenderiet drives. Det er forbudt at tilbageholde arbejdsløn til dækning af skyld i marketenderier. Der må ikke finde handel sted i marketenderilokalerne. Dog kan handelsministeren fastsætte bestemmelser, hvor efter der i marketenderier uden næringsbrev kan forhandles nærmere angivne føde- og drikkevarer, personlige fornødenheder og lignende.

Stk. 6. Marketenderier må længst holdes åbne i tiden fra en halv time før arbejdstidens begyndelse til en halv time efter dennes ophør. Politiet kan dog tillade, at et marketenderi holdes åbent i indtil 1½ time efter arbejdstidens ophør. I lukketiden må der ikke serveres i marketenderilokalerne. Dette gælder dog ikke ved sammenkomster, der anmeldes til politiet, og som bekostes af vedkommende virksomhed, eller som er foranstaltet af organisationer af de i virksomheden beskæftigede. Endvidere kan lokalerne i lukketiden anvendes i henhold til lejlighedstilladelse efter § 22, men kun såfremt der alene deltager de i virksomheden ansatte samt disses gæster.

Stk. 7. Handelsministeren kan i særlige tilfælde tillade, at der i marketenderilokaler — også efter marketenderiets lukketid — finder servering sted af den i § 21 omhandlede karakter. Sådant tilladelse giver ikke ret til udskænkning af andre stærke drikke end øl af skatteklasse I og bordvin.

§ 21. Næringsbrev kræves ikke for personer med bopæl her i landet til

- 1) modtagelse i mindst 6 nætter af overnattende gæster med mulighed for servering,

2) regelmæssig servering for gæster efter forudgående aftale.

Stk. 2. Politiet kan med samtykke fra kommunalbestyrelsen for indtil 1 år ad gangen tillade, at virksomhed i henhold til stk. 1, nr. 1, omfatter modtagelse af gæster for mindst 3 nætter ad gangen. Tilladelsen kan tilbagekaldes, såfremt forholdene giver anledning dertil.

Stk. 3. I de nævnte virksomheder må stærke drikke kun serveres i forbindelse med de faste måltider.

§ 22. Ved fester, møder, markeder, valg, midlertidige udstillinger og lignende særlige lejligheder kan politiet tillade, at en dertil udpeget person, fortrinsvis en restauratør, udøver en af loven omfattet virksomhed uden anden adkomst.

Stk. 2. Højskolors, landbrugsskolors og lignende institutioners servering ved fælles måltider for deltagere ved institutionens sammenkomster og møder kan ske uden tilladelse fra politiet.

Kapitel 5.

Særlige bestemmelser.

§ 23. Salg af stærke drikke fra automater og lignende må kun ske i forretningslokaler.

Stk. 2. Stærke drikke må ikke sælges fra automater og lignende til nydelse på stedet. Politiet kan dog undtage fra 1. pkt., for så vidt angår salg af stærke drikke fra automater i restaurationslokaler og for så vidt angår salg af øl af skatteklasse I og bordvin fra automater i marketenderilokaler.

§ 24. I og fra butikker og lignende forretningslokaler må der ikke udleveres stærke drikke under sådanne omstændigheder, at det har karakteren af servering. Det er dog tilladt vederlagsfrit at uddele stærke drikke på udstillinger, hvortil der ikke er adgang for offentligheden.

Stk. 2. Uanset bestemmelsen i stk. 1 kan næringsdrivende, der i væsentligt omfang fremstiller eller forhandler stærke drikke, med politiets tilladelse vederlagsfrit servere smagsprøver i deres forretningslokaler eller på købestævner og udstillinger. Tilladelsen kan tilbagekaldes, hvis den giver anledning til misbrug.

Stk. 3. Udlevering af stærke drikke må ikke finde sted til de i § 29, stk. 1, nr. 2 og 3 omhandlede personer.

§ 25. Handelsministeren fastsætter regler om indretning og benyttelse af lokaler og lignende, der anvendes i forbindelse med den af loven omfattede virksomhed. Der kan herunder fastsættes regler

- 1) om antal, beliggenhed, indretning og størrelse af serveringslokaler, køkken, økonomirum og toiletter,
- 2) om antal, beliggenhed, indretning og størrelse af hotelværelser,
- 3) om renholdelse og vedligeholdelse af lokaler, der hører til restaurationer og hoteller,
- 4) til opretholdelse af ro og orden og til sikring af, at virksomhedens drift ikke er til unødige gene for andre,
- 5) om hvor mange gæster en restauration må modtage ad gangen,
- 6) om virksomhedens udøvelse fra faste studepladser under åben himmel eller i lokaler i tog, luftfartøjer og skibe.

Stk. 2. Lokaler m. v. skal godkendes, inden de tages i brug.

Stk. 3. Handelsministeren fastsætter, hvilke myndigheder der skal godkende lokaler m. v. og føre tilsyn med overholdelsen af de regler, der er fastsat. Med hensyn til klage over godkendelses- og tilsynsmyndighedernes afgørelser kan der fastsættes regler, der fraviger § 10, stk. 2, 1. pkt.

§ 26. I restaurationer må der ikke være offentlig dans, optræden for offentligheden eller automatspil om spillemærker eller andre gevinst, medmindre politiet tillader dette.

Stk. 2. Tilladelse efter stk. 1 kan begrænses og betinges. For tilladelsen betales gebyr til staten efter bestemmelser fastsat af handelsministeren. Tilladelsen kan tilbagekaldes, hvis den giver anledning til misbrug.

Stk. 3. Kommunalbestyrelsen kan give almindelige regler til begrænsning af disse tilladelsers antal og omfang samt bestemme, at de ikke må gives til indehavere af alkoholbevilling.

Stk. 4. Politiet kan forbyde musik, billard, keglebane og lignende i restaurationer.

§ 27. I restaurations- og hotelvirksomheder må der i toiletter ikke beskæftiges personer under 18 år.

Stk. 2. På forretningssteder med alkoholbevilling må serveringspersonalet eller garderobebetjeningen, bortset fra værtens hjemmевærende børn og børnebørn, ikke være under 18 år. Dette gælder dog ikke lærlinge med godkendt lærlingekontrakt eller personer, der har udstået hele læretiden i tjenerfaget. I andre restaurations- eller hotelvirksomheder kan politiet forbyde ansættelse af personer under 18 år som serverings- og garderobebetjening.

§ 28. Restaurationer og andre serveringssteder, hvortil der er offentlig adgang, skal være lukket i tiden fra kl. 24 til kl. 5. Dette gælder dog ikke restaurationer i jernbanetog, luftfartøjer og passagerskibe i fart. I lukketiden kan servering ske for overnattende gæster uden for de almindelige restaurationslokaler.

Stk. 2. Politiet kan med kommunalbestyrelsens samtykke tillade længere åbnings- tid, når virksomheden drives på jernbanestationer, lufthavne, skibsekspeditioner, rutebilstationer samt færgers og ruteskibes anløbspladser.

Stk. 3. Politiet kan tillade, at ét af kommunalbestyrelsen fastsat antal restaurationer har åbent i den i stk. 1 omhandlede lukketid, dog længst til et af kommunalbestyrelsen fastsat tidspunkt.

Stk. 4. Ved særlige lejligheder kan politiet med kommunalbestyrelsens samtykke tillade længere åbnings- tid.

Stk. 5. I lukketiden, bortset fra det første kvarter af denne, må ingen uden politiets tilladelse opholde sig i en restaurations lokaler, medmindre dette er nødvendigt for opgørelsen af dagssalgets regnskab og lokalernes rengøring og bevogtning. I dette tidsrum må restaurationens vinduer ikke uden politiets tilladelse være tildækket. I lukketiden vil sammenkomster af foreninger eller sluttede selskaber, rejse- selskaber og lignende kun kunne foregå i særlige fra restaurationen adskilte selskabs- lokaler, medmindre der foreligger en særlig tilladelse fra politiet.

§ 29. I restaurationer og andre serveringssteder er det forbudt enhver at servere

eller lade servere, herunder gennem automater, stærke drikke for personer, der

- 1) ikke er fyldt 18 år,
- 2) ved det offentliges foranstaltning er under afvænningsbehandling for spiritus- misbrug eller
- 3) om hvem, der er grund til at antage, at de ved yderligere spiritusnydelse vil give anledning til fare for sig selv eller fare eller ulempe for andre.

Stk. 2. Når nogen er blevet beruset i en restauration, skal bevillingshaveren eller dennes stedfortræder drage omsorg for, at han under betryggende ledsagelse bringes hjem eller til en politistation, eller tilkalde politiet.

Stk. 3. Politiet kan forbyde bevillings- haveren og de i restaurationen ansatte at nyde stærke drikke sammen med gæsterne.

Stk. 4. I restaurationer, hvor der serveres stærke drikke, har bevillingshaveren pligt til at drage omsorg for, at der også er mulighed for at få serveret andre drikke, og at dette fremgår af prislister eller vinkort, såfremt sådanne anvendes.

Stk. 5. Politiet kan, såfremt det er nødvendigt af hensyn til den offentlige ro og orden, midlertidigt forbyde, at stærke drikke serveres og forhandles i nærmere angivne virksomheder eller i hele politikredsen.

Stk. 6. Bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, gælder ikke servering i pensionater og selskabs- lokaler.

§ 30. I restaurations- og hotelvirksomheder, der ikke har alkoholbevilling, må der ikke

- 1) serveres stærke drikke,
- 2) af gæster, værter eller betjening nydes stærke drikke i serveringslokalerne,
- 3) stilles lokaler til rådighed til nydelse af stærke drikke.

Stk. 2. Fra de i stk. 1 omhandlede forretningssteder eller fra lokaler, der står i forbindelse hermed, må der ikke sælges eller udleveres stærke drikke. Dette gælder dog ikke stormagasiner og lignende forretninger, der omfattes af § 16, stk. 1, 2. pkt.

§ 31. Politiet kan under særlige forhold forbyde restauratører og hotelværter at lade personer under 18 år opholde sig som gæster i vedkommende virksomhed.

Stk. 2. Politiet kan forbyde personer, der søger fortjeneste ved utugt, eller som tidligere i forbindelse med restaurationsbesøg har gjort sig skyldig i strafbare handlinger, at opholde sig som gæster i bestemte virksomheder. Politiet kan tillige forbyde de pågældende restauratører at modtage disse personer som gæster.

Stk. 3. Udbetaling eller fordeling af arbejds løn må ikke finde sted i restaurationer og marketenderier.

Kapitel 6.

Straffebestemmelser m. v.

§ 32. Overtrædelse af § 2, stk. 1, stk. 2 og stk. 4, 1. pkt., § 4, stk. 2, § 5, stk. 3, § 6, stk. 2, § 7, stk. 3, § 9, stk. 1, stk. 2 og stk. 3, 1. pkt., § 11, stk. 1, 1. pkt., § 14, stk. 2, 4. pkt. og stk. 5, § 16, stk. 1, 1. pkt., § 19, § 20, stk. 2, 1., 4. og 5. pkt., stk. 4, stk. 5, 3. og 4. pkt., stk. 6, 1. og 3. pkt. og stk. 7, 2. pkt., § 21, stk. 3, § 23, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 24, stk. 1, 1. pkt. og stk. 3, § 26, stk. 1, § 27, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., § 28, stk. 1, 1. pkt., og stk. 5, 1. og 2. pkt., § 29, stk. 1, stk. 2 og stk. 4, § 30, stk. 1 og stk. 2, 1. pkt., og § 31, stk. 3, eller overtrædelse af vilkår fastsat efter § 18, stk. 1, 3. pkt. og overtrædelse af forbud i henhold til § 27, stk. 2, 3. pkt., § 29, stk. 3 og stk. 5, og § 31, stk. 1 og stk. 2, straffes med bøde. Under skærpende omstændigheder eller i gentagelsestilfælde kan straffen stige til hæfte.

Stk. 2. Den, der nyder, køber eller på anden måde forskaffer sig spise- eller drikkevarer i strid med loven, straffes med bøde. Med samme straf anses den, der medvirker til overtrædelse af bestemmelserne i § 14, stk. 5.

Stk. 3. I forskrifter eller pålæg, der gives i medfør af loven, kan der fastsættes straf af bøde og hæfte for overtrædelse af bestemmelser i forskrifterne og af pålæg givet i medfør af forskrifterne.

Stk. 4. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges virksomheden som sådan.

Stk. 5. Der kan pålægges restauratører og

hotelværter og disses bestyrere samt for marketenderiers vedkommende den, der er ansvarlig efter § 20, stk. 5, 1. og 2. pkt., bødeansvar for overtrædelse af § 29, stk. 1, og forbud i henhold til § 31, stk. 1, der begås af ansatte i virksomheden, selv om overtrædelsen ikke kan tilregnes dem som forsætlig eller uagtsom. Er næringsbrevindehaveren eller den, der er ansvarlig for marketenderiet, et selskab, jfr. § 4, kan der pålægges selskabet som sådant bødeansvar. For bødeansvaret fastsættes ingen forvandsstraf.

§ 33. Der vil ikke kunne nægtes politiet adgang til lokaler eller rum, der hører til virksomheder, der omfattes af denne lov. Dette gælder dog ikke værelser, der er udlejet til overnatning.

Kapitel 7.

Ikrafttrædelsesbestemmelser.

§ 34. Loven træder i kraft den 1. april 1970.

Stk. 2. Beværterlov nr. 207 af 7. juni 1958 ophæves.

Stk. 3. Bevillinger og tilladelser givet i medfør af beværterloven forbliver i kraft med det indhold, som de ville have efter denne lov. Ved fornyelse ombyttes adkomsten vederlagsfrit med adkomster efter denne lov.

§ 35. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Loven kan med de afvigelser, som de særlige grønlandske forhold tilsiger, ved kongelig anordning sættes i kraft for Grønland for så vidt angår reglerne om udstedelse af næringsbrev til den af loven omfattede erhvervsvirksomhed, således af §§ 12-15, 17 og 19 i lov nr. 277 af 27. maj 1950 om udøvelse af erhverv i Grønland samtidig ophæves for så vidt angår de af anordningen omfattede virksomheder. Det kan herved bestemmes, at ret til at få næringsbrev er betinget af, at de pågældende har fast bopæl i Grønland og har haft det i de sidste 6 måneder.

Bemærkninger til lovforslaget.

Lovforslaget og de hertil knyttede bemærkninger bygger i det væsentlige på beværterlovudvalgets udkast med bemærkninger.

Antallet af medlemmer af det i udkastets § 13 omhandlede landsbevillingsnævn er dog ved forslaget reduceret fra 11 til 5. Herudover er de hidtil gældende finansieringsbestemmelser foreslået opretholdt, hvilket er sket ved en ændret affattelse af § 14, ligesom det hidtidige „tjenerregister“ foreslås ophævet, hvad der har medført en ændret affattelse af § 27. Endelig er bestemmelserne om lovens ikraftsættelse i Grønland ændret. I det omfang, der herudover måtte være afvigelser fra udvalgets udkast med bemærkninger, er der kun tale om redaktionelle ændringer.

Den nærmere motivering for lovforslaget vil fremgå af udvalgsbetænkningens kapitel II og III.

Som bilag 1 til nærværende forslag er optrykt en gengivelse af den nugældende beværterlov med de seneste ændringer indarbejdet.

I bilag 2 findes en opstilling over forslagets enkelte bestemmelser sammenholdt med hidtil gældende.

I bilag 3 er givet en redegørelse for de gældende regler for restaurations- og hotelvirksomhed i Grønland.

Forslaget vil ikke medføre øgede udgifter for statskassen.

Til lovforslagets enkelte paragraffer bemærkes:

ad § 1.

De hidtidige betegnelser „beværter“ og „gæstgiver“ forekommer ikke tidssvarende og derfor foreslås i § 5 at gå over til betegnelserne „restauratør“ og „hotelvært“, som skønnes i højere grad at være i overensstemmelse med nyere sprogbrug. I konsekvens heraf foreslås det, at denne lovgivning ikke fortsat benævnes „Beværterloven“, men i stedet får titlen: „Lov om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.“.

Man har således ikke ment at kunne forbeholde betegnelsen hotel eller ordsammensætninger, hvori ordet hotel indgår, for særlige kategorier af virksomheder inden for dette område. Om dette spørgsmål kan henvises til den af alkoholkommissionen i december 1949 afgivne betænkning om ændringer i beværterlovgivningen (I. del).

Bestemmelserne i § 1 angiver lovens område. Ved i stk. 1 som hovedregel at begrænse loven til at omfatte „selvstændig erhvervsvirksomhed“ til-

sigtes ikke nogen realitetsændring i den nuværende retstilstand, men kun en tydeliggørelse af lovens område. Næringsbegrebet omfatter enhver erhvervs-mæssig virksomhed, også enkeltstående tilfælde, jfr. § 22. For at være erhvervs-mæssig må virksomheden direkte eller indirekte tilsigte økonomisk fordel. Virksomheden skal være selvstændig, d.v.s. at arbejde i en andens tjeneste falder uden for loven, medens virksomhed som forpagter og lignende selvsagt er omfattet af loven.

Det foreslås, at restaurations- og hotelvirksomhed omfatter den i stk. 1 under 1)-3) angivne virksomhed. Ved denne afgrænsning medtages enhver virksomhed, der dækkes af gældende adkomster som gæstgiver, beværter, konditor, eller af stadel-tilladelse, eller tilladelse til erhvervs-mæssig udlejning af lokaler til brug til bevertning.

Udlejningsvirksomheder, d.v.s. virksomhed med modtagelse af selskaber, der selv foretager servering af spise- og drikkevarer, omfattes som hidtil af loven. Sådan virksomhed drives navnlig i forbindelse med lokaler, hvis kapacitet ikke på anden måde kan fuldt udnyttes til deres egentlige formål, f. eks. forsamlingshuse, foreningslokaler, lokaler til danse-undervisning, selskabslokaler i større bygningskomplekser og sognegårde m. v. Loven finder derimod f. eks. ikke anvendelse ved blot udlejning til en kreds af personer med tilknytning til de pågældende lokaler og for en leje, der ikke overstiger nødvendige udgifter til rengøring, lys, varme og slitage.

Selv om salg af spise- og drikkevarer ud af huset efter forslaget ikke i sig selv er omfattet af stk. 1, vil dette dog kunne finde sted i overensstemmelse med reglerne i § 6, stk. 2, hvorefter der gives nogle af disse virksomheder en videre afsætningsret end hidtil.

Sådanne virksomheder som diner-transportable, middagskøkken, smørrebrødsforretning og konditori med fremstilling og salg fra det faste forretningssted kan drives på grundlag af næringsbrev som handlende, håndværker og industridrivende. Finder der tillige servering sted i det pågældende forretningssted, kræves efter forslaget næringsbrev som restauratør og hotelvært. Omvendt vil det efter forslaget stå enhver restauratør og hotelvært frit for i henhold til næringsloven at erhverve næringsbrev som handlende, håndværker og industridrivende og derved blive i stand til ud over den virksomheden tilkomne afsætningsret at sælge varer ud af huset under iagttagelse af den til enhver

tid gældende lukkelovgivnings bestemmelser. Dog vil der ikke kunne forhandles stærke drikke uden alkoholbevilling, jfr. § 6, stk. 2, § 16, stk. 1, § 30, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Når det i stk. 2 foreslås, at loven skal gælde for andelsforeninger og foreninger, hvor der mod betaling serveres stærke drikke for medlemmerne, er det på grund af sådan virksomheds lighed med almindelig restaurations- og hotelvirksomhed, selv om den pågældende virksomhed ikke kan karakteriseres som selvstændig erhvervsvirksomhed. Såfremt en forening måtte have fastsat kontingentet så højt, at det dækker betaling for stærke drikke, vil loven også finde anvendelse. Ved formuleringen af stk. 2 er der ikke tilsigtet nogen realitetsændring af den gældende retstilstand på dette område, og denne lovs bestemmelser vil således ligesom de gældende lovbestemmelser finde anvendelse, uanset om udskænkning sker uden fortjeneste.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til næringslovens § 1, stk. 3. Lovens særlige bestemmelser med hensyn til forskrifter m. v. for restaurations- og hotelvirksomhed foreslås derimod anvendt også på offentlige institutioner, for så vidt disse måtte drive sådan virksomhed.

Som hidtil vil denne lovgivning ikke omfatte virksomhed, der består i udlejning af værelser uden mulighed for servering. Se nærmere herom bemærkningerne til § 21.

ad § 2.

Det i stk. 1 foreslåede næringsbrev giver ret til at udøve restaurations- og hotelvirksomhed i hele landet, jfr. § 6, medens der til servering af stærke drikke tillige for hver virksomhed kræves alkoholbevilling i vedkommende kommune, jfr. lovens kap. 3.

Næringsbrevet har den pågældende et retskrav på at få, såfremt betingelserne herfor er opfyldt, jfr. §§ 3 og 4. Alkoholbevilling efter kap. 3 vil derimod ikke kunne fremtvinges. Bevilling gives i hvert enkelt tilfælde efter kommunens skøn, men en kommune vil ikke generelt kunne undlade at give bevillinger for derved at hindre, at der overhovedet serveres stærke drikke i kommunen.

Det foreslås, at marketenderier, pensionater og anden af kap. 4 omhandlet virksomhed fortsat skal kunne udøves uden næringsbrev, selv om virksomheden i øvrigt må anses for at være omfattet af § 1. Efter forslaget skal der fortsat tilladelse fra politiet til marketenderivirksomhed med stærke drikke, medens pensionatsvirksomhed som hidtil i almindelighed vil kunne drives uden tilladelse.

Stk. 2 svarer til næringslovens § 2, stk. 2. I interessentskaber skal alle deltagere have nærings-

brev, idet de hver hæfter personlig med hele deres formue for forretningsgælden. I kommanditselskaber skal de deltagere, der hæfter personligt, ligeledes have næringsbrev, medens de, der alene deltager i selskaber med et indskud eller en garanti-sum, er fritaget for denne forpligtelse.

Bestemmelsen i stk. 3, 2. pkt., er bl. a. nødvendiggjort af forslaget om, at et næringsbrev giver ret til at drive virksomhed i hele landet, jfr. § 6, idet det bl. a. af hensyn til den politimæssige og sundhedsmæssige kontrol skønnes hensigtsmæssigt, at der i hver politikreds registreres, hvilke restauranter og hoteller der er i kredsen. Flyttes forretningsstedet, skal der således ikke udfærdiges nyt næringsbrev, men alene ske påtegning om flytning på det oprindelige næringsbrev.

Bestemmelserne i stk. 4 svarer til næringslovens § 2, stk. 4, idet det dog tillige foreskrives — som i bevrerterlovens § 9, stk. 4 — at virksomheden ikke må påbegyndes, før lokaler eller serveringssteder er godkendt. Herved må man dog være opmærksom på § 15, stk. 2, hvorefter der ej heller i disse tilfælde må serveres stærke drikke, medmindre politimesteren, i København magistraten, har tilladt dette.

ad § 3.

Bestemmelserne svarer til næringslovens § 3, idet man dog ikke som i næringsloven har ment uden videre at kunne give umyndige ret til at få næringsbrev, når de efter myndighedsloven har fået tilladelse til på egen hånd at drive den pågældende virksomhed. For så vidt der i den pågældende restaurations- og hotelvirksomhed ikke skal udskænkes stærke drikke, er kravene for at få adgang til at udøve virksomheden således lempet i forhold til bestemmelserne i bevrerterlovens § 2, stk. 1, hvorefter det yderligere kræves, at den pågældende er fyldt 25 år, ikke er under lavværgemål og ikke er ude af rådighed over sit bo.

Stk. 2 indebærer, at statsborgerret i en række andre lande i denne henseende ligestilles med dansk indfødsret. Dette gælder de andre nordiske lande, de øvrige EFTA-lande, EEC-landene og en række andre stater, der nærmere er angivet i handelsministriets bekendtgørelse af 10. november 1966 om næringsbrev for udlændinge.

Medens næringsloven ikke for handlende, håndværkere og industridrivende samt speditører og vognmænd foreskriver særlige krav om borådighed og vandel, bestemmes det, at auktionsholdere, vekselerere og ejendomshandlere ikke må være under konkurs, og at straffelovens § 78, stk. 2 og 3, gælder for vekselerere og ejendomshandlere. Med

hensyn til restaurations- og hotelvirksomhed, hvor der ikke serveres stærke drikke, er der ikke skønnet at være behov for fortsat at stille krav om borårdighed, medens man finder det nødvendigt, at straffelovens § 78, stk. 2 og 3, gøres anvendelig på disse næringsdrivende, således at næringsbrev kan nægtes, for så vidt den pågældende er dømt for et strafbart forhold, der begrundes nærliggende fare for misbrug af virksomheden som restauratør og hotelvært, jfr. stk. 4.

ad § 4.

Medens her i landet registrerede aktieselskaber uden videre har ret til næringsbrev efter næringsloven, foreslås det under hensyn til den særlige karakter for næringerne efter nærværende lov at opretholde princippet i beværterlovens § 3, stk. 1, hvorefter direktører og bestyrelsesmedlemmer i aktieselskaber og andre selskaber med begrænset ansvar, foreninger, stiftelser m. v. skal opfylde lovens krav til personer, der driver restaurations- og hotelvirksomhed.

Efter formuleringen af stk. 1 har handelsministeren samme dispensationshjemmel for direktører og bestyrelsesmedlemmer i disse selskaber m. v. som for personer, der ønsker næringsbrev, idet henvisningen til § 3 tillige omfatter dispensationshjemlen i stk. 3. Bestemmelsen indebærer ligeledes, at direktørerne eller bestyrelsesmedlemmerne ikke behøver at have dansk indfødsret, såfremt dette er hjemlet efter næringslovens § 3, stk. 2.

Under hensyn til det særlige ansvar, der er forbundet med at drive det af loven omfattede erhverv, og dette uanset om der er tale om servering af stærke drikke, har man ikke fundet at burde foreslå bestemmelser svarende til næringslovens § 4, stk. 2, hvorefter filialer af udenlandske selskaber m. v. skulle have ret til næringsbrev.

Bestemmelsen i stk. 2 foreslås af kontrolmæssige grunde og opretholder princippet i beværterlovens § 39, stk. 2.

ad § 5.

Den i stk. 1 foreslåede bestemmelse indebærer, at der fremtidig kun udstedes én art af næringsadkomst — næringsbrev lydende på „restauratør og hotelvært“ — og at den nuværende sontring mellem forskellige former for adkomster til den af denne lovgivning omfattede virksomhed ophører. Hvad enten der er tale om et egentligt „madsted“, et forlystelsessted, et konditori, en café, en vinstue, en kaffebar, en pølsevogn eller en erhvervmæssig udlejning af selskabslokaler, skal virksomheden efter forslaget drives med næringsbrev som „restauratør og hotelvært“.

Sædvanligvis vil der være tale om, at virksomheden drives fra faste lokaler, men forretningsstedet vil også kunne være under åben himmel.

Efter stk. 2, der svarer til næringslovens § 5, stk. 2, ændres de hidtidige afgifter for adkomst til at drive virksomhed efter denne lov til registreringsgebyrer, der alene skal dække udgifter ved næringsbrevets udstedelse. Gebyret, der nu tilfalder kommunen, skal efter forslaget tilfalde staten, i København dog stadig kommunen, nemlig den næringsbrevudstedende myndighed. Medens afgiftens størrelse nu er fastsat i loven, foreslås det, at gebyrets størrelse fastsættes administrativt.

Gebyret skal ligesom afgiften betales, forinden næringsbrevet udleveres den pågældende. Næringsbrevet vil kunne udleveres, når betingelserne herfor er opfyldt, og således uanset om virksomheden ikke vil kunne påbegyndes, f. eks. fordi de pågældende lokaler eller serveringssteder endnu ikke er godkendt, jfr. § 2, stk. 4.

I stk. 3, der svarer til næringslovens § 6, stk. 1, foreslås, at den hidtidige forskrift om adkomstens ophængning opretholdes, således at næringsbrevet eller duplikateksemplaret kan læses af gæsterne. Bestemmelsens formål er blandt andet at ordensmæssige og praktiske grunde at sikre, at man — såvel myndigheder som leverandører og især gæster — altid let kan se, hvem der driver hotellet eller restaurationen.

Bestemmelsen i stk. 3, pkt. 2, er ny og foreslås af hensyn til forbrugerne. Den svarer til næringslovens § 6, stk. 2, og må ses på baggrund af, at omfanget af salg fra automater er stadig stigende, ikke mindst for så vidt angår de varer — bl. a. også tilberedte supper, kaffe og juice — der omfattes af restauratørers afsætningsret, jfr. § 6, stk. 2. Automater anses som faste forretningssteder, dog anses automater, der er opstillet i tilknytning til andet fast forretningssted, som en del af dette, jfr. næringslovens § 10, stk. 2, 2. pkt.

ad § 6.

Det foreslås, at næringsbrevet giver ret til at drive virksomhed i hele landet i modsætning til næringsbrev efter næringsloven, der alene giver ret til at drive den pågældende næring i og fra politikredsen. Derimod følger det af kap. 3, at i det omfang, der knyttes alkoholbevilling til næringsbrevet, vil denne kun give ret til servering af stærke drikke i den kommune, der har givet ham bevillingen; og kun for det i bevillingen angivne forretningssted. Med dette forslags gennemførelse ophæves således de nugældende bestemmelser, hvorefter beværtere og gæstgivere i almindelighed ikke må have mere

end ét forretningssted i samme kommune. Dette stemmer med, at næringsloven fra 1. januar 1970 ophæver detailhandelens én-butiks system. Herved tilstræbes i øget omfang at muliggøre, at der bliver et større antal gode og billige spisesteder for befolkningen.

Ved „fast“ forretningssted forstås, ligesom efter næringsloven, at forretningsstedet er af varig karakter.

Det er fundet nødvendigt med bestemmelser om salg ud af huset, således som foreslået i stk. 2. Disse bestemmelser træder i stedet for beværterlovens § 10, stk. 1. Ved „tillavet mad“ forstås — som hidtil — sådan mad, der sædvanligvis spises uden yderligere tilberedning, såsom varme og kolde retter samt smørrebrød, pølser og iskager. Pålæg og lignende anses derimod ikke som „tillavet mad“. Drikkevarer omfatter også tillavet kaffe, the og chokolade.

Disse bestemmelser må ses i sammenhæng med bestemmelserne i forslaget § 16 vedrørende restaurationsvirksomheders lokale mæssige forening med anden virksomhed i tilfælde, hvor alkoholbevilling gives. Sådanne restaurationsvirksomheder vil fra særskilte lokaler — selv om disse har forbindelse med restaurationslokalerne — kunne drive anden erhvervsvirksomhed og herunder også almindelig levnedsmiddelhandel. Herved tilsigtes det bl. a. at muliggøre, at f. eks. dertil egnede viktualiebutikker bliver billige spisesteder, hvor man til maden også får mulighed for at nyde stærke drikke. Der vil dog hertil fortsat kræves særskilte lokaler og egen indgang, men dette er motiveret af sundhedsmæssige og lukkelovsmæssige synspunkter, ligesom også ædruelighedsmæssige hensyn taler for, at sådanne krav stilles.

ad § 7.

Bestemmelserne om næringsrettens bortfald svarer til bestemmelserne i næringslovens § 7.

Bestemmelserne i stk. 1 er forenklet i forhold til beværterlovens bestemmelser, idet man ikke har fundet det påkrævet at specificere bortfaldsgrundene. Forslaget indebærer, at næringsretten — som hidtil — foruden ved død bortfalder, hvis næringsbrevets indehaver — en person eller et selskab — ikke længere opfylder betingelserne for at få næringsbrev.

Bestemmelserne i stk. 3 om tilbagelevering af næringsbrev svarer til de gældende, idet man dog ikke har opretholdt den i beværterlovens § 39, stk. 11, indeholdte 1-månedes frist for tilbagelevering — en frist der ikke gælder for næringsbrev efter næringsloven.

ad § 8.

Bestemmelsen svarer til beværterlovens § 39, stk. 4, men er ved forslaget bragt på linje med bestemmelsen i næringslovens § 8 ved tillige at omfatte værgen for en umyndiggjort, ligesom det udtrykkeligt er anført, at bestemmelsen omfatter en ægtefælle, der sidder i uskiftet bo.

Bestemmelsen må sammenholdes med bestemmelsen i § 17, stk. 2, vedrørende alkoholbevilling.

ad § 9.

I almindelighed vil en restauratør eller hotelvært selv drive sin virksomhed, men i modsætning til tidligere åbnes der en almindelig adgang til at drive virksomheden ved bestyrer. Har den pågældende flere forretningssteder, forekommer det som hidtil naturligt, for at ansvaret for virksomhedens daglige drift ikke forflygtiges, at kræve, at hvert af de forretningssteder, som en restauratør eller hotelvært ikke selv leder, ledes af en bestyrer.

Hovedreglen er, at næringsbrevindehaveren kun leder ét forretningssted, og at hvert af hans eventuelle andre forretningssteder ledes af en bestyrer. Imidlertid vil der kunne forekomme tilfælde, hvor det vil være rimeligt at dispensere herfra, og derfor indeholdes der i stk. 3 hjemmel hertil. Sådant dispensation vil f. eks. kunne komme på tale, hvor de pågældende forretningssteder er beliggende i en sådan nærhed af hinanden, at indehaveren til enhver tid vil kunne have fuldt overblik over den samlede virksomheds drift, eller hvor virksomhedernes drift ikke finder sted i samme tidsrum.

I stk. 2 foreslås, at der som hidtil i almindelighed skal være en bestyrer for hvert af de forretningssteder, der henhører under virksomheder, der drives af selskaber og boer, idet man må lægge vægt på, at der altid i virksomheden i hvert fald er en bestemt person, hvem ansvaret for virksomhedens daglige og forsvarlige drift påhviler. Tilsvarende gælder ikke for interessentskaber, hvor alle deltagere skal have næringsbrev og derfor vil være ansvarlige for virksomhedens drift.

Bestyreren skal efter stk. 3 opfylde betingelserne for at have næringsbrev, og hvis det er en virksomhed, der har alkoholbevilling, skal bestyreren også opfylde betingelserne i § 14, stk. 1, 2. pkt., nr. 1, 2, 4 og 5.

Såvel indehaveren af næringsbrevet som bestyreren har det strafferetlige ansvar for virksomhedens drift, hvilket indebærer, at lovens straffebestemmelser finder ligelig anvendelse på begge, og dette uafhængigt af, hvilke interne aftaler en restauratør

eller hotelvært i denne henseende indgår med den pågældende bestyrer. Er der tale om forhold, for hvilke indehaveren af næringsbrevet kan drages til ansvar, selvom han ikke har handlet forsætligt eller uagtsomt, vil bestyreren på tilsvarende grundlag kunne drages til ansvar. Stk. 4 sigter på at tydeliggøre dette.

ad § 10.

Bestemmelserne svarer til bestemmelserne i næringslovens § 9. Bestemmelsen i stk. 1, der gælder i alle tilfælde, hvor der gives dispensation, tilsigter at tydeliggøre, at selv om sådanne næringsbreve udfærdiges af den underordnede myndighed, skal beslutning om begrænsning eller betingelse samt om indholdet heraf være truffet af ministeren.

Bestemmelsen i stk. 2 er overensstemmende med almindelig praksis. Afgørelser, der træffes af kommunalbestyrelsen, er derimod definitive, medmindre de indbringes for landsbevillingsnævnet, jfr. § 11.

ad § 11.

Det foreslås, at stærke drikke som hidtil kun må serveres i henhold til en lokalt meddelt bevilling. Bevillingen kan efter forslaget gives af kommunalbestyrelsen, men kan også gives af et af kommunalbestyrelsen i dette øjemed nedsat særligt udvalg, der eventuelt har samme karakter som de nuværende kommunale bevillingsnævn. Det er ikke fundet påkrævet fortsat i loven at institutionere sådanne særlige nævn.

Man har fundet, at bevillinger i modsætning til næringsbreve fortsat bør være tidsbegrænsede, men at de nuværende bestemmelser i beværterlovens § 4, stk. 2, hvorefter bevillinger gives og fornys for et tidsrum af højst 8 og mindst 5 år, alt efter bestemmelserne i den pågældende beværtervedtægt, bør ændres, således at bevillingstiden bliver ens for hele landet. De hidtidige regler om beværtervedtægter foreslås i øvrigt ikke opretholdt. Man foreslår, at bevillingstiden fremtidigt bliver 8 år, hvorved man bl. a. har haft for øje, at et langt overvejende flertal af bevillingerne alligevel bliver fornyet, at administrationen lettes, når alle bevillinger bliver 8-årige, og at en 8-årig gyldighedstid må anses for rimelig under hensyn til de ofte store investeringer i virksomhederne. Når særlige omstændigheder taler herfor, kan bevillingstiden dog halveres, d.v.s. til 4 år, svarende til gældende bestemmelser. I øvrigt foreslås, at bevilling i overensstemmelse med gældende praksis først kan gives eller fornys, når politimesteren — i København politidirektøren — har haft lejlighed til at udtale sig om det pågældende andragende.

I sidste punktum foreslås, at bevillinger, som hidtil, i øvrigt ikke skal kunne begrænses eller betinges, medmindre de gives af landsbevillingsnævnet. Kommunalbestyrelsen skal dog kunne begrænse en bevilling til at gælde for kun vinter- eller sommerhalvåret.

Finder kommunalbestyrelsen, at en bevilling, f. eks. på grund af den pågældende virksomheds ringe standard, ikke betingelsesløst bør fornys, men at det vil være ubilligt helt at afslå at forny bevillingen, kan kommunalbestyrelsen i overensstemmelse med tidligere praksis indstille til landsbevillingsnævnet, at bevillingen fornys f. eks. „på prøve“ og i et kortere tidsrum.

I øvrigt er disse bestemmelser ikke til hinder for, at der i forbindelse med den sundhedsmæssige godkendelse af lokalerna foretages begrænsninger i disses anvendelsesmuligheder, f. eks. således at der alene må serveres kold mad.

Man har overvejet, om alkoholbevillinger burde gives af politimesteren og ikke af kommunalbestyrelsen, men af de af udvalget i dets betænkning givne grunde har man ikke ment at kunne foreslå en sådan ændring i den bestående retstilstand.

Derimod er det fundet ønskeligt at tilvejebringe hjemmel for, at kommunalbestyrelsens afgørelser af disse spørgsmål kan indbringes for en anden administrativ instans, og man har fundet, at det i § 13 omhandlede landsbevillingsnævn i så henseende må være rette ankeinstans. Bestemmelserne i stk. 2 er udarbejdet i overensstemmelse hermed.

ad § 12.

Det foreslås i denne lov at afgrænse „stærke drikke“ på tilsvarende måde som i beværterlovens § 1, stk. 3 og 4, idet man dog for at bringe afgrænsningen på linje med den tilsvarende afgrænsning i afgiftslovgivningen har ment under 1) at måtte foreslå, at alkoholprocenten for andre ved alkoholgøring fremkomne drikke end vin bliver $2\frac{1}{2}$ rumprocent i stedet for som nu $2\frac{1}{4}$ rumprocent. Herved imødekommes også et ønske fra flere sider om, at det bliver muligt uden alkoholbevilling at servere visse alkoholsvage drikke, der ikke tidligere har kunnet serveres uden „stærk“ bevilling, som f. eks. cider. Det bemærkes, at vin altid vil have et indhold af over $2\frac{1}{2}$ rumprocent alkohol.

Rumprocenten angiver, hvor mange kubikcentimeter ren alkohol der findes i 100 kubikcentimeter af drikken, medens vægtprocenten angiver, hvor mange gram 100 pct. alkohol der findes i 100 g af drikken. Når rumprocenten er højere end vægtprocenten, skyldes det, at alkohols

vægtfylde ved 100 pct. alkohol er 0,7929. Man har overvejet, om også grænsen under 3) for, om øl skal anses for en stærk drik, burde angives i rumprocent, men har ment at måtte undlade dette under hensyn til fremkomne oplysninger om, dels at bryggerierne mere sikkert og nøjagtigt vil kunne beregne vægtprocenten end rumprocenten, dels at det ville medføre betydelige tekniske vanskeligheder for bryggerierne at gå over til beregning af rumprocent.

ad § 13.

Det skønnes, at der vil være behov for et „landsbevillingsnævn“ med opgaver, der — omend i snævrere omfang — svarer til det nuværende overbevillingsnævns. Sådanne beføjelser foreslås i denne paragraf tillagt landsbevillingsnævnet, men herudover indeholdes der i § 11, stk. 2, en ny bestemmelse om, at nævnet er ankeinstans for de af kommunalbestyrelserne i henhold til § 11, stk. 1, truffne afgørelser i bevillingssager. Som noget nyt foreslås endvidere i § 18, at der gives nævnet hjemmel til, under særlige forhold og med rekurs til domstolene, at fratage bevillinger, når bevillingshaveren har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentågen forømmelse i sin virksomhed.

Medens det nuværende overbevillingsnævn i vidt omfang behandler sagerne under skriftlig cirkulation mellem medlemmerne, vil landsbevillingsnævnets karakter af ankeinstans formentlig medføre, at sagerne må behandles ved møde i det samlede nævn. Under hensyn hertil forekommer det administrativt upraktisk at arbejde med et nævn med så mange medlemmer som overbevillingsnævnets 8 (i det storkøbenhavnske område 10). Det foreslås derfor, at landsbevillingsnævnet sammensættes af 1 formand, der har den juridiske uddannelse, samt af 4 andre medlemmer, hvoraf de 2 er uafhængige, og de 2 repræsenterer kommunerne. Det forudsættes, at disse udnævnes efter indstilling af de kommunale organisationer og Københavns kommunalbestyrelse. Man har fundet, at man i et sådant administrativt organ vil kunne undvære den repræsentation for lovgivningsmagten, som overbevillingsnævnet har haft. I øvrigt har man overvejet det nødvendige i, at nævnet som foreslået af bevrterlovudvalget fik 1 medlem, der repræsenterer restauratørerne, og 1 medlem der repræsenterer forbrugerne, men man har ment, at sådan repræsentation ikke var ubetinget nødvendig, idet de kommunale repræsentanter også må varetage forbrugernes synspunkter, og restauratørstandens synspunkter må formodes at blive procederet for nævnet i de pågældende sager.

Man har fundet det rigtigst, at medlemmerne udnævnes for en begrænset periode ad gangen, således at der kan ske en fornyelse af nævnet. Man har dernæst overvejet, om der burde foreslås en aldersgrænse for nævnets medlemmer, men har afstået herfra under hensyn til, at disse udnævnes for indtil 4 år ad gangen, og at det er handelsministeriets faste praksis, at nævnsmedlemmer ikke bør fungere som sådanne efter det fyldte 75. år.

I stk. 2 angives udtømmende de tilfælde, hvor kun landsbevillingsnævnet kan give og forny en bevilling. Ligesom nu er nævnets hjemmel i de under 2) angivne tilfælde begrænset til sådanne kommunale ejendomme, der helt eller i overvejende grad er indrettet til restaurations- og hotelvirksomhed, medens det er kommunalbestyrelsen, der giver bevilling i andre kommunale ejendomme, f. eks. beboelseskomplekser. Ligeledes vil det som hidtil være vedkommende lokale bevillingsmyndighed, der giver bevilling, når virksomheden drives i private ejendomme på kommunal grund, således som det f. eks. er tilfældet i Københavns Sommerlivoli. Tilsvarende begrænsning med hensyn til landsbevillingsnævnets hjemmel foreligger ikke og foreslås ej heller for så vidt angår virksomhed i de under 1) omhandlede ejendomme, der tilhører staten.

I de i stk. 2 under 3) nævnte tilfælde, hvor der er tale om tog, flyvemaskiner og skibe i fart, d.v.s. transportmidler, der ofte krydser flere kommuner eller befinder sig uden for kommunalt område, skønnes det af praktiske grunde nødvendigt, at bevilling fortsat gives af et sådant landsomfattende nævn.

Nævnet vil som hidtil, efter kommunalbestyrelsens anbefaling, kunne give bevilling i tilfælde, hvor bevillingen af særlige grunde skal begrænses eller betinges på anden måde end til kun at gælde en halv bevillingsperiode, respektive vinter- eller sommerhalvåret, jfr. forslaget § 11. Sådanne begrænsede og betingede bevillinger kan ikke gives af kommunalbestyrelsen, men nævnet, der er frit stillet med hensyn til, om en sådan bevilling skal gives, kan kun give denne, når kommunalbestyrelsen har anbefalet dette. Ved begrænsninger og betingelser har man særligt haft for øje, at der vil kunne forekomme tilfælde, hvor det vil være naturligt, at bevillingen fornys „på prøve“ og derfor for et kortere tidsrum, jfr. bemærkningerne til § 11, ligesom der vil kunne forekomme tilfælde, hvor det vil være rimeligt at begrænse bevillingen til at omfatte servering af bestemte arter af drikke, eller til at omfatte servering for bestemte kategorier af gæster.

ad § 14.

Kravene i stk. 1 til personer, der ønsker at få alkoholbevilling, svarer til de gældende krav til beværtere og gæstgivere, jfr. beværterlovens § 2, stk. 1.

Personer, der under henvisning til straffelovens § 78 har fået afslag på ansøgning om næringsbrev, jfr. § 3, stk. 4, er herefter også afskåret fra at få alkoholbevilling. Under hensyn til restaurations- og hotelhvervets særlige karakter findes det herudover nødvendigt at stille særlige vandelskrav til indehavere af alkoholbevilling. Ved det foreslåede krav om, at sådanne personer ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at de ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde, tilsigtes en modernisering, men ikke nogen realitetsændring i forhold til det nugældende krav om, at beværteres og gæstgiveres fortid og personlige forhold ikke må give grund til at befrygte, at de ved næringens drift vil tilsidesætte hensynet til lovlighed, sædelighed og ædruelighed. Som hidtil vil f. eks. hasardspillere, „løsagtige“ kvinder, alfonser og drankere naturligvis ikke kunne få alkoholbevilling.

I stk. 2 foreslås, at direktion og bestyrelsesmedlemmer i selskaber m. v. skal opfylde de personlige krav for at få alkoholbevilling, for at selskabet skal kunne få en sådan. Dette gælder dog ikke kravet om ikke at være under konkurs. Dette er i overensstemmelse med beværterlovens § 3, stk. 1, men medens beværterlovens § 3, stk. 3, bestemmer, at handelsministeren kan tillade udfærdigelse af adkomst, når flertallet af bestyrelsens medlemmer opfylder de stillede betingelser, foreslås nu i stedet at give handelsministeren en almindelig dispensationshjemmel for så vidt angår medlemmerne af både direktion og bestyrelse.

De hidtil gældende finansieringsbestemmelser er opretholdt i omtrent uændret omfang, idet de som følge af det hidtidige bevillingssystemets ophævelse er begrænset til at angå virksomheder med alkoholbevilling. Det er endvidere for at modvirke omgældelsesforsøg foreslået, at forbudsbestemmelserne udvides til også at angå bestyrere af virksomheder med alkoholbevilling. Reglerne, der tidligere fandtes i den gældende lovs § 1, stk. 9-11, § 2, stk. 1, nr. 6, § 3, stk. 1 og 2 samt § 4, stk. 4, 6, 7 og 8 findes nu alle i § 14.

ad § 15.

Efter stk. 1 ændres de hidtidige „afgifter“ for alkoholbevillinger til „gebyrer“ ligesom for næringsbreve. Gebyrerne skal alene dække udgifterne i forbindelse med de pågældende adkomsters udfærdigelse. Medens gebyret for næringsbrevet skal tilfalde staten, i København kommunen, d. v. s. de nærings-

brevudstedende myndigheder, er det naturligt at foreslå, at gebyret for alkoholbevilling altid tilfalder kommunen, der giver disse bevillinger.

For så vidt angår overtagelse af *bestående* virksomhed svarer bestemmelserne i stk. 2 til beværterlovens § 4, stk. 1, men bestemmelsen fastsætter ikke nogen 3 måneders frist, selv om det er fundet hensigtsmæssigt, at tilladelsen gives for et bestemt tidsrum.

Det er skønnet nødvendigt med bestemmelser, som foreslået i stk. 2, idet der har vist sig at være et stort behov herfor. Det forudsættes imidlertid, at sådanne tilladelser kun gives, når foreliggende oplysninger gør det overvejende sandsynligt, at den pågældende bevilling vil blive givet, og det er en selvfølge, at en sådan tilladelse ikke på nogen måde præjudicerer kommunalbestyrelsens stilling til bevillingsspørgsmålet. Det vil således i almindelighed være påkrævet, at politimesteren forhandler med kommunalbestyrelsen, forinden sådan tilladelse gives.

ad § 16.

I stk. 1 foreslås at opretholde den hidtidige hovedregel, hvorefter der ikke kan etableres lokalemæssig sammenfald af restaurationsvirksomhed med servering af stærke drikke og anden næringsvirksomhed. Derimod har man af erhvervsmæssige, turistmæssige og administrative grunde fundet det hensigtsmæssigt at foreslå, at sådant forbud ikke — som hidtil — skal omfatte tilstødende lokaler, når salgslokalerne har særskilt indgang udefra, f. eks. hvor der er dør mellem lokalerne, eller hvor disse forbindes med korridor eller lignende passage for personer. Endvidere finder man ikke tilstrækkelig motivering for en opretholdelse af det hidtil dispensable forbud mod i samme kommune at forene restaurationsvirksomhed med alkoholbevilling med anden næring, hvortil der kræves næringsbrev. Restaurationsvirksomhed uden servering af stærke drikke vil som hidtil, også lokalemæssigt, kunne forenes med anden næringsvirksomhed, bortset fra handel med stærke drikke, jfr. § 30, og undtagelsen i denne paragrafs stk. 2, 2. pkt.

Forbuddet i stk. 1 vil i almindelighed ikke hindre etablering af kiosker i jernbane- og rutebilstationer ventesale, selv om der også i ventesalen, eller i lokalemæssig forbindelse hermed, er etableret restauration med servering af stærke drikke. Det lokalefællesskab, der forekommer her, er sædvanligvis ikke af en sådan karakter, at det vil være omfattet af forbuddet.

Hotellers „montre-salg“ og portierlogers serviceydelser med salg af aviser, frimærker, postkort, sæbe og lignende, der hidtil er anset for at være et natur-

ligt led i den almindelige hotelvirksomhed, vil efter stk. 1, 2. pkt., kunne fortsætte og udvides efter retningslinjer, der fastsættes af handelsministeren.

Forbuddet vil være til hinder for, at virksomheder med næringsbrev som handlende, håndværker- og industridrivende opstiller automater i restaurationslokaler, hvor der serveres stærke drikke, når der fra automaterne sælges varer, der ikke omfattes af restauratørens afsætningsret, jfr. forslaget § 6, stk. 2. I § 23 foreslås særlige regler om salg af stærke drikke fra automater.

Motiveringen for forbuddet i stk. 1, 1. pkt., der hidrører fra beværterloven af 1912, er blandt andet den opfattelse, at det af ærdelighedsmæssige grunde kan virke uheldigt, når detailsalg finder sted i lokaler (butikker), hvor der samtidig kan serveres stærke drikke for kunderne. Imidlertid blev dette forbud lempet ved revisionen af beværterloven i 1958, hvorefter der blev givet handelsministeren mulighed for at tillade, at beværtervirksomhed med ret til udsækning af stærke drikke drives i lokaler i stormagasiner, selv om beværtningslokalerne står i direkte forbindelse med salgsløkalerne. Man fandt, at indretning af restauranter sådanne steder var et naturligt led i kundebetjeningen, idet kunderne tilbragte lang tid med indkøb i stormagasinerne mange afdelinger. Ved denne bestemmelses administration viste der sig imidlertid et behov for at dispensere, også for så vidt angår større forretninger med arealmæssigt betydelige salgsløkalere og bredt varesortiment. Ved ændringen af beværterloven i 1966 blev denne dispensation hjemmel derfor udvidet til, foruden stormagasiner, at omfatte forretninger af lignende størrelse og med lignende varesortiment.

Det foreslås nu, at lokaler i hoteller, jfr. ovenfor, og foreningslokaler også omfattes af denne undtagelsesbestemmelse. Endvidere har man overvejet, om det burde foreslås, at denne undtagelsesregel yderligere udvides til også at omfatte lokaler, der benyttes til forhandling af på stedet tilvirkede husholdningsvarer til fortæring. Herved har man særligt haft for øje de forretninger, der før den ny næringslov, blev drevet i henhold til næringsbrev som „tilvirker af husholdningsvarer til fortæring“. For sådanne virksomheder er vareindkøbet, tilberednings- og økonomirum, indehaverens personale og personalets fagkundskab, afsætningsformen og selve varerne af en sådan karakter, at det i mange tilfælde kunne være naturligt at supplere virksomheden med restaurationsvirksomhed. Herved skulle også kunne skabes yderligere mulighed for etablering af et øget antal billige, pæne spisesteder.

Imidlertid har man fundet, at de hensyn, der kan tale for en sådan udvidelse af undtagelserne fra

forbuddet mod lokalefællesskab, på en mere hensigtsmæssig måde — uden at krænke de ærdelighedsmæssige hensyn, der ligger bag forbuddet — vil kunne tilgodeses ved den foreslåede lempelse af forbuddet, hvorefter dette ikke kommer til at omfatte tilstødende lokaler med egen indgang udefra, selv om disse har dør til restaurationslokalerne, samt ved en smidiggørelse af bestemmelsen i § 16, stk. 1, 2. pkt., hvorved indretning af cafeterier i større forretninger i videre omfang muliggøres.

I stk. 1, 2. pkt., foreslås således, at den begrænsning, hvorefter forretningen for at opnå dispensation skal have et „lignende varesortiment“ som stormagasiner, ikke opretholdes, og at der, uden at dispensation er nødvendig, gives disse forretninger adgang til at have restauration med servering af stærke drikke. Nærmere afgrænsning af „stormagasiner og forretninger af lignende størrelse“ forudsættes givet i et cirkulære. Man har i øvrigt været opmærksom på, at bestemmelsen bør omfatte forretninger, selv om butiklokalet er noget mindre end de hidtil i praksis krævede 1000 m².

Ved lov nr. 69 af 28. februar 1950 om handelsrejsendes udstilling af deres prøvekollektioner, blev der skabt hjemmel for, at der i lokaler hørende til restaurationer og hoteller, bortset fra de almindelige serveringslokaler, kunne afholdes visse udstillinger, hvor til der kun er adgang for næringsdrivende, som anvender de udstillede varer i deres virksomhed. Denne bestemmelse blev overført til beværterloven i forbindelse med ændringerne i denne i 1966. Samtidig blev det, efter indstilling fra næringslovkommissionen tilladt, at der kunne afholdes mannequinopvisninger for næringsdrivende også i de almindelige beværtningslokaler. I øvrigt er der intet til hinder for, at der i sådanne lokaler afholdes mannequinopvisning for det almindelige publikum, når der blot ikke samtidig optages bestillinger eller i øvrigt finder salg sted.

I stk. 2 foreslås disse bestemmelser videreført og samtidig udvidet til at omfatte alle udstillinger, hvor der finder næringsvirksomhed sted. Tillige foreslås det, at disse udstillinger skal kunne afholdes såvel i de restaurationslokaler, der ikke benyttes til servering, som i de almindelige restaurationslokaler, når disse — medens udstillingen finder sted — er lukket for restaurationens kunder. Efter forslaget skal mannequinopvisninger — uanset om der optages bestillinger og uanset, for hvem de holdes — dog kunne ske i de almindelige restaurationslokaler.

ad § 17.

Bestemmelsen må sammenholdes med forslagets § 7 om bortfald af næringsretten.

F. t. I. om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

Det forekommer rigtigst, at en alkoholbevilling bortfalder, når bevillingshaveren ikke længere opfylder betingelserne for at få bevilling. For så vidt angår betingelsen i § 14, stk. 1, nr. 4, hvorefter den pågældende ikke må have udvist en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at han ikke vil drive virksomheden på forsvarlig måde, er det dog bestemmelserne i forslagets § 18 om fratagelse af bevilling, der i givet fald må komme til anvendelse.

Ligeledes bortfalder bevillingen selvsagt, når bevillingstiden udløber, ligesom bevillingen som hovedregel ikke falder i arv, jfr. dog stk. 2, hvori det foreslås, at en med en afdød bevillingshaver indtil dennes død samlevende ægtefælle „arver“ bevillingen, såfremt den pågældende opfylder betingelserne for at få bevilling. Beværterloven har en tilsvarende bestemmelse, der efter sin formulering dog kun omfatter enker. Begrundelsen for denne adgang til „at arve“ en bevilling er, at man ikke har krav på en bevilling, som på et næringsbrev, og at det derfor for at skåne en ægtefælle for vanskeligheden ved at få bevilling til afdødes virksomhed er fundet påkrævet med en sådan bestemmelse.

I stk. 3 foreslås, at der gives mulighed for at meddele dispensation til en restauratørs efterladte ægtefælle, således at denne vil kunne fortsætte virksomheden, selv om vedkommende er under 25 år.

I de tilfælde, hvor bevillingen „falder i arv“, skal den pågældende dog have sit eget næringsbrev, til hvilket bevillingen ved påtegning overføres.

ad § 18.

Retten til at udøve virksomhed i henhold til denne lov, vil efter straffelovens § 79 kunne fradømmes en næringsbrevindehaver, såfremt den pågældende dømmes for et forhold, der begrunder en nærliggende fare for misbrug af retten til at udøve virksomheden.

Da der i særlige tilfælde kan være behov for at fratage en bevillingshaver bevillingen uden at rejse egentlig straffesag, f. eks. hvor bevillingshaveren, hvor der ikke foreligger et strafbart forhold, skønnes at have udvist en adfærd, der ville have medført, at bevilling ikke ville være blevet givet eller fornyet, foreslås det, at landsbevillingsnævnet skal kunne fratage bevillingen i tilfælde, hvor den pågældende har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen forsømmelse i sin virksomhed, og de udviste forhold giver grund til at antage, at han ikke fremtidig vil kunne drive virksomheden på forsvarlig måde. I de tilfælde, hvor kommunalbestyrelsen har givet bevillingen, kan denne ikke fratages, uden at kommunalbestyrelsen har foreslået dette, men også i øvrigt forudsættes det, at landsbevillingsnæv-

net forhandler med kommunalbestyrelsen, inden sådan afgørelse træffes.

Bestemmelserne finder også anvendelse på selskaber, der har alkoholbevilling, og det foreslås endvidere, at bestemmelserne kommer til at gælde tilsvarende for bestyrere af virksomheder, der har alkoholbevilling.

Berettigelsen af fratagelsen vil kunne forelægges domstolene til prøvelse efter de i stk. 2-4 foreslåede regler.

Som supplement til disse bestemmelser findes det nødvendigt at opretholde bestemmelser om, at en restaurations- eller hotelvært kan få sin virksomhed undergivet „politiets bestemmelser“, hvis virksomheden drives på en sådan måde, at drukkenskab, utugt, uterlighed eller strafbare handlinger derved vil kunne fremmes. Dette kan — som hidtil — alene ske, når der én gang forgæves er givet bevillingshaveren advarsel.

De vilkår, der herefter vil kunne foreskrives, kan f. eks. være ændringer i lukketider eller lokaleindretning eller etablering af særligt tilsyn. Bestemmelserne i stk. 1, 3. pkt. sammenholdt med stk. 6 træder således i stedet for de hidtidige bestemmelser i beværterloven, hvorefter en sådan virksomhed „ved dom“ kunne undergives politiets bestemmelser.

Det afgørende for landsbevillingsnævnets bemyndigelse til politiet til efter denne bestemmelse at stille vilkår er den måde, hvorpå virksomheden objektivt drives, d.v.s. om virksomheden faktisk virker fremmende på drukkenskab, utugt, uterlighed eller strafbare handlinger. Bevillingshaverens subjektive forhold vil derimod i almindelighed ikke være afgørende.

ad § 19.

For at udelukke misbrug foreslås det, at bevillinger, der er frataget, frakendt eller bortfaldet, straks skal slettes på næringsbrevet.

ad § 20.

Bestemmelserne indebærer en forenkling af de gældende marketenderibestemmelser. Det er således fundet hensigtsmæssigt helt at ophæve kravet om en særlig marketenderitilladelse, når servering af stærke drikke ikke finder sted. I særdeleshed af ædruelighedsmæssige grunde er det dog skønnet nødvendigt at opretholde en række af de gældende forskrifter for marketenderivirksomhed.

Da ordet „kantine“ efterhånden er blevet ligeså gængs som ordet „marketenderi“, vil disse betegnelser efter forslaget kunne anvendes sideordnet. Den nuværende eneret på betegnelsen „marketenderi“ opretholdes ikke.

Den i stk. 1 foreslåede formulering medfører en legalisering af det forhold, at besøgende på virksomheder får serveret spise- og drikkevarer i virksomhedens marketenderi eller kantine. Dette gælder selvsagt ikke f. eks. kunder i stormagasiner og detailforretninger i øvrigt. Det er endvidere fundet hensigtsmæssigt at indføre en bemyndigelse for handelsministeren til for særlige kategorier af virksomheder at kunne foretage en nærmere afgrænsning af de adgangsberettigedes kreds såvel i lempe som skærpende retning. Bemyndigelsen forudsættes kun anvendt helt undtagelsesvis og kun efter indstilling fra ledelsen og vedkommende politimyndighed.

Bestemmelsen i stk. 2 opretholder det gældende krav om tilladelse til marketenderivirksomhed, men kun for så vidt angår marketenderier, hvori der serveres stærke drikke. Ethvert marketenderi, hvor der serveres stærke drikke, skal ledes af en marketender, der som hidtil ikke vil kunne drive marketenderiet for egen regning og risiko. Kredsen af virksomheder, der kan få marketenderitilladelse, er den samme som nu. Stk. 2, 3. pkt., tager sigte på arbejdspladser som f. eks. havne, industricentre, værkstedshuse o.lign., hvor der er tale om flere virksomheder inden for samme område. I modsætning til den gældende bestemmelse, hvorefter en marketender blot skal anmeldes til politiet, i København magistraten, foreslås det imidlertid, at politiet skal godkende marketenderen i marketenderier, hvori der skal være en marketender, fordi der serveres stærke drikke, uden at der dog stilles krav om, at marketenderen skal udfylde de samme personlige betingelser som restauratører. I konsekvens heraf foreslås, at marketenderitilladelse i hele landet gives af politiet, og således ikke som hidtil i København af magistraten.

I stk. 2, sidste pkt., bevares det gældende forbud imod, at marketenderne aflønnes med en procentdel af omsætningen af stærke drikke.

I stk. 3 bestemmes, at en marketenderitilladelse kun kan nægtes eller begrænses, såfremt særlige omstændigheder giver anledning dertil. Hvad der gælder for en marketenderitilladelse må så meget mere gælde godkendelsen af marketenderen. Godkendelsen af denne forudsættes i øvrigt ikke at kunne ske, hvis han er så ung eller har haft en så uheldig fortid, at dette giver grund til at antage, at han ikke vil kunne bestride hvervet på forsvarlig måde.

Bestemmelsen i stk. 4 medfører såvel en udvidelse som en indskrænkning af den gældende retstilstand. Bordvin, der også omfatter frugtvin af bordvinstypen af afgiftsklasserne 1 og 2, hvorved forstås såvel rød som hvidvin med under 14 rumprocent alkohol, vil således efter forslaget fremtidig kunne serveres i spi-

setiden i marketenderiet. Derimod vil dessertvine og hedvine fortsat ikke kunne serveres. Samtidig foreslås det, at den hittidige ret til i marketenderiet at udskænke al slags stærkt øl begrænses således, at der fremtidig ikke må serveres stærkere øl end af skatteklasse I, d.v.s. almindeligt pilsner- og lagerøl.

Man finder, at ædruelighedsmæssige hensyn taler for en sådan ændring af de gældende regler, ligesom man har haft for øje, at de hittidige drikkevarer ændres, og at der ved møder, kongresser og lignende, ofte er et naturligt behov for i marketenderier at kunne servere bordvin til maden.

Medens stk. 2-4 alene gælder marketenderier, hvori der serveres stærke drikke, omfatter stk. 5-6 alle marketenderier.

I stk. 5, 3. pkt., er det gældende forbud mod tilbageholdelse i arbejds løn for skyld i marketenderiet af kontrolmæssige grunde udvidet til at omfatte skyld for alt køb i marketenderiet, og ikke blot som nu tilbageholdelse for skyld for stærkt øl.

Ved bestemmelsen i stk. 5, 5. pkt., tilsigtes det at opretholde og udvide de gældende regler om, at der uden næringsbrev kan forhandles visse daglige fornødenheder, uden at der dog gives adgang til forhandling af enhver form for konsumgoder. I øvrigt opretholdes forbuddet mod handel i marketenderier, hvilket dog som hidtil ikke udelukker, at der på andelsbasis finder en fordeling af varer sted, idet dette ikke nødvendigvis er „handel“ i næringslovens forstand.

I stk. 6 er de hittidige lukkebestemmelser opretholdt, idet man uden sådanne ikke vil have mulighed for at skelne mellem servering i marketenderiet og servering for et såkaldt sluttet selskab i tilfælde, hvor dette lovligt vil kunne ske. Også et hensyn til virksomhedsledere tilsiger, at disse i givet fald har mulighed for at kunne henvise til en sådan lovbestemmelse. Lukkebestemmelserne er efter forslaget også gældende for selvbetjeningsmarketenderier. Bestemmelserne i stk. 6, 4. og 5. pkt., træder i stedet for beværterlovens § 26, stk. 9 og 10.

Det nugældende forbud mod udskænkning for unge og berusede vil som hidtil gælde for marketenderier.

ad § 21.

Efter stk. 1 kan pensionater som hidtil drives uden særlig adkomst, men det foreslås, at kun personer med bopæl her i landet fremtidig skal kunne drive sådan virksomhed. Man finder det ønskeligt, at pensionatsindehavere i givet fald ikke skal kunne unddrage sig ansvaret for virksomheden.

Det foreslås at forlade de hittidige begreber „tage i logi“ og servering ved „sluttet bord“, uden at

der herved tilsigtes nogen realitetsændring i forståelsen af begrebet pensionatsvirksomhed.

I stk. 1, nr. 1, har det været overvejet at foreslå, at det i denne henseende gældende krav om en uges ophold nedsættes til 3 dage. I praksis har mange pensionater allerede nu benyttet sig af den dispensation, der sædvanligvis kan opnås til kun at have gæsterne boende i 3 dage (f. eks. pinseophold og lignende). Ved en sådan ændring kunne man opnå en forenkling af praksis og bidrage til en bedre udnyttelse af pensionaternes værelseskapacitet.

Da de drikkevarer, der serveres i et pensionat, ikke er belagt med omsætningsafgift, ville en sådan ændring i pensionatsbegrebet imidlertid — så længe de nuværende afgiftsregler opretholdes — kunne give pensionaterne en afgiftsmæssig fordel, der muligvis kunne virke urimelig over for hotellerne, hvortil kommer, at pensionaternes afgiftsfritagelse, efter den ændrede affattelse af pensionatsbegrebet, næppe som hidtil vil kunne begrundes ud fra rimeligheden i at ligestille et pensionat med et privat hjem for pensionatsgæsterne.

Da disse forhold af konkurrencemæssige grunde taler for at opretholde kravet om, at en pensionatsvirksomhed skal modtage gæsterne i 7 fulde dage (6 nætter), har man dog ment at måtte foreslå en opretholdelse af de hidtidige bestemmelser på dette område.

Stk. 1, nr. 2, forudsætter en vis varighed i forholdet mellem pensionatsværten og gæsterne. Der vil således ligesom hidtil ikke i et pensionat kunne serveres for gæster, der tilfældigt indfinder sig, eller for gæster, der ikke har en aftale om at spise i pensionatet i en vis periode. Derimod er der intet til hinder for, at de pågældende kun indfinder sig med mellemrum i pensionatet, når der blot foreligger en aftale om servering, f. eks. gennem køb af spisebons og lignende. Bestemmelsen vil i øvrigt — i overensstemmelse med hidtidig forståelse — ikke være til hinder for, at pensionærerne i enkelte tilfælde til måltiderne i pensionatet medtager pårørende og bekendte, der er gæster hos dem.

Såfremt en pensionatsvirksomhed ønsker at sælge tillavet mad ud af huset eller i øvrigt ønsker at forhandle spise- og drikkevarer, vil dette kun kunne ske, såfremt pensionatindehaveren har næringsbrev.

I stk. 3 foreslås, at man opretholder bestemmelsen om, at der i pensionater kun i forbindelse med de faste måltider må serveres stærke drikke. Det vil sige, at stærke drikke kun må serveres „under måltidet“ i pensionatet. Bliver der serveret stærke drikke uden for måltiderne, kan virksomheden ikke drives uden næringsbrev og alkoholbevilling.

I det omfang, der ikke er mulighed for at få ser-

veret spise- og drikkevarer, hvor man lejer et værelse til natophold, falder den pågældende virksomhed helt uden for loven. Der er således i disse tilfælde hverken tale om hotel- og restaurationsvirksomhed eller om pensionatsvirksomhed. Dette gælder i et vist omfang den virksomhed, der blandt andet formidles igennem turistforeningerne med værelsesudlejning i ferietiden og under lignende forhold, ligesom det f. eks. gælder de moteller, der ikke har restaurant, og hvor det ej heller på anden måde er muligt at få spise- eller drikkevarer. Værelsesudlejning af denne karakter vil således ikke kunne forenes med pensionatsvirksomhed allerede af den grund, at dette — da muligheder for effektiv kontrol ikke vil kunne etableres — ville give for store muligheder for omgåelse af lovens forskrifter.

ad § 22.

I stk. 1 foreslås at opretholde den regel, at der uden adkomst ved særlige enkeltstående lejligheder kan gives adgang til servering af spise- og drikkevarer, herunder stærke drikke. Motiveringen herfor er, at der i de omhandlede tilfælde, der vedrører serveringsvirksomhed af kortere varighed, ikke vil være behov for den kontrol fra myndighedernes side, der ligger i selve systemet med næringsbreve og bevillinger, men alene — især af ordensmæssige grunde — for et vist polititilsyn.

Tilladelse efter stk. 1 kan kun meddeles af politiet og vil kun kunne gives for en nærmere angivet lokalitet. Politiet må skønne, om det vil være forsvarligt at give tilladelsen. Ligeledes er det overladt til politiets skøn at afgøre, hvorvidt en given anledning kan ligestilles med de i stk. 1 opregnede særlige lejligheder. Blandt sådanne lejligheder kan yderligere nævnes basarer, generalforsamlinger, dilettantforestillinger, teaterforestillinger, foredrag, koncerter og lignende arrangementer, hvortil en større kreds har adgang. Ved særlige lejligheder, der ikke har offentlig karakter, f. eks. fester, møder og lignende for en snæver kreds af personer, der har tilknytning til hinanden på særlig måde, og som normalt — hvis pladsforholdene tillod det — ville blive afholdt i hjemmet, vil der i almindelighed ikke være tale om en virksomhed, der omfattes af denne lovgivning, og servering af spise- og drikkevarer vil derfor i disse tilfælde kunne ske uden særlig tilladelse.

Tilladelsen skal fortrinsvis gives til restauratører, hvorimod man ikke har ment, at denne fortrinsret som hidtil alene skal komme kommunens egne restauratører til gode; en bestemmelse, der kan virke urimeligt konkurrencebegrænsende. Ligeledes vil der heller ikke mere være noget til hinder for, at en sådan lejlighedstilladelse, også hvor der udskænkes

stærke drikke, gives til en restauratør, der ikke har alkoholbevilling, når servering ikke sker i dennes egne lokaler. Det forudsættes i øvrigt, at sådanne lejlighedstilladelser som hidtil kun meddeles efter et vist samarbejde mellem politiet og de lokale kommunale myndigheder. Man har ikke fundet det påkrævet at opretholde den hjemmel, der er i bevrterloven til, at kommunalbestyrelsen i den henseende kan fastsætte almindeligt begrænsende regler; en hjemmel, der i øvrigt sjældent er benyttet.

Som hidtil vil det være således, at hvad enten disse lejlighedstilladelser gives til restauratører eller til andre, omfattes virksomheden af lovens almindelige bestemmelser om lukketid, forbud mod servering af stærke drikke for berusede eller mindreårige m. v., jfr. §§ 28 og 29.

Såfremt højskoler, landbrugsskoler og lignende institutioner blot ønsker at servere spise- og drikkevarer for deltagere i fælles måltider, som holdes i forbindelse med sammenkomster og møder inden for institutionens rammer, har man — ligesom hidtil — fundet det unødvendigt at kræve særlig tilladelse. Ved højskoler har man særligt for øje de egentlige internatskoler, nemlig folkehøjskolerne på landet, hvorimod de højere læreanstalter ikke omfattes af disse bestemmelser.

Ved „lignende institutioner“ i stk. 2, tænkes på sådanne skoler og uddannelsessteder, hvor deltagerne ofte er samlet i længere perioder, hvorimod institutioner som aftenskoler, danseskoler og lignende ikke omfattes af denne bestemmelse og ej heller af bestemmelsen i stk. 1.

Uden for lovens område falder f. eks. den forplejning, der finder sted på organisationers kursussejendomme i forbindelse med kursus, der afholdes for organisationens medlemmer.

Bevrterlovens bestemmelse om, at der for et tidsrum af 6 måneder ad gangen kan gives forsamlingsbygninger lejlighedstilladelse til bevrterning uden ret til udskænkning af stærke drikke, foreslås ikke opretholdt. Der ses ikke at kunne være særligt behov for sådanne tilladelser, da der ikke længere stilles krav om bevrterbevilling ved servering af afholdsdrikke, og da de pågældende efter forslaget normalt vil få ret til at erhverve næringsbrev til den pågældende virksomhed.

ad § 23.

Som hidtil vil automatsalg af stærke drikke aldrig kunne finde sted fra udendørs anbragte automater. Derimod vil salg af stærke drikke kunne finde sted fra automater i forretningslokaler, når der ikke er tale om, at de stærke drikke skal nydes det pågældende sted.

Fra automater i og uden for restaurationslokaler må der — medmindre sundhedsmæssige forskrifter hindrer dette — naturligvis i øvrigt forhandles enhver art af varer, der omfattes af restauratørers afsætningsret, jfr. § 6, stk. 2.

Efter stk. 2 kan politiet tillade automatsalg af stærke drikke i restaurationslokaler. Er der af stærke drikke alene tale om øl af skattekasse I eller bordvin, kan politiet også tillade, at sådanne drikke — også til nydelse på stedet — skal kunne sælges fra automater i marketenderlokaler. Det forudsættes, at politiets tilladelser i henhold til stk. 2, vil kunne gives i forbindelse med nærmere forskrifter fra politiet om etablering af et særligt tilsyn med salget. Der vil ikke kunne gives tilladelse til opstilling af sådanne automater under åben himmel, selv om det sker i tilknytning til restaurationslokaler. I øvrigt vil politiet også kunne stille andre betingelser for sådan tilladelse, men man finder ikke tilstrækkelig begrundelse for at foreslå en opretholdelse af den hidtidige bestemmelse om, at vedkommende kommunalbestyrelse skal have truffet en almindelig beslutning om, at sådant automatsalg af stærkt øl må finde sted i kommunen.

ad § 24.

Bestemmelsen, der skal træde i stedet for bevrterlovens § 28, tilsigter blandt andet at modvirke såkaldt smugkrosvirksomhed og lignende. En næringsdrivende vil således — bortset fra de i stk. 2 omhandlede tilfælde — ikke lovligt i sin butik kunne servere stærke drikke, selv ikke gratis over for udenforstående.

Det følger af § 32, stk. 2, at som hidtil også kunden i givet fald vil kunne drages til ansvar.

Da der kan forekomme tilfælde, hvor der i forbindelse med en legal forhandling af stærke drikke finder salg eller udlevering sted af stærke drikke under former, hvorunder det er klart for forhandleren, at tanken med købet er at nyde de stærke drikke på eller ved stedet, har man selvstændigt kriminaliseret dette forhold. Man har ikke fundet det muligt at foreslå en noget mindre vid formulering af dette forbud, idet dette let af bevismæssige grunde ville kunne umuliggøre en indskriden over for selv klare omgæelser af lovens bestemmelser. Efter formuleringen er det således ikke blot i butikken, at de stærke drikke ikke må serveres eller nydes; dette vil også — som hidtil — gælde f. eks. de til virksomheden hørende porte, trapper, udhuse og gårde samt efter omstændighederne andre steder inden for eller i tilslutning til forretningens naturlige område. Er stedet kundens arbejdsplads, f. eks. en byggeplads på nabogrund eller gadearealet uden for butikken,

vil dette derimod legalisere forholdet. Spørgsmålet, om sælgere har overtrådt forbuddet, må naturligvis i givet fald afhænge af de nærmere omstændigheder. Efter formuleringen af stk. 1, 1. pkt., gælder forbuddet — som hidtil — også gratis servering af stærke drikke ved auktioner.

Det er fundet påkrævet, at ikke mindst de grove og gentagne overtrædelser af denne bestemmelse bør hindres, men at der også kan forekomme tilfælde, hvor det vanskeligt kan afgøres, om bestemmelsen er overtrådt. Man forudsætter derfor, at politiet i vidt omfang vejleder de næringsdrivende om bestemmelsens indhold og forståelse, forinden en politisag rejses.

Bestemmelsen i stk. 1, 2. pkt., træder i stedet for bestemmelsen i beværterlovens § 28, stk. 1. Man har ikke ment det påkrævet fortsat at have et forbud mod gratis servering af stærke drikke ved licitationer.

Den i stk. 2 foreslåede bestemmelse træder i stedet for beværterlovens § 28, stk. 2, 2. pkt., således som denne er affattet efter lovændringen i 1966, men med de afvigelser, at den omfatter alle købestævner og udstillinger, og at den omfatter alle stærke drikke og ikke som hidtil alene vin, idet der også ved markedsføring af nye spiritusprodukter vil være behov herfor.

ad § 25.

I stk. 1 gives der handelsministeren bemyndigelse til vedrørende de nærmere angivne forhold at fastsætte regler om indretning og benyttelse af lokaler og lignende, der anvendes i forbindelse med den af loven omfattede virksomhed. Det forudsættes, at sådanne regler fastsættes efter forhandling med indenrigsministeren og justitsministeren.

Denne hjemmel omfatter den af loven omfattede virksomhed, d.v.s. enhver virksomhed, hvor der serveres eller er mulighed for servering. Foruden hotel- og restaurationsvirksomhed, herunder kollegier, vandrehjem og lignende, hvor der er servering, også marketenderier, pensionater og steder med lejlighedstilladelse. I det omfang, der ikke findes anledning til at fastsætte sådanne regler for den pågældende virksomhed, f. eks. på grund af dennes mindre omfang, vil det være naturligt at begrænse reglerens anvendelsesområde, f. eks. til virksomheder, hvor der bespises over et vist antal personer.

Værelsesudlejning uden mulighed for servering falder derimod uden for disse reglers område, ligesom denne virksomhed også i øvrigt falder uden for loven. Man har ikke fundet, at der var behov for i denne henseende at kunne udvide disse reglers område, idet regler af denne art alligevel kun i begrænset omfang rent praktisk vil kunne administreres for så vidt angår den almindelige udlejning af værelser.

Ved bestemmelserne i stk. 1 er der skabt mulighed for, at alle disse forskrifter af ordensmæssig, ædruelighedsmæssig og sundhedsmæssig karakter kan blive ens for hele landet og så vidt muligt samles i én bekendtgørelse for derved at afhjælpe de vanskeligheder, det i øjeblikket bereder borgerne, at reglerne er så forskellige og findes spredt i lovgivningen.

Bestemmelserne træder i stedet for beværterlovens § 9 og tilsigter at give hjemmel ikke blot for de heri indeholdte forskrifter, men også for de forskrifter af lignende karakter, der findes i f. eks. Københavns politivedtægts § 49, stk. 3 og stk. 4, og som navnlig er begrundet i ordensmæssige (sædelighedsmæssige) hensyn.

Man har, jfr. 2. punktum, nr. 1 og 3, ment, at hjemlen også burde omfatte fastsættelse af regler om indretning af restaurationskøkkener m.v. Derimod har man fundet, at de særlige regler vedrørende tilberedning af mad næppe hører hjemme i denne forbindelse, idet de nødvendige bestemmelser i denne henseende må søges i eller fastsættes med hjemmel i lovnedsmedellovgivningen.

Bestemmelserne i 2. punktum, nr. 4, tager bl. a. sigte på at modvirke støjulemper m. v.

De regler, der vil blive givet i henhold til stk. 1, vil ikke blot kunne bringes i anvendelse på nye virksomheder, jfr. § 2, stk. 4, men også på eksisterende virksomheder.

Man finder det nødvendigt, at det kommer til at ligge helt klart, hvilke myndigheder der skal drage omsorg for disse forskrifters overholdelse samt tage stilling til spørgsmål om påbud, forbud og dispensationer.

Imidlertid har reglerne forskellige formål, ordensmæssige, ædruelighedsmæssige og sundhedsmæssige, ligesom reglerne skulle sikre en vis høj standard for de pågældende virksomheder. Da hverken sundhedsmyndighederne eller ordensmyndighederne er i stand til at varetage hinandens opgaver, må tilsyn og beføjelser deles op efter anlæggendets art. En sådan opdeling er det næppe praktisk muligt at foretage i selve loven, og når hertil kommer, at sundhedsvæsenets organisation i forbindelse med kommunalreformen er taget op til revision i indenrigsministeriets kommission vedrørende den offentlige hygiejne m.v., er det fundet mest hensigtsmæssigt i denne henseende alene at foreslå en bestemmelse som stk. 3. Herefter kan handelsministeren såvel fastsætte, hvilke myndigheder der skal administrere — og føre tilsyn med — disse regler, som bestemme, til hvilke myndigheder de i medfør af reglerne trufne afgørelser vil kunne påklages.

Den bekendtgørelse, der skal rumme de pågæl-

dende regler, må deles op efter de hensyn, der har motiveret reglerne, således at det bliver muligt i en bestemmelse i bekendtgørelsen at anføre, f. eks. at bestemmelserne i angivne paragraffer administreres og håndhæves af angivne sundhedsmyndigheder, og at bestemmelserne i de andre paragraffer administreres og håndhæves af politiet.

Man har overvejet at foreslå at give udtrykkelig hjemmel for, at de administrativt udfærdigede bestemmelser kan give de kompetente myndigheder ret til at give påbud, men man anser myndighederne for at have en sådan ret også uden særlig hjemmel. Derimod foreslås i straffebestemmelserne udtrykkelig hjemmel til i forskrifterne at fastsætte straf for overtrædelse af pålæg givet i henhold til forskrifterne, jfr. § 32, stk. 3.

ad § 26.

Bestemmelsen svarer til beværterlovens § 23, men kræver ikke som denne tilladelse til musik uden dans og til radio og fjernsyn. Endvidere kræves efter forslaget ikke tilladelse til billard og keglebane, men politiet kan, såfremt forholdene taler derfor, forbyde sådan underholdning. Man har ikke ment, at denne form for underholdning fortsat bør være underkastet en tilladelsesordning, idet dog f. eks. støjproblemet vil kunne nødvendiggøre et efterfølgende forbud fra politiet, jfr. stk. 4.

Bestemmelsen i stk. 1 omfatter også selskabslokaler m.v., men her vil i private selskaber dans og optræden kunne finde sted uden tilladelse. Derimod skal der også i sådanne lokaler tilladelse til automat-spil m.v.

I almindelighed vil sådanne tilladelser have gyldighed indtil videre, men såfremt forholdene måtte nødvendiggøre det, vil politiet kunne inddrage tilladelsen.

Med hensyn til afgifter for disse tilladelser findes det rimeligt, at disse tilfalder staten og ikke som hidtil kommunen.

Ved afgørelser af spørgsmål om, hvorvidt en sådan tilladelse skal gives, påhviler det politiet at følge de regler, der måtte være givet af kommunalbestyrelsen i henhold til stk. 3. Herudover må hensyn tages til underholdningens art i forbindelse med en vurdering af lokalernes beskaffenhed og egnethed til sådan underholdning. Politiet må behandle sådanne ansøgninger individuelt og vil ikke kunne give almindelige regler for meddelelse af sådanne tilladelser, ligesom politiet ej heller generelt vil kunne nægte at give tilladelse til en eller flere af de af bestemmelsen omfattede underholdninger.

Efter formuleringen af stk. 3 vil kommunalbestyrelsen alene kunne give almindelige regler om de ud-

trykkeligt anførte forhold, hvorimod kommunalbestyrelsen ikke vil kunne foreskrive andre vilkår, såsom at restauratører, der får tilladelse til dans og optræden, ikke må kræve entré. Ved „omfang“ i stk. 3 er særlig tænkt på tidspunkterne, hvori tilladelserne vil kunne benyttes.

Når man ikke i denne paragraf foreslår en bestemmelse om, at der ikke vil kunne gives tilladelse til automatspil om penge, er det, fordi sådant spil antages at være forbudt efter lotterilovgivningen.

ad § 27.

Det er — i modsætning til hvad udvalget havde indstillet — foreslået at ophæve den hidtil gældende adgang til politimæssig registrering af personer med beskæftigelse inden for hotel- og restaurationshvervet. I stk. 1 foreslås det at genindføre forbudet mod, at personer under 18 år benyttes til toiletbetjening, idet dette forbud, uden at dette var til sigtet, ikke blev opretholdt ved beværterlovsændringen i 1958.

Bestemmelserne i stk. 2, der viderefører beværterlovens § 29, stk. 3, er ligesom forbuddet i stk. 1 motiveret i hensynet til i videst muligt omfang at beskytte og undgå misbrug af personer under 18 år. Medens bestemmelserne i stk. 1 gælder alle de af loven omfattede virksomheder, gælder bestemmelserne i stk. 2, 1. pkt., alene de virksomheder, der har alkoholbevilling.

Man har overvejet, om undtagelsen i stk. 2 for værtens hjemmeværende børn og børnebørn burde ophæves, men har været betænkelig ved at foreslå dette, dels da denne undtagelse skønnes at have en afgørende betydning, f. eks. når der på landet i mindre kroer lejlighedsvis er særlig travlhed, dels da der i så fald i tilfælde, hvor børn og børnebørn skal være lærlinge i dette fag, og hvor der efter lærlingeloven ikke skal oprettes lærlingekontrakt, måtte kræves en særlig tilladelse fra politiet.

I stk. 2, 3. pkt., har man ment, at der burde være hjemmel til, at politiet undtagelsesvis kan forbyde personer under 18 år at tage ansættelse som serverings- eller garderobebetjening i hotel- og restaurationsvirksomheder, selv om disse ikke har alkoholbevilling.

ad § 28.

I det væsentlige foreslås de hidtidige lukkebestemmelser for restaurationer m.v. opretholdt, dog at der fastsættes en fælles lukketid for hele landet. Med den øgede motorisering skønnes det ikke hensigtsmæssigt med lokalt fastsatte, varierende lukketider

I øvrigt foreslås det ikke at opretholde bestem-

melserne i beværterlovens § 30, stk. 3, vedrørende det såkaldte „morgenforbud“, der giver kommunalbestyrelsen hjemmel til at fastsætte, at der ikke i beværtninger må udskænkes eller nydes stærke drikke i tiden fra kl. 5 til kl. 8, og at der i samme tidsrum ikke kan forhandles eller udleveres stærke drikke. En sådan bestemmelse har, efter hvad der er udvalget bekendt, praktisk talt ikke været benyttet.

Endvidere har man ikke ment i stk. 1 at burde foreslå en opretholdelse af bestemmelsen om, at kommunalbestyrelsen skal kunne fastsætte, at bestemt angivne beværtninger med ret til udskænkning af stærke drikke skal lukke før almindelig lukketids indtræden.

Det følger af stk. 1, 2. pkt., at restaurationer i tog, flyvemaskiner og skibe kan holde åbent i hele det tidsrum, hvor der sædvanligvis vil være passagerer til stede. Endvidere vil restauratører og hotelværter uden for åbningstiden kunne servere for overnattende gæster, når dette sker uden for de almindelige restaurationslokaler. En sådan servering vil dog også kunne ske i de almindelige serveringslokaler efter tilladelse i henhold til stk. 5, og en sådan tilladelse vil kunne gives som en „stående“ tilladelse.

Det forudsættes, at de i stk. 3 omhandlede tilladelser vil kunne begrænses f. eks. til bestemte ugedage, og at de i øvrigt vil kunne betinges, således at de i tilfælde af misbrug bortfalder eller vil kunne tilbagekaldes.

I stk. 4 foreslås en bestemmelse, der udvider den gældende regel i beværterlovens § 30, stk. 6. Politiet vil således udover som hidtil for nytårsnat, valgnætter m. v. også kunne dispensere fra de almindelige lukketider ved større byfester og lignende mere lokalt prægede arrangementer.

Efter stk. 5 vil sammenkomster af foreninger eller sluttede selskaber efter lukketid kun kunne foregå i særlige fra restaurationen adskilte selskabslokaler, medmindre der foreligger en særlig tilladelse fra politiet. Bestemmelserne i beværterlovens § 31, stk. 3 og 4, er derfor ikke opretholdt i deres hidtidige form, men ansvaret for ulovlig selskabelighed af den pågældende karakter vil være omfattet af de almindelige bestemmelser i § 32.

For marketenderier indeholdes særlige lukkebestemmelser i § 20, stk. 6.

Lukkebestemmelserne i § 28 finder også anvendelse, hvor servering — når der er offentlig adgang — finder sted med tilladelse efter § 22, stk. 1, jfr. bemærkningerne til denne bestemmelse.

ad § 29.

Bestemmelserne omfatter restaurationer med alkoholbevilling og stk. 5 tillige virksomheder med

næringsbrev som handlende, håndværker og industridrivende. Efter stk. 6 omfatter bestemmelserne i stk. 1, nr. 1, ikke pensionater og selskabslokaler.

Når bestemmelserne også omfatter automatsalg, er det, fordi det også i disse tilfælde er nødvendigt at søge at sikre overholdelsen blandt andet af lovens bestemmelser om, at sådanne drikke ikke må serveres for berusede eller mindreårige, og af bestemmelserne i færdselsloven om, at restauratører og tjenere, der ved eller må antage, at en gæst, der er fører af et motorkøretøj, på grund af spiritusnydelse ikke er i stand til at føre motorkøretøj på fuldt trykkelig måde, skal gøre deres, eventuelt ved tilkaldelse af politiet, til at hindre, at gæsten i denne tilstand fører eller forsøger at føre køretøjet.

Serveringsforbuddet i stk. 1 omfatter i øvrigt både restaurationer og andre serveringssteder, f. eks. marketenderier, og på steder, hvor serveringen i øvrigt er hjemlet i henhold til § 22.

Afgørelser efter stk. 3 og 5 kan i henhold til § 10, stk. 2, indbringes for justitsministeren, der træffer afgørelse i sagen.

Bestemmelserne svarer til de hidtidige bestemmelser i beværterloven, men suppleret i stk. 1, nr. 2, og stk. 2, med bestemmelser, som hidtil i almindelighed har været optaget i politivedtægter. Formuleringen i stk. 1, nr. 2, tilsigter at dække samme område som de pågældende tilsvarende bestemmelser i politivedtægterne.

Overholdelsen af bestemmelsen i stk. 2 fritager ikke for ansvar efter stk. 1, nr. 3, men vil efter omstændighederne kunne komme den pågældende til gode under en straffesag for overtrædelse af denne bestemmelse.

Stk. 4 indeholder helt nye bestemmelser, der er motiveret af hensynet til det ønskelige i, at der ikke i disse restaurationer skal være en faktisk tvang til at nyde stærke drikke.

Om restauratørers særlige strafansvar for overholdelsen af bestemmelser i stk. 1 henvises til § 32, stk. 5.

ad § 30.

I denne paragraf, der viderefører en række af tilsvarende bestemmelser i beværterlovens § 33, gives forskrifter, der vedrører restaurations- og hotelvirksomhed uden alkoholbevilling. Forskrifterne omfatter også drikkevarer, der ikke betales for.

Bestemmelsen i stk. 1, nr. 3) omfatter også almindelige hotelværelser, hvis disse stilles til rådighed med nydelse af stærke drikke som afgørende formål.

Man har været betænkelig ved at foreslå en opretholdelse af beværterlovens § 33, stk. 4, hvorefter en

afholdsvært, hans medhjælpere og hans husstand ikke må opbevare stærke drikke i den ejendom, hvori beværtningen drives eller på steder i ejendommens nabolag, hvorover de pågældende har rådighed. Skulle dette forbud opretholdes, måtte man herfra i hvert fald undtage de lokaler, der måtte være bestemt til handel med stærke drikke, jfr. § 16, og i øvrigt måtte man fra forbudet undtage opbevaring af stærke drikke, der åbenbart er indkøbt til privat forbrug.

Beværtterlovens § 33, stk. 6, hvorefter en afholdsvært ikke ved sluttet bord må servere stærke drikke, eller en dertil svarende bestemmelse, foreslås, ej heller opretholdt.

Endvidere har man fundet det praktisk nødvendigt, at de gældende bestemmelser om etiketter m.v. på flasker, der ikke indeholder stærke drikke, bortfalder.

Hidtil har det været således, at et cafeteria, selv om der deri kun udskænkes svage drikke, skal have stærk bevilling, når det indrettes i et supermarked, der handler med stærke drikke. Bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt., gør det unødvendigt for supermarkeder m.v., der indretter cafeteria og lignende, at søge alkoholbevilling, medmindre der skal serves stærke drikke.

ad § 31.

Afgørelser efter stk. 1 og 2 kan i henhold til § 10, stk. 2, indbringes for justitsministeren, der afgør sagen.

Bestemmelsen i stk. 1, der viderefører beværtterlovens § 32, stk. 2, 2. pkt., gennemførtes ved beværtterlovændringen i 1958 på grundlag af en indstilling fra politidirektøren i København, der havde påpeget, at navnlig en vis kategori af dansebarer blandt deres stampublikum om aftenen havde et ikke uvæsentligt antal personer under 18 år, navnlig 16-17 årige piger, som i disse omgivelser nemt blev drevet ud i prostitutionen eller i kriminelle forhold. Man skønner, at der også fortsat er behov for under sådanne og tilsvarende forhold, at kunne formene sådan ungdom adgang til et forlystelseliv af denne karakter.

Om restauratørernes særlige strafferetlige ansvar for overtrædelse af bestemmelserne i stk. 1 henvises til § 32, stk. 5.

Bestemmelsen i stk. 2 viderefører beværtterlovens § 36, 1. pkt. Det forudsættes, at sådant forbud som hidtil kun meddeles, for så vidt det af hensyn til lovlighed, sædelighed, ædruelighed eller opretholdelse af ro og orden må anses for nødvendigt. Bestemmelsen omfatter ikke alene personer, der søger fortjeneste ved utugt, men også personer, der søger for-

tjeneste ved andre strafbare handlinger som f. eks. narkotikahandel.

Beværtterlovens § 32, stk. 1, jfr. § 26, stk. 6, er opretholdt i stk. 3 ud fra ønsket om herved at undgå en unødigt fristelse for de pågældende.

ad § 32.

Ved skærpende omstændigheder i stk. 1, 2. pkt., har man navnlig haft for øje sådanne tilfælde, hvor stærke drikke serveres på en sådan måde, at det fremmer eller vil kunne fremme strafbare handlinger som f. eks. hasard, hæleri, narkotikasalg og vold såsom „rulning“.

I modsætning til hvad der tidligere var tilfældet kan nu også medvirken til overtrædelse af finansieringsbestemmelserne straffes, jfr. stk. 2.

I stk. 5 foreslås for dem, der driver disse virksomheder, et objektivt strafansvar for så vidt angår forbuddet mod servering af stærke drikke til under 18-årige, berusede og personer under afvænningsbehandling og for så vidt angår eventuelle forbud mod at modtage gæster under 18 år. Man har fundet det påkrævet, at afgrænse et sådant strafansvar på en mere utvetydig måde end hidtil, og man har ikke ment, at det bør kunne fritage for ansvar, at den pågældende godtgør, at han stedse på fyldestgørende måde har påset overholdelsen af forskrifterne, og at det ikke har været ham muligt at hindre den skete overtrædelse. Det forudsættes dog, at man ved anvendelsen af denne strafhjemmel tager rimeligt hensyn til, i hvilket omfang den pågældende vært eller bestyrer må antages at have opfyldt sin tilsynspligt.

I tilfælde af overtrædelser af denne lovgivning vil der ofte kunne være behov for at konfiskere såvel en ulovlig fortjeneste, som en ulovlig beholdning af stærke drikke. Særlige bestemmelser om konfiskation foreslås imidlertid ikke i denne lov, idet borgerlig straffelovs konfiskationsbestemmelser i denne henseende må finde anvendelse.

ad § 33.

Det foreslås at opretholde den særlige ret for politiet til, uden ransagningskendelse, at få adgang til restaurations- og hotelvirksomheder m. v. Dette er ud fra ønsket om, at politiet så hurtigt og så let som muligt på stedet skal kunne foretage nødvendige undersøgelser vedrørende lovens overholdelse. Bestemmelsen omfatter alle lokaler, der hører til virksomheden, herunder selskabslokaler og ikke-udlejede hotelværelser, men derimod ikke indehaverens private lejlighed eller beboelseslokaler i øvrigt i tilknytning til virksomheden.

F. t. I. om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

ad § 34.

Medmindre der gennemføres ændringer i bevræterloven, vil det være nødvendigt, at den nu foreslåede lovgivning afløser bevræterloven senest på det tidspunkt, da kommunalreformen træder i kraft, hvilket forventes at blive 1. april 1970.

Da betingelserne for at opnå nødvendig adkomst til erhvervsudøvelse, der omfattes af denne lovgivning, bliver lempeligere end tidligere, skønnes der ikke at være behov for særlige overgangsbestemmelser, udover forslaget i stk. 3, hvorefter de bevillinger og tilladelser, der er givet efter bevræterloven, forbliver i kraft. Det vil være en selvfølge, at disse hidtidige bevillinger og tilladelser vil kunne ophæves efter bestemmelserne i den nye lov, medmindre de forinden efter deres indhold er udløbet.

ad § 35.

Da „beværtning og gæstgiveri“ og „regler om stærke drikke“ er opført på den som bilag til lov nr. 137 af 23. marts 1948 om Færøernes hjemme-

styre vedføjede liste A blandt de sager og sagsområder, der principielt betegnes som færøske særansliggender, vil denne lovgivning ikke kunne omfatte Færøerne.

Loven vil ej heller uden videre kunne gælde for Grønland. Selv om hjemlen i bevræterlovens § 42, stk. 2, til helt eller delvis at sætte loven i kraft for Grønland ikke er anvendt, forekommer det nødvendigt, også i den nu foreslåede lov, at have hjemmel til at kunne sætte visse af lovens bestemmelser i kraft for Grønland.

Efter at næringsloven nu gælder for Grønland, er det fundet naturligt at tilvejebringe hjemmel for ved kgl. anordning at sætte de regler i kraft for Grønland, som omhandler den erhvervsvirksomhed, der kræver udstedelse af næringsbrev. Derimod synes de særlige grønlandske forhold at tale imod at tilvejebringe hjemmel for en tilsvarende udvidelse af reglerne for den øvrige af loven omfattede virksomhed. Disse forhold omfattes fortsat af lov nr. 313 af 18. juni 1969 om begrænsning af alkoholforbruget i Grønland.

Bilag I.

Beværtterlov.

Lov nr. 207 af 7. juni 1958, som ændret ved lov nr. 241 af 7. juni 1963, lov nr. 242 af 7. juni 1963, lov nr. 213 af 4. juni 1965 og lov nr. 214 af 8. juni 1966.

Kapitel I

Almindelige bestemmelser.

§ 1. Adkomst på beværternæring og på gæstgivernæring meddeles — bortset fra de i denne lov gjorte undtagelser — ved bevilling. Til beværternæring henregnes, hvor intet andet er bestemt, næring som konditor.

Stk. 2. Adkomst på beværter- eller gæstgivernæring udfærdiges med eller uden ret til udskænkning af stærke drikke. Adkomst på konditornæring kan alene udfærdiges uden ret til udskænkning af stærke drikke.

Stk. 3. Ved „stærke drikke“ forstås i denne lov alle destillerede stærke drikke og drikkevarer, som er tilberedt hermed, samt øl med $2\frac{1}{4}$ vægtprocent alkohol eller derover, vin tilvirket af druer, frugtvin, tilvirket af frugtsafter ved alkoholgæring, cider, der indeholder $2\frac{1}{4}$ rumprocent alkohol eller derover, og anden ved alkoholgæring tilvirket drik.

Stk. 4. En drik, der kun indeholder $\frac{1}{2}$ rumprocent alkohol eller derunder, skal dog ikke henregnes til stærke drikke i lovens forstand.

Stk. 5. Salg af stærke drikke fra automater eller lignende er forbudt. Dog kan politiet i de kommuner, hvor kommunalbestyrelsen måtte træffe beslutning herom, på de af denne fastsatte betingelser tillade, at stærkt øl sælges fra automater i beværterningslokaler, forudsat at fornøden kontrol føres med, at de i denne lov indeholdte forskrifter iagttages.

Stk. 6. (som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Til forhandling af stærke drikke udkræves næringsbrev efter næringsloven. Det samme er tilfældet, for så vidt angår tilberedning af madvarer til forsendelse ud af huset,

bortset fra sådant salg, der finder sted i henhold til en mindst for en uge ad gangen indgået aftale om levering af daglige måltider, jfr. herved også bestemmelserne i § 10, stk. 1.

Stk. 7. Til udlejning af lokaler til afholdelse af sammenkomster, herunder sluttede selskaber, ved hvilke indbyderen eller deltagerne selv drager omsorg for beværtningen, udkræves der, såfremt udlejningsvirksomheden drives erhvervsmæssigt, tilladelse fra den lokale bevillingsmyndighed, jfr. kap. II og III, efter forud indhentet erklæring fra kommunalbestyrelsen, i København magistraten. Tilladelsen udfærdiges af politimesteren, i København magistraten, og kan gives for indtil 2 år ad gangen. Lokalerne skal opfylde vedkommende politivedtægts krav til beværtningslokaler; jfr. § 9. Misbruges den givne tilladelse, kan den myndighed, der har givet tilladelsen, tilbagetage denne.

Stk. 8. Afgørelsen af, hvorvidt en tilladelse i medfør af stk. 7, 1. punktum, er nødvendig, kan foruden af ansøgeren såvel af kommunalbestyrelsen som af vedkommende toldmyndigheder indankes for handelsministeren, der efter forhandling med finansministeren afgør sagen.

Stk. 9. (som indsat ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Indhavere af adkomst på beværter- eller gæstgivernæring må ikke uden tilladelse fra handelsministeren modtage lån, herunder lån af inventar, indskud eller usædvanlig kredit fra nogen, som fremstiller eller forhandler drikkevarer. Uden tilladelse fra handelsministeren må sådanne adkomsthavere ej heller påtage sig forpligtelser, for hvis opfyldelse der stilles sikkerhed af nogen, som fremstiller eller forhandler drikkevarer.

Stk. 10. (som indsat ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

De i stk. 9, 1. punktum, indeholdte bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på gaver af ikke ubetydelig værdi, bestemt til at anvendes i adkomsthaverens virksomhed.

Stk. 11. (som indsat ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Bestemmelserne i stk. 9 finder ikke anvendelse med hensyn til lån, indskud eller sikkerhedsstillelse ydet af finansieringsinstitutter, hvis vedtægter sikrer en sådan uafhængighed af leverandører af drikkevarer, at de i henhold til nærværende bestemmelse har kunnet opnå handelsministerens godkendelse.

Personlige betingelser for erhvervelse af adkomst på beværter- eller gæstgivernæring.

§ 2. Til at vinde adkomst på beværter- eller gæstgivernæring udkræves:

1) (som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966)

at den pågældende har dansk indfødsret eller opfylder betingelserne for som udlænding at få næringsbrev her i landet, jfr. næringslovens § 3, stk. 2 og 3,

2) at han har bopæl her i landet,

3) at han er fyldt 25 år, og at han ikke er umyndiggjort eller under lavværgemål,

4) at han ikke er ude af rådighed over sit bo,

5) at de foreliggende oplysninger om hans fortid og personlige forhold ikke giver grund til at befrygte, at han ved næringens drift vil tilsidesætte hensynet til lovlighed, sædelighed og ædruelighed,

6) (som indsat ved lov nr. 241 af 7. juni 1963) at han ikke har modtaget ydelser eller påtaget sig forpligtelser som nævnt i § 1, stk. 9.

Stk. 2. Forinden adkomst på beværter- eller gæstgivernæring udfærdiges for stats- og kommunale tjenestemænd eller for personer, der lever i ægteskab med sådanne, må det godtgøres, at de betingelser, der måtte være opstillet i så henseende henholdsvis i tjenestemandsløven og i de dertil svarende kommunale regulativer, er opfyldt.

Stk. 3. I ansvarlige interessentskaber og i kommanditselskaber, der ønsker at drive beværter- eller gæstgivernæring, påhviler det hver enkelt ansvarlig deltager at er-

hverve adkomst i overensstemmelse med reglerne i denne lov.

Aktieselskaber m. v.

§ 3. (som ændret ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Danske aktieselskaber og kommanditaktieselskaber samt andre her i landet hjemmehørende selskaber med begrænset ansvar (herunder selskaber og foreninger med vekslende medlemsantal eller vekslende kapital) kan erhverve adkomst på beværter- eller gæstgivernæring, når vedtægterne hjemler adgang til at drive den pågældende virksomhed, og når direktionen og samtlige bestyrelsesmedlemmer opfylder de i § 2, stk. 1, nr. 1-5, og stk. 2 opstillede betingelser. Intet medlem af direktionen eller bestyrelse i et selskab, der driver beværter- eller gæstgivernæring, må i samme kommune selv drive sådan næring; de pågældende må ej heller være medlem af direktion eller bestyrelse i andre selskaber, der i samme kommune driver sådan virksomhed. I kommanditaktieselskaber skal tillige de ansvarlige deltagere opfylde de i dette stykke anførte betingelser.

Stk. 2. (som indsat ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Efter den 1. oktober 1963 kan adkomst på beværter- eller gæstgivernæring uden tilladelse fra handelsministeren kun meddeles selskaber af den i stk. 1 nævnte art, når disses vedtægter indeholder bestemmelser om, at aktier (andelsbeviser) ikke kan udstedes eller overdrages til nogen, der fremstiller eller forhandler drikkevarer, at alle aktier (andelsbeviser) skal lyde på og noteres på navn, og at der til overdragelse kræves samtykke fra bestyrelsen. Adkomst kan først udfærdiges, når det på dertil af handelsministeren foreskrevne måde godtgøres, at selskabet ikke har modtaget ydelser eller indgået forpligtelser som nævnt i § 1, stk. 9.

Stk. 3. (som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Handelsministeren kan efter erklæring fra de stedlige myndigheder tillade, at adkomst udfærdiges, når flertallet af bestyrelsens medlemmer opfylder de i stk. 1 omhandlede betingelser.

Stk. 4. Indtræder nye medlemmer i direk-

tionen eller bestyrelsen, skal anmeldelse herom inden 14 dage gøres til politiet, i København til magistraten, der drager omsorg for at underrette politiet.

Stk. 5. De i denne paragraf indeholdte forskrifter gælder også stiftelser, fonds og lignende selvejende institutioner.

Beværtter- og gæstgiverbevillinger.

§ 4. Når ansøgning om bevilling til be- værtning eller gæstgiveri indgives med hen- blik på overtagelsen af en bestående virk- somhed, kan politiet, i København magi- straten, når det skønnes ubetænkeligt, med- dele bevillingsansøgeren en midlertidig til- ladelse til at drive virksomheden, indtil ved- kommende bevillingsmyndighed har truffet afgørelse vedrørende andragendet, jfr. § 5, stk. 1, dog længst for et tidsrum af 3 må- neder.

Stk. 2. Beværtter- og gæstgiverbevillinger meddeles og fornyes for et tidsrum af højst 8 og mindst 5 år, jfr. dog § 20. Tidsrummet, der skal være ens for alle bevillinger, fast- sættes i København og købstæderne ved den i § 13 omhandlede beværttervedtægt og på landet ved en af handelsministeren stad- fæstet vedtægt, der affattes af amtsrådet på grundlag af indstilling fra kommunalbesty- relserne og skal optages til revision hvert 8. år.

Stk. 3. En lokal bevillingsmyndighed, jfr. kapitel II og III, kan ikke meddele eller forny bevillinger for andet åremål end det i vedkommende vedtægt fastsatte, ligesom de af en lokal bevillingsmyndighed udfær- digede bevillinger ej heller på anden måde kan begrænses eller betinges. De lokale be- villingsmyndigheder kan dog, når særlige omstændigheder taler derfor, meddele eller forny bevillinger, der kun er gældende for halvdelen af den vedtægtsmæssige tid, og bevillinger, der kun er gældende for vinter- eller sommerhalvåret.

Stk. 4. (som ændret ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Fornylse af beværtter- og gæstgiverbevil- lingen foretages af den myndighed, der har meddelt bevillingen, jfr. dog stk. 9, og sker ved påtegning på det oprindelige adkomst- brev, jfr. § 5.

Stk. 5. Er en bevillings gyldighedstid ud- løbet, uden at fornyelse har fundet sted, kan

politiet, i København magistraten, såfremt andragende om fornyelse er indgivet, til- lade, at virksomheden fortsættes, indtil ved- kommende bevillingsmyndighed har truffet afgørelse vedrørende andragendet.

Stk. 6. (som ændret ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

For enkeltpersoner kan fornyelse, når den bevilgende myndighed anser dette for ubetænkeligt, finde sted, uanset om den på- gældende ikke længere måtte opfylde samtlige de i § 2, stk. 1, nr. 1-5, og stk. 2 angivne betingelser, jfr. dog herved § 39.

Stk. 7. (som indsat ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Er der spørgsmål om fornyelse af bevil- lingen udfærdiget før 1. oktober 1963 til de i § 3 nævnte selskaber m. v., og tilhører nogen del af selskabets aktiekapital m. v. nogen, der fremstiller eller forhandler drikke- varer, afgør handelsministeren, om forholdet skal være til hinder for, at bevillingen fornyes.

Stk. 8. (som indsat ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Har en bevillingshaver modtaget ydelser eller påtaget sig forpligtelser i strid med § 1, stk. 9, afgør handelsministeren, om for- holdet skal være til hinder for, at bevil- lingen fornyes.

Stk. 9. Skønner den lokale bevillingsmyn- dighed, at fornyelse af en bevilling kun bør finde sted i begrænset omfang eller på nær- mere fastsatte vilkår, herunder for kortere åremål end det i vedkommende vedtægt fastsatte, vil sagen bortset fra de i stk. 3, sidste punktum, nævnte tilfælde være at forelægge overbevillingsnævnet til afgørelse, jfr. § 20, stk. 6, 2. punktum.

Stk. 10. Når en bevilling er meddelt eller fornyet, vil der herom straks være at give underretning til politimesteren, i Køben- havn til magistraten.

Stk. 11. (som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

På bevillinger meddelt i henhold til denne lov finder næringslovens §§ 6 og 17 tilsva- rende anvendelse.

Udfærdigelse af adkomstbreve på beværtter- eller gæstgovernæring.

§ 5. Adkomstbreve på beværtter- eller gæstgovernæring, herunder de i § 4, stk. 1,

omhandlede midlertidige tilladelser, udfærdiges i København af magistraten, i købstæderne og på landet af politimesteren. Forinden adkomstbrevet er udfærdiget, og lokalerne godkendt, jfr. § 9, stk. 4, må virksomheden ikke påbegyndes. Ved udfærdigelsen erlægges foruden det foreskrevne stempelgebyr en vedkommende kommune tilfaldende afgift, der fastsættes således:

a) Adkomster på beværter- eller gæstgiver-næring uden ret til udskænkning af stærke drikke:

For personer 150 kr.

For selskaber m. v. 375 kr.

b) Adkomster på beværter- eller gæstgiver-næring med ret til udskænkning af stærke drikke:

For personer 300 kr.

For selskaber m. v. 750 kr.

Stk. 2. Til beværtning eller gæstgiveri uden ret til udskænkning af stærke drikke i vandrehæberger samt i hjem eller tilholdssteder for håndværkssvende, søfolk, soldater, tjenestesejende og dermed ligestillede udstedtes adkomst uden betaling, såfremt hjemmet eller tilholdsstedet har velgørende eller socialt øjemed og drives uden økonomisk fordel for enkeltmand.

Stk. 3. Indgiver en bevillingshaver inden udløbet af en bevillings gyldighedstid andragende om bevillingens fornyelse, har han, såfremt fornyelse finder sted, krav på, at dette sker uden erlæggelse af afgift og stempelgebyr.

Bestyrertilladelser.

§ 6. Retten til at drive beværtning eller gæstgiveri skal udøves af adkomsthaveren selv. Såfremt adkomsthaveren ved sygdom, midlertidig bortrejse, høj alder eller af anden lignende grund er forhindret i selv at udøve virksomheden, kan den daglige drift med samtykke af den myndighed, der har meddelt adkomsten, overlades til en af den pågældende myndighed godkendt bestyrer.

Stk. 2. Driver en person beværtning eller gæstgiveri i flere kommuner, eller driver han sådan virksomhed fra flere faste forretningssteder i samme kommune, jfr. § 8, stk. 1, 2. punktum, kan den daglige drift kun i én af virksomhederne ledes af ad-

komsthaveren selv, således at der for de øvrige virksomheder vil være at ansætte bestyrere, som skal godkendes af den myndighed, der har meddelt adkomsten. Handelsministeren kan gøre undtagelse fra denne bestemmelse.

Stk. 3. Til at lede den daglige drift i virksomheder, der indehaves af selskaber m. v., vil der stedse være at antage en bestyrer, der skal godkendes af den myndighed, der har meddelt adkomsten. Det samme er tilfældet, for så vidt angår dødsboer og lignende.

Stk. 4. Er andragende om godkendelse af en bestyrer indgivet til vedkommende myndighed, kan politiet, i København magistraten, indtil afgørelse foreligger, tillade, at virksomhedens daglige drift midlertidigt overlades den pågældende.

Stk. 5. Den, der antages som bestyrer, skal opfylde betingelserne i § 2, nr. 1-3 og 5.

Stk. 6. Det retlige ansvar for forretningens tilbørlige drift påhviler såvel bestyreren som adkomsthaveren, medmindre den i stk. 1 nævnte myndighed med overbevillingsnævnets tilslutning måtte træffe anden bestemmelse, der i så fald vil være at anføre i bestyrertilladelsen.

Stk. 7. En bestyrertilladelse efter stk. 1 kan til enhver tid tilbagetages af den myndighed, som har meddelt denne. En bestyrergodkendelse efter stk. 2 eller stk. 3 skal tilbagetages, såfremt den myndighed, der har givet godkendelsen, skønner, at den pågældende ikke længere opfylder betingelserne i § 2, nr. 1-3 og 5, eller såfremt adkomsthaveren selv begærer det.

Beværnings- og gæstgiverlokaler.

§ 7. Adkomst på beværter- eller gæstgiver-næring skal være knyttet til et bestemt lokale, jfr. dog bestemmelserne i § 20 angående beværtning i jernbanetog, luftfartøjer og skibe. Beværteradkomst uden ret til udskænkning af stærke drikke kan, når omstændighederne taler derfor, med politiets tilladelse knyttes til faste studepladser under åben himmel.

Stk. 2. I købstæderne udkræver flytning til andet lokale bevillingsnævnets tilladelse.

Stk. 3. På landet udkræver flytning til andet lokale amtsrådets tilladelse. Sådan tilladelse kan alene gives under iagttagelse af de i kap. III for erhvervelse af beværter-

eller gæstgiverbevillinger fastsatte forskrifter.

Stk. 4. Er bevillingen meddelt af overbevillingsnævnet, udkræver flytning til andet lokale overbevillingsnævnets tilladelse.

Stk. 5. Flyttes en beværtning eller et gæstgiveri til andet lokale end det, hvortil adkomsten er udfærdiget, vil adkomstbrevet være at påtegne herom af politiet.

§ 8. Beværtere og gæstgivere må ikke have mere end ét fast forretningssted i samme kommune. Handelsministeren kan efter indhentet erklæring fra den lokale bevillingsmyndighed, jfr. kap. II og III, og kommunalbestyrelsen, i København magistraten, i særlige tilfælde, f. eks. hvor han skønner, at der herved kan tilsikres befolkningen en bedre adgang til gode og billige spisesteder, eller hvor der i øvrigt foreligger særlige forhold, der taler derfor, gøre undtagelse fra denne bestemmelse. Til sådanne gode og billige spisesteder, for hvilke der gøres undtagelse, må der ikke gives tilladelse til udskænkning af andre stærke drikke end øl.

Stk. 2. Når en beværter eller gæstgiver i købstæderne overtager en ny virksomhed uden samtidig at afhænde den virksomhed, han i øjeblikket driver, kan politiet, i København magistraten, tillade, at den pågældende i indtil 6 måneder samtidig driver begge virksomheder.

Stk. 3. Omfattes den virksomhed, der ønskes overtaget, af bestemmelserne i § 20, stk. 2, litra e, f eller h, kan dispensation i medfør af stk. 1 eller tilladelse i medfør af stk. 2 ikke gives, medmindre overbevillingsnævnet anbefaler dette.

Stk. 4. De i denne paragraf indeholdte forskrifter finder tilsvarende anvendelse på bestyrere, jfr. § 6.

Stk. 5. I de tilfælde, hvor der i medfør af stk. 1 måtte være meddelt tilladelse til, at en beværter driver virksomhed fra flere forretningssteder i en købstadkommune, vil tilladelsen være at medregne i bevillingstallet.

§ 9. I politivedtægten fastsættes de fordringer, der af sundheds-, sædeligheds- og ædruelighedshensyn samt af hensyn til sikkerhed og orden må stilles til størrelse og indretning af beværtningslokaler og lokaler

til gæstgiveri. Foruden de ubetingede fordringer, som skal stilles med hensyn til lokaler, der er i brug, kan der stilles større fordringer til lokaler, der efter forretningsindehaverens fratræden på ny ønskes anvendt til beværtning eller gæstgiveri, og endnu større til lokaler, der ikke senest har været anvendt til sådant brug.

Stk. 2. For beværtningslokaler skal der bl. a. stilles den fordring, at de ikke savner formålstjenligt beliggende rum af passende størrelse til tilberedning og opbevaring af fødevarer. For gæstgiverier kan det bl. a. bestemmes, hvor mange og hvor store lokaler der udkræves til et gæstgiveri, samt i købstæderne, såfremt værten ikke tillige har ret til almindelig beværtning, at beværtningsrummene er således beliggende og indrettet, at de ikke frembyder sig som beværtningslokaler for andre end dem, der lovligt kan beværtes i gæstgiveriet. Vedtægten skal endvidere indeholde bestemmelse om, hvorvidt der skal kunne gøres undtagelse fra de fastsatte forskrifter angående beværtnings- og gæstgiverilokalers indretning m. v., og skal i bekræftende fald angive, hvilken myndighed dispensationsbeføjelsen tilkommer.

Stk. 3. For lokaler i hjem og tilholdssteder af den i § 5, stk. 2, omhandlede art kan der i politivedtægten indrømmes lempelser af de for beværtningslokaler og lokaler til gæstgiveri fastsatte almindelige forskrifter.

Stk. 4. Forinden lokalerna er godkendt af politiet og sundhedskommissionen, må vedkommende virksomhed ikke påbegyndes i disse.

Stk. 5. Hvis en beværtning eller et gæstgiveris lokaler trods gentagne påbud ikke bringes i overensstemmelse med politivedtægten fordringer, skal politiet lukke forretningen.

Stk. 6. Ministeren for offentlige arbejder og handelsministeren bemyndiges til hver inden for sit forretningsområde at fastsætte kravene til beværtningslokaler i jernbanetog, luftfartøjer og skibe samt til at anordne det sundhedsmæssige tilsyn med disse lokaler.

Beværteres og gæstgiveres næringsområde.

§ 10. (som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Næringsadkomst på beværternæring giver ret til beværtning for siddende gæster, herunder salg af tobaksvarer til tilfredsstillelse af gæsternes behov på stedet, og giver endvidere adgang til at sælge brød og kager, tillavet mad samt alle slags drikkevarer undtagen stærke drikke ud af huset. Giver adkomsten ret til udskænkning af stærke drikke, må den pågældende dog sælge stærke drikke ud af huset sammen med og som forholdsmæssigt tilhører til tillavet mad.

Stk. 2. (som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Næringsadkomst på konditornæring giver ret til tilvirkning og forhandling af brød, kager, wienerbrød, konditorisager og chokolade samt til beværtning med de nævnte varer og alle slags drikkevarer undtagen stærke drikke. Konditorer er endvidere berettigede til at sælge tobaksvarer til tilfredsstillelse af gæsternes behov på stedet.

Stk. 3. Næringsadkomst på gæstgivernæring medfører ret til at beværte de i gæstgiveriet boende og, for så vidt angår gæstgiverier, der er beliggende på landet, tillige personer, der er på rejse, og som ikke har fast bopæl i den kommune, i hvilken gæstgiveriet er beliggende. Ved „de i gæstgiveriet boende“ forstås såvel personer, der overnatter, som tilreisende, der lejer værelse til privat afbenyttelse.

Stk. 4. Enhver gæstgiver er pligtig at holde gæstgiveriet i forsvarlig stand samt på enhver tid af døgnet at betjene rejsende med fornødent logi og fornødne spise- og drikkevarer.

Stk. 5. Næringsadkomst på gæstgivernæring giver ikke ret til varesalg ud af huset, dog er gæstgivere berettigede til at forsyne de til gæstgiveriet i motorkøretøj ankommende gæster med benzin og olie til kørslens fortsættelse.

Forening af bevræter- og gæstgivernæring med anden virksomhed.

§ 11. (Som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Den, der driver bevræter- eller gæstgivernæring med ret til udskænkning af stærke drikke, kan ikke i samme kommune drive anden næring, hvortil næringsbrev kræves. I særlige tilfælde kan handelsministeren dog

efter erklæring fra den lokale bevillingsmyndighed, jfr. kap. II og III, og vedkommende kommunalbestyrelse, i København magistraten, gøre undtagelse herfra.

Stk. 2. Den, der driver bevræter- eller gæstgivernæring uden ret til udskænkning af stærke drikke, kan ikke i samme kommune drive nogen næring, som omfatter udskænkning af eller handel med stærke drikke. Handelsministeren kan dog efter erklæring fra den lokale bevillingsmyndighed og kommunalbestyrelsen, i København magistraten, tillade den, som driver konditornæring, i samme kommune at drive bevræternæring med ret til udskænkning af stærke drikke. Gives sådan tilladelse, kommer bestemmelserne i denne lovs § 33 ikke til anvendelse på den pågældende konditorvirksomhed.

Stk. 3. Bevræter- eller gæstgivernæring med ret til udskænkning af stærke drikke kan ikke drives i lokaler, der tillige benyttes til udøvelse af anden næring, eller som står i direkte forbindelse med lokaler, i hvilke anden næring udøves. Dette gælder dog ikke, når der alene er tale om drift af bevræternæring i forbindelse med gæstgivernæring, og ej heller i tilfælde, hvor tilladelse i henhold til stk. 2 måtte være givet til at drive konditornæring i forbindelse med bevræternæring med ret til udskænkning af stærke drikke. Endvidere kan handelsministeren efter indhentet erklæring fra den lokale bevillingsmyndighed og vedkommende kommunalbestyrelse, i København magistraten, tillade, at bevrætervirksomhed med ret til udskænkning af stærke drikke drives i lokaler i stormagasiner og forretninger af lignende størrelse og med lignende varesortiment, selv om beværtningslokalerne står i direkte forbindelse med slagslokalerne.

Stk. 4. Uanset bestemmelserne i stk. 3 kan de i næringslovens § 15, stk. 2, nævnte udstillinger afholdes i lokaler, der hører til beværtninger og gæstgiverier. Bortset fra mannequinopvisninger kan sådanne udstillinger dog ikke afholdes i de almindelige beværtningslokaler.

Købstadregler.

§ 12. Når bebyggelsesforholdene i en landkommune eller en del af en sådan gør de for landet gældende regler om bevært-

ning og gæstgiveri samt om handel med stærke drikke uhensigtsmæssige, og det pågældende område har mindst 1200 indbyggere, kan handelsministeren, for så vidt kommunalbestyrelsen indstiller dette, efter indhentet erklæring fra amtsrådet bestemme, at de i denne lov om forholdene i købstæderne gældende bestemmelser skal komme til anvendelse på området. Tilsvarende bestemmelse kan træffes, for så vidt angår landkommuner eller dele af sådanne, der grænser til en købstad.

Stk. 2. En tredjedel af kommunalbestyrelsens medlemmer kan i det møde, i hvilket kommunalbestyrelsen tager stilling til sagen, forlange spørgsmålet om, hvorvidt det skal indstilles, at købstadregler indføres, afgjort ved kommuneafstemning. Rejses intet sådant krav inden for kommunalbestyrelsen, skal dennes beslutning i sagen bekendtgøres på sædvanlig måde for kommunens beboere; og når 35 pct. af samtlige på den foreliggende, uberigtigede kommunale valgliste opførte personer derom indgiver egenhændigt underskrevet begæring inden udløbet af 14 dage efter bekendtgørelsen, skal spørgsmålet afgøres ved kommuneafstemning. Kommuneafstemningen, der vil være at afholde uden unødigt ophold, foregår i overensstemmelse med forskrifterne i § 17, stk. 2 og 5. Fører afstemningen til det resultat, at købstadregler ikke skal indføres, kan sådanne regler ikke indføres i området inden for et tidsrum af 5 år.

Stk. 3. Bestemmelsen om, i hvilket omfang bevilling skal kunne udfærdiges i det pågældende område, fastsættes i overensstemmelse med forskrifterne i § 13 af kommunalbestyrelsen ved en af handelsministeren efter indstilling fra amtsrådet stadfæstet vedtægt. Vedtægtens territoriale område skal nøje angives i denne.

Stk. 4. For den del af en købstadkommune, som ikke er købstadmæssigt bebygget, kan handelsministeren, for så vidt kommunalbestyrelsen indstiller dette, bestemme, at de i denne lov om forholdene i landkommunerne gældende bestemmelser skal komme til anvendelse, og give de i så henseende nødvendige nærmere regler.

Stk. 5. De i denne lov for købstæderne fastsatte regler gælder også for Frederiksberg, Gentofte og Marstal kommuner samt

flækkerne Augustenborg, Christiansfeld, Højer, Løgumkloster og Nordborg.

Kapitel II.

Erhvervelse af beværter- eller gæstgiverbevilling i købstæderne.

Beværtervedtægt.

§ 13. Ved en af handelsministeren stadfæstet vedtægt fastsætter kommunalbestyrelsen, i hvilket omfang beværterbevillinger skal kunne meddeles i kommunen

Stk. 2. Antallet af bevillinger med ret til udskænkning af stærke drikke må i København, Frederiksberg og Gentofte kommuner samt i købstæder med 40.000 indbyggere eller derover ikke sættes højere end til 1 for hver 600 indbyggere.

Stk. 3. For andre købstæder kan antallet af bevillinger med ret til udskænkning af stærke drikke ikke fastsættes højere end nedenfor angivet:

1 for hver 400 indbyggere for de første 4.000 indbyggere,

1 for hver 600 indbyggere for de næste 6.000 indbyggere,

1 for hver 750 indbyggere for de næste 15.000 indbyggere,

1 for hver 1.000 indbyggere for den del af indbyggerantallet, der overstiger 25.000 indbyggere.

Stk. 4. Vedtægten revideres hvert 8. år og bør normalt ikke ændres inden for gyldighedsperioden.

Stk. 5. Ved den i stk. 1 omhandlede vedtægt kan det bestemmes, at nye beværterbevillinger fremtidig kun må meddeles et under kommunalt tilsyn virkende selskab, der driver virksomheden i offentlighedens interesse og uden anden fortjeneste end den indskudte kapital passende forrentning samt i øvrigt efter regler, som efter indstilling af kommunalbestyrelsen er godkendt af handelsministeren.

Bevillingsnævn.

§ 14. Beværter- og gæstgiverbevilling meddeles og fornys af bevillingsnævnet.

Stk. 2. Bevillingsnævnet består i København af borgmesteren for den magistratsafdeling, under hvilken næringsager hører,

Bilag til f. t. l. om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

som formand, rådmanden for samme afdeling og 4 medlemmer, valgt af borgerrepræsentationen ved forholdstalsvalg. Som 7. medlem tiltrædes nævnet af en politiinspektør, valgt af politidirektøren.

Stk. 3. Uden for København består bevillingsnævnet af borgmesteren som formand, politimesteren og 4 medlemmer, valgt af kommunalbestyrelsen ved forholdstalsvalg. I købstæder, hvor politimesteren tillige måtte være borgmester, tiltrædes nævnet af en af politimesteren med godkendelse af handelsministeren befuldmægtiget person.

Stk. 4. Ingen må som medlem af et bevillingsnævn deltage i behandlingen af en sag, hvis udfald berører hans egne eller ham nærstående personers interesse. Er borgmesteren, jfr. stk. 2 og 3, ifølge bestemmelsen i nærværende stykke udelukket fra at være formand, vælges en anden formand af henholdsvis magistraten og vedkommende kommunalbestyrelse.

Stk. 5. De med nævnets virksomhed forbundne udgifter udredes af kommunens kasse.

Stk. 6. Forinden kommunalbestyrelsen træffer beslutninger i sager, som vedrører denne lov, skal bevillingsnævnets udtalelse indhentes.

Stk. 7. Nævnets forretningsorden og de nærmere regler for dets virksomhed skal godkendes af handelsministeren.

Indgivelse og behandling af andragender om bevrerter- og gæstgiverbevilling.

§ 15. Andragende om bevrerter- og gæstgiverbevilling indgives til politiet, men stiles til bevillingsnævnet og skal indeholde oplysning om ansøgerens personlige og økonomiske forhold og om, i hvilke lokaler virksomheden agtes drevet.

Stk. 2. Politiet fremsender andragendet til bevillingsnævnet, ledsaget af oplysninger om, hvorvidt ansøgeren opfylder de personlige betingelser for at opnå bevilling.

Stk. 3. Er intet andet bestemt i de i § 14, stk. 7, nævnte regler, træffer bevillingsnævnet selv afgørelse om, til hvilke tider i årets løb indkomne andragender vil være at prøve, og hvorvidt offentlig indkaldelse af andragender bør ske.

Stk. 4. Forinden bevillingsnævnet kan træffe beslutning vedrørende et andragende

om meddelelse af bevrerter- og gæstgiverbevilling, skal der med 14 dages varsel ske bekendtgørelse i et eller flere stedlige dagblade. Bekendtgørelsen skal indeholde oplysning om ansøgerens navn og adresse, om ansøgeren ønsker bevrerter- eller gæstgiverbevilling med eller uden ret til udskænkning af stærke drikke, samt om, i hvilke lokaler virksomheden agtes udøvet. Den, der mener at kunne gøre berettiget indsigelse imod, at det pågældende andragende imødekommes, kan inden udløbet af den fornævnte frist fremsætte sin indsigelse for bevillingsnævnet.

Stk. 5. Bevillingsnævnet afgør, om og til hvem blandt ansøgerne bevilling vil være at give, i hvilken henseende der særlig skal tages hensyn til uddannelse i faget, færdighed i regnskabsførelse, ansøgerens økonomiske stilling, samt om ansøgeren vil fortsætte og må anses for særlig egnet til at overtage en bestående forretning, hvis fortsættelse af almenhensyn skønnes ønskelig. For så vidt det i tilfælde, hvor bevilling gives af sidstnævnte grund, må anses for hensigtsmæssigt, at bevillingen begrænses til den tid, bevillingshaveren driver den pågældende forretning, vil andragendet være at forelægge overbevillingsnævnet til afgørelse i overensstemmelse med forskrifterne i § 20, jfr. § 4.

Kapitel III.

Erhvervelse af bevrerter- eller gæstgiverbevilling på landet.

Bevrerterbevilling.

§ 16. Bevrerterbevilling meddeles af amtsrådet, efter at kommunalbestyrelsen har udtalt sig om ansøgningen. Bevilling kan kun gives, såfremt kommunalbestyrelsen har indstillet dette. Selv om kommunalbestyrelsen har indstillet, at bevilling gives, kan amtsrådet dog nægte den. Sådant nægtelse kan såvel af kommunalbestyrelsen som af ansøgeren indankes for handelsministeren, der træffer den endelige afgørelse.

Stk. 2. En tredjedel af kommunalbestyrelsens medlemmer kan i det møde, i hvilket kommunalbestyrelsen tager stilling til sagen, forlange spørgsmålet om indstilling eller nægtelse af bevilling afgjort ved kommuneafstemning. Rejses intet sådant krav inden for kommunalbestyrelsen, skal dennes

beslutning i sagen bekendtgøres på sædvanlig måde for kommunens beboere; og når 35 pct. af samtlige på den foreliggende, uberrigtigede kommunale valgliste opførte personer derom indgiver egenhændigt underskrevet begæring inden udløbet af 14 dage efter bekendtgørelse, skal spørgsmålet ligeledes afgøres ved kommuneafstemning. Kommuneafstemninger vil være at afholde uden unødigt ophold.

Stk. 3. Er kommuneafstemning ikke behørigt begæret, fremsendes sagen straks til amtsrådets afgørelse. I de tilfælde, hvor kommuneafstemning er begæret, fremsendes sagen, når oplysning om afstemningens resultat foreligger.

Stk. 4. De i denne paragraf indeholdte forskrifter finder tilsvarende anvendelse med hensyn til fornyelse af beværterbevillinger.

Kommuneafstemning.

§ 17. Ved den i § 16 nævnte kommuneafstemning skal der gives adgang til at stemme såvel om, hvorvidt der skal knyttes beværterbevilling af den omhandlede art til vedkommende ejendom, som om, hvorvidt bevillingen skal gives til den pågældende ansøger.

Stk. 2. Kommuneafstemningen foretages efter reglerne for kommunale valg på grundlag af de kommunale valglister, således at valglisterne før afstemningen eventuelt bliver at berigtige i overensstemmelse med § 9 i lov om kommunale valg, jfr. lovbekendtgørelse nr. 307 af 9. december 1957. Handelsministeren kan, for så vidt angår de heromhandlede kommuneafstemninger, efter forhandling med indenrigsministeren foreskrive de efter forholdets natur fornødne eller hensigtsmæssige lempelser i den kommunale valglovs bestemmelser.

Stk. 3. Ved opgørelsen af kommuneafstemningens resultat optælles stemmerne vedrørende begge de vælgerne forelagte spørgsmål hver for sig, jfr. stk. 1. Afgørelsen angående hvert spørgsmål træffes ved almindelig stemmeflerhed. Afstemningens resultat træder i stedet for kommunalbestyrelsens beslutning.

Stk. 4. Fører en kommuneafstemning til nægtelse af den ansøgte bevilling, kan sådan bevilling ikke i 5 år henholdsvis knyttes til den pågældende ejendom eller i vedkom-

mende kommune gives til ansøgeren, jfr. dog herved § 20.

Stk. 5. Handelsministeren kan fastsætte nærmere forskrifter vedrørende den i § 16, stk. 2, omhandlede bekendtgørelse og om, hvorledes der bør forholdes ved de dér nævnte afstemningsbegæringers affattelse og indgivelse, om kommunalbestyrelsens gennemgang af afstemningsbegæringerne, om affattelse af stemmesedler m.v.

Gæstgiverbevilling.

§ 18. Gæstgiverbevilling meddeles af amtsrådet, efter at kommunalbestyrelsen har udtalt sig om ansøgningen. I tilfælde af uenighed mellem de to råd afgøres sagen endeligt af handelsministeren.

Stk. 2. Gæstgiverbevilling med ret til udskænkning af stærke drikke kan dog kun gives, såfremt kommunalbestyrelsen har indstillet dette. Bestemmelserne i § 16, stk. 2-4, og § 17 finder tilsvarende anvendelse.

Indgivelse af andragender om beværter- eller gæstgiverbevilling m.v.

§ 19. Andragende om beværter- eller gæstgiverbevilling indgives til politiet, men stiles til amtsrådet og skal indeholde oplysning om ansøgerens personlige og økonomiske forhold samt om, i hvilke lokaler virksomheden agtes drevet.

Stk. 2. Politiet videresender andragendet til kommunalbestyrelsen, ledsaget af oplysning om, hvorvidt ansøgeren opfylder de personlige betingelser for at opnå bevilling.

Stk. 3. Såfremt kommunalbestyrelsen ikke mener at kunne anbefale et andragende om beværterbevilling eller om gæstgiverbevilling med ret til udskænkning af stærke drikke, meddeles der straks andrageren underretning herom.

Kapitel IV.

Særlige bevillinger og tilladelser.

Overbevillingsnævnet.

§ 20. (Som ændret ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Overbevillingsnævnet vælges for 4 år ad gangen. Det består af en af handelsministeren udnævnt formand samt 4 medlemmer

valgt af folketinget. Endvidere udpeger Den danske Købstadsforening, De samvirkende Sognerådsforeninger i Danmark og sammenslutningen „Bymæssige Kommuner“ hver et medlem. Når sagen angår København, Frederiksberg eller Gentofte, træder samtlige de af forannævnte kommunale organisationer udpegede medlemmer tilbage, og i stedet tiltrædes nævnet af to af kommunalbestyrelsen henholdsvis i København, Frederiksberg eller Gentofte udpegede medlemmer. I tilfælde af stemmelighed gør formandens stemme udslaget.

Stk. 2. Overbevillingsnævnet kan efter indhentet erklæring fra vedkommende kommunalbestyrelse, i København fra magistraten, samt fra vedkommende bevillingsnævn og politimester udfærdige bevillinger til at drive beværtning eller gæstgiveri i de neden for anførte tilfælde:

- a) i badehoteller, i etablissementer, der hører til kur og badesteder, samt i andre tilfælde, hvor ganske særlige og bestemt angivne hensyn taler derfor,
- b) i teatre og andre til offentlig forlystelse indrettede bygninger og etablissementer samt i badeanstalter, på idrætspladser og lignende steder,
- c) i foreninger, der har faste lokaler, som til stadighed er tilgængelige for foreningsmedlemmerne,
- d) i jernbanestationer, lufthavne, rutebilstationer og lignende,
- e) i staten tilhørende ejendomme,
- f) i kommuner tilhørende ejendomme, der udelukkende eller overvejende er indrettet til beværtnings- eller gæstgiveribrug,
- g) i jernbanetog, luftfartøjer og skibe i fart,
- h) når det, uanset at den i medfør af § 13 fastsatte antalsgrense for beværterbevillinger i købstæderne er overskredet, på grund af de foreliggende omstændigheder må anses for ønskeligt, at den pågældende bevilling meddeles.

Stk. 3. I de i stk. 2 under litra e-h angivne tilfælde kan bevilling kun gives eller fornyes af overbevillingsnævnet.

Stk. 4. I det i stk. 2 under litra f nævnte tilfælde kan bevilling kun meddeles, når den lokale bevillingsmyndighed og kommunalbestyrelsen, i København magistraten, anbefaler andragendet. I de sammesteds under litra b og c nævnte tilfælde kan bevilling

med ret til udskænkning af stærke drikke kun meddeles, når bevillingsnævnet, på landet kommunalbestyrelsen, anbefaler andragendet. Det samme er tilfældet, dog kun for så vidt angår bevilling til beværtning med ret til udskænkning af stærke drikke, i de under litra a og h nævnte tilfælde.

Stk. 5. Overbevillingsnævnets afgørelser kan såvel af bevillingsnævnet, på landet kommunalbestyrelsen, som af ansøgeren inden 14 dage efter, at afgørelsen er kommet til den pågældendes kundskab, indankes for handelsministeren, hvis afgørelse er endelig.

Stk. 6. De i denne paragraf omhandlede bevillinger bliver, bortset fra bevillinger, der meddeles i de i stk. 2 under litra g nævnte tilfælde, at medregne til bevillingstallet, når bevillinger meddeles efter kapitel II. Til bevillingerne kan der knyttes nærmere fastsatte vilkår og begrænsninger.

Stk. 7. Spørgsmål om fornyelse af bevillinger, meddelt i henhold til bestemmelserne i denne paragraf, afgøres af overbevillingsnævnet.

Stk. 8. Skønner kommunalbestyrelsen, bevillingsnævnet eller politiet, at der i en beværtning, der drives i henhold til bevilling efter denne paragraf, finder misbrug sted, skal derom ske indberetning til overbevillingsnævnet, der da efter nærmere undersøgelse af de påklagede forhold kan tilbage tage bevillingen. Overbevillingsnævnets beslutning kan inden 14 dage efter, at den er kommet til den pågældendes kundskab, indankes for handelsministeren, der træffer den endelige afgørelse.

Stk. 9. De nærmere regler for overbevillingsnævnets virksomhed fastsættes af handelsministeren. De med nævnets virksomhed forbundne udgifter afholdes af statskassen og bevilges på de årlige finanslove.

Lejlighedstilladelser.

§ 21. Ved særlige lejligheder såsom fester, møder, markeder, valg, midlertidige udstillinger og lignende kan politiet give tilladelse til, at en dertil udpeget person driver beværtning uden for de lokaler, til hvilke adgang på beværternæring er erhvervet. Sådanne tilladelse er dog uforuden ved højskolors, landbrugsskolors og lignende institutioners beværtning ved fælles måltider af deltagere i sammenkomster og møder.

Stk. 2. De i stk. 1 nævnte lejlighedstilladelser bør fortrinsvis meddeles kommunens bevrætere, på landet også gæstgivere. Dette gælder dog ikke sådanne lejlighedstilladelser, der gives til beværtning ved møder, fester, basarer og lignende, som afholdes i veldædigt eller almennyttigt øjemed, eller tilladelser, der gives til på landet at afholde dans og herunder at beværte.

Stk. 3. Lejlighedstilladelse til beværtning uden ret til udskænkning af stærke drikke ved møder eller fester kan for et tidsrum af 6 måneder ad gangen gives de i § 25, stk. 3, omhandlede forsamlingsbygninger.

Stk. 4. Tilladelse til udskænkning af stærke drikke må ikke gives til bevrætere og gæstgivere uden ret til udskænkning af stærke drikke, og ved fester, møder og udstillinger må tilladelsen kun gives med samtykke af den eller dem, der lader samme afholde.

Stk. 5. For de i denne paragraf omhandlede tilladelser kan kommunalbestyrelsen fastsætte almindeligt begrænsede regler, ligesom kommunalbestyrelsen i kommuner, i hvilke der ikke findes bevræteradkomster med ret til udskænkning af stærke drikke, kan fastsætte, at de heromhandlede lejlighedstilladelser ikke må gives med sådan ret.

Stk. 6. Bestemmelserne i § 30, stk. 1, 1. og 2. punktum, stk. 2, stk. 3, 1. punktum, og stk. 6, samt §§ 31, 32 og 33, stk. 2, 3, 5 og 6, finder tilsvarende anvendelse på den i denne paragraf omhandlede bevrætervirksomhed.

Stk. 7. Det retlige ansvar for en given tilladelses benyttelse påhviler såvel den i henhold til stk. 1 udpegede person som de for lokalernes administration ansvarlige personer.

Polititilladelser til beværtning fra faste stadepladser m.v.

§ 22. (Som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Politiet, i København magistraten, kan for indtil 3 år ad gangen give personer, der opfylder betingelserne for at få næringsbrev som handlende, håndværker og industri-drivende, jfr. næringslovens § 3, tilladelse til fra vogn eller bod på en dertil anvist og af politiet godkendt fast stadeplads på gader eller pladser til fortæring på stedet at forhandle varme pølser med tilbehør, iscreme og

smørrebrød i pakker samt at servere kaffe, te, kakao, mineralvande, herunder frugt- eller saftevand samt æblemost, og mælk med brød. Tilladelsen giver ikke adgang til benyttelse af anden medhjælp end vedkommendes ægtefælle og hjemmeværende børn og børnebørn over 18 år. I sygdømtilfælde og lignende kan politiet, i København magistraten, tillade, at en anden navngiven person, der opfylder betingelserne for at få næringsbrev som handlende, håndværker og industri-drivende, benyttes som medhjælp. Politiet skal påse, at den pågældende vogn eller bod stedse er indrettet på sundhedsmæssigt forsvarlig måde.

Stk. 2. (Som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Tilladelse udfærdiget i medfør af stk. 1 giver kun adgang til at drive virksomhed fra ét forretningssted i vedkommende kommune. Når kommunalbestyrelsen, i København magistraten, anbefaler dette, kan handelsministeren dog tillade, at virksomheden drives fra flere faste stadepladser i kommunen. Gives sådan tilladelse, skal der som bestyrer af hvert udsalgssted være ansat en person, der over for politiet godtgør, at han opfylder betingelserne for at få næringsbrev som handlende, håndværker og industri-drivende. Med samtykke af handelsministeren kan vedkommende myndighed endvidere tillade, at virksomheden drives af selskaber m.v., der opfylder betingelserne for at erhverve bevræteradkomst, jfr. § 3.

Stk. 3. (Som ændret ved lov nr. 242 af 7. juni 1963).

For tilladelsen vil der være at erlægge en statskassen, i København kommunens kasse, tilfaldende afgift, der for personer udgør 10 kr. og for selskaber m.v. 50 kr., dog at bestemmelserne i § 5, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse. Fornyelse af tilladelsen sker vederlagsfrit.

Stk. 4. Politiet, i København magistraten, kan til enhver tid inddrage tilladelser udfærdiget i medfør af denne paragraf, når den pågældende ikke længere opfylder betingelserne for tilladelsens udfærdigelse, eller tilladelsen har givet anledning til misbrug eller andet uheldigt forhold. Den trufne afgørelse kan indbringes for handelsministeren. Indbringelse af beslutningen for højere myndighed har ikke opsættende virkning.

Stk. 5. Kommunalbestyrelsen kan give

almindelige regler til fastsættelse af vilkårene for og til begrænsning af de nævnte tilladelser og kan herunder bestemme, at der vil være at erlægge en nærmere fastsat afgift for benyttelse af faste studepladser på kommunens grund. Ligeledes kan der i politi- og sundhedsvedtægter fastsættes nærmere ordensforskrifter med hensyn til udøvelsen af den pågældende virksomhed.

Stk. 6. Bestemmelserne i § 30, stk. 1, 1. og 2. punktum, og stk. 2 og 6, finder tilsvarende anvendelse på de i denne paragraf omhandlede virksomheder.

Polititilladelser til dans, musicering, spil m.v. i beværtninger.

§ 23. Til i beværtninger at afholde offentlig dans eller maskerade eller lade opføre musikalske eller andre præstationer til underholdning for gæsterne udkræves politiets tilladelse, for så vidt der efter de gældende bestemmelser ikke udkræves tilladelse af højere myndighed. Lignende tilladelser skal også erhverves af den beværter eller gæstgiver, der ønsker at stille billard, keglebane og lignende underholdningsspil til rådighed for sine gæster.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede tilladelser kan højst gives for 1 år ad gangen. Kommunalbestyrelsen kan give almindelige regler til fastsættelse af vilkårene for og til begrænsning af antallet af de nævnte tilladelser og kan bl. a. bestemme, at disse kun må gives til beværtninger uden ret til udskænkning af stærke drikke. For tilladelserne betales en afgift efter kommunalbestyrelsens bestemmelse.

Kapitel V.

Frie næringer, beværtning i foreninger, marketenderivirksomhed m.v.

Sluttet bord, pensionatsvirksomhed.

§ 24. Til beværtning ved sluttet bord samt til at tage personer i logi i mindst en uge udkræves ikke adkomst efter nærværende lov. Politiet kan derhos med samtykke af kommunalbestyrelsen og på de af denne nærmere fastsatte vilkår tillade, at pensionatsvirksomheder uden at løse adkomst på gæstgivernæring tager personer i logi for 3 nætter ad gangen. Sådant tilladelse kan højst gives for 1 år ad gangen og kan til

enhver tid tilbagetages, for så vidt forholdene findes at give anledning dertil.

Stk. 2. Den, der beværter ved sluttet bord, har ret til under måltidet at beværte med stærke drikke, så længe dette ikke giver anledning til drukkenskab eller anden uorden, og så længe den pågældende ikke overbevises om i øvrigt at have drevet beværtning med stærke drikke. Holder den, der beværter ved sluttet bord, sig ikke de nævnte betingelser efterrettelig, kan politiet efter én gang at have advaret den pågældende mod følgerne heraf give ham tilhold om ikke længere at beværte med stærke drikke ved sluttet bord. Overtrædelse af sådant tilhold straffes efter bestemmelserne i § 34, stk. 1. Den, over for hvem sådant forbud nedlægges, kan forlange politisag rejst til konstatering af, hvorvidt betingelserne for forbuddets nedlæggelse har været til stede.

Stk. 3. Det nævnte forbud kan til enhver tid hæves af politiet og bortfalder 3 år efter, at det er givet, eller, for så vidt det forinden måtte være overtrådt, 3 år efter udstået straf for overtrædelsen.

Beværtning i foreninger.

§ 25. I foreninger må udskænkning af stærke drikke for betaling kun finde sted, såfremt der haves næringsadkomst på beværternæring med ret til udskænkning af stærke drikke i det pågældende lokale, eller såfremt tilladelse i medfør af § 21 er erhvervet. Dette gælder, uanset om udskænkningen sker uden fortjeneste for enkeltmand.

Stk. 2. Finder udskænkning sted i strid med bestemmelserne i stk. 1, påhviler ansvaret herfor såvel den pågældende ejer eller lejer af lokalet som foreningens bestyrelsesmedlemmer, når de vidende om forholdet ikke efter evne søger at hindre dette.

Stk. 3. Til sådanne forsamlingsbygninger i landkommuner, der har til formål at afgive lokaler til afholdelse af den stedlige befolknings møder, sportsøvelser m.v., kan der ikke knyttes beværterbevilling med ret til udskænkning af stærke drikke. Denne bestemmelse finder dog ikke anvendelse på sådanne forsamlingsbygninger, som dels har lokaler med selvstændig indgang for de i 1. punktum nævnte formål, dels har lokaler, der er indrettet til beværtningsbrug, jfr. § 9.

Marketenderivirksomhed.

§ 26. Ved marketenderivirksomhed forstås i denne lov beværtning i dertil indrettede lokaler i eller i tilknytning til fabrikker, værksteder, kontorer, kaserner, institutioner, arbejdspladser og tilsvarende steder for de dér beskæftigede. Som beskæftigede kan tillige anses midlertidigt beskæftigede samt chauffører, kuske og bude med ærinde i den pågældende virksomhed m.v. Betegnelsen marketenderi må kun anvendes for virksomheder, der drives under iagttagelse af reglerne i nedenstående stk. 2-10.

Stk. 2. Til at drive marketenderi udkræves tilladelse fra politiet, i København magistraten. Sådant tilladelse giver ikke ret til udskænkning af andre stærke drikke end øl af den i § 1, stk. 3, nævnte art. Når behørig kontrol med marketenderiet kan føres, og dette i øvrigt opfylder de i denne paragraf fastsatte betingelser, kan tilladelse kun nægtes, når ganske særlige omstændigheder taler mod dens meddelelse.

Stk. 3. Marketenderitilladelse giver alene ret til beværtning for de i virksomhederne eller på vedkommende arbejdsplads, såsom et havneområde, beskæftigede personer. Salg af tobaksvarer vil alene kunne finde sted til tilfredsstillelse af de pågældendes behov på stedet.

Stk. 4. Marketenderitilladelse kan alene gives til en virksomhed eller en flerhed af virksomheder eller, efter aftale med vedkommende virksomhed eller virksomheder, til en sammenslutning af de dér beskæftigede. For så vidt angår arbejdspladser, der ikke er knyttet til bestemte virksomheder, gives tilladelsen til en sammenslutning af de beskæftigede. Til at forestå den daglige drift skal være ansat en til politiet, i København magistraten, anmeldt marketender. Det retlige ansvar for marketenderiets tilbørlige drift påhviler såvel marketenderitilladelsens indehaver som marketenderen. Marketenderens løn må hverken helt eller delvis beregnes som en procentdel af omsætningen af stærkt øl. Handelsministeren kan fastsætte nærmere forskrifter med henblik på afgrænsning af de til marketenderiet adgangsberettigede samt til sikring af og kontrol med, at alene disse beværetes, og at misbrug af tilladelsen ej heller i øvrigt finder sted.

Stk. 5. Marketenderier må længst holdes

åbne i tiden fra $\frac{1}{2}$ time før arbejdstidens begyndelse til $\frac{1}{2}$ time efter dennes ophør. Politiet kan dog, hvor forholdene taler herfor, tillade, at et marketenderi holdes åbent i indtil $1\frac{1}{2}$ time efter arbejdstidens ophør.

Stk. 6. I marketenderier må ikke udskænkes stærkt øl uden for de i vedkommende virksomhed fastsatte spisetider. Andre stærke drikke end øl af den i § 1, stk. 3, nævnte art må ikke nydes i marketenderier. Det er forbudt at tilbageholde arbejds løn til dækning af skyld i marketenderier for stærkt øl. Bestemmelserne i § 32 finder tilsvarende anvendelse på marketenderier.

Stk. 7. Såfremt der i et marketenderi jævnlige forekommer drukkenskab, eller tilladelsen i øvrigt misbruges, kan den myndighed, der har givet tilladelsen, med godkendelse af handelsministeren fratage marketenderiet retten til at udskænke stærkt øl i en nærmere fastsat tid eller endog, når groft og vedvarende misbrug har fundet sted, inddrage tilladelsen.

Stk. 8. (Som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Fra lokaler, der er indrettet til marketenderivirksomhed, må der ikke drives nogen næring, hvortil næringsbrev kræves. Efter regler, som fastsættes af handelsministeren, kan politiet, i København magistraten, tillade, at der i marketenderier uden løsning af næringsbrev forhandles nødvendige toiletartikler og lignende. Såfremt der fra de pågældende lokaler lovligt fordeles varer uden næringsbrev, må der ikke udleveres andre stærke drikke end øl.

Stk. 9. Efter marketenderiets lukketid, jfr. stk. 5, må der ikke finde servering sted. Dette gælder dog ikke ved sammenkomster, der bekostes af vedkommende virksomhed, samt ved sammenkomster foranstaltet af organisationer af de på virksomheden beskæftigede, i hvilke udenforstående ikke deltager. I disse tilfælde skal forudgående anmeldelse til politiet finde sted.

Stk. 10. Anvendelse af marketenderilokaler efter marketenderiets lukketid til afholdelse af sammenkomster, herunder sluttede selskaber, ved hvilke indbyderen eller deltagerne selv drager omsorg for beværtningen, jfr. bestemmelsen i § 1, stk. 7, kræver tilladelse fra politiet i hvert enkelt tilfælde. Sådant tilladelse kan kun gives, såfremt der i sammenkomsten alene deltager de i vedkom-

mende virksomhed m.v. beskæftigede samt gæster i følge med disse.

Stk. 11. (Som indsat ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Handelsministeren kan i særlige tilfælde tillade, at der i marketenderilokaler — også efter marketenderiets lukketid — finder servering sted af den i § 24 omhandlede karakter. Sådantilladelse giver ikke ret til udskænkning af andre stærke drikke end øl af den i § 1, stk. 3, nævnte art.

Kapitel VI.

Handel med stærke drikke.

§ 27. Enhver næringsdrivende, der ønsker at sælge stærke drikke, jfr. § 1, stk. 6, skal, inden virksomheden påbegyndes, gøre anmeldelse herom til politimesteren, i København magistraten.

Stk. 2. Næringsdrivende på landet kan kun påbegynde detailsalg af stærke drikke, når kommunalbestyrelsen har meddelt tilladelse dertil. Kommunalbestyrelsens tilladelse skal være knyttet til et bestemt lokale. Flytning til andet lokale kan alene finde sted med kommunalbestyrelsens samtykke. Kommunalbestyrelsens tilladelse meddeles uden tidsbegrænsning, medmindre kommunalbestyrelsen som almindelig forskrift måtte have bestemt, at tilladelser kun gives for 8 år ad gangen. Tilladelsen kan begrænses til alene at angå salg af øl og vin eller en af disse varer, men kan i øvrigt ikke begrænses eller betinges.

Stk. 3. Politimesteren, i København magistraten, påtegner næringsbrevet om sket anmeldelse. Med hensyn til næringsbreve på landet finder påtegning dog først sted, når kommunalbestyrelsens tilladelse godtgøres at foreligge. I påtegningen vil tilladelsens gyldighedstid være at anføre, ligesom det udtrykkeligt skal angives, hvorvidt tilladelsen er begrænset til udelukkende at angå visse stærke drikke, jfr. stk. 2. Fornys kommunalbestyrelsens tilladelse efter udløbet af den i stk. 2 omhandlede tidsfrist, vil adkomstbrevet ligeledes være at påtegne herom af politimesteren.

Stk. 4. Ved et næringsbrevs påtegning i overensstemmelse med forskrifterne i stk. 3, 1. punktum, erlægges en vedkommende kommunes kasse tilfaldende afgift, der for

personer udgør 150 kr. og for selskaber m.v. 315 kr. Bestemmelserne i § 5, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 5. (Som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

Salg af stærke drikke ved omførsel til forbruger er forbudt.

§ 28. Vederlagsfri uddeling af stærke drikke på udstillinger, ved licitationer og auktioner er forbudt. Ved vinauktioner og lignende kan politiet dog tilstå undtagelser herfra.

Stk. 2. (Som ændret ved lov nr. 214 af 8. juni 1966).

I butikker og brugsforeningers uddelingslokaler eller i disses umiddelbare nærhed, såsom i lager- eller baglokaler, den til ejendommen hørende gård m.v., må udskænkning af stærke drikke for besøgende eller kunder ikke finde sted, hverken for betaling eller uden betaling. Med mindre særlige omstændigheder taler derimod, skal politiet dog på begæring meddele næringsdrivende, hvis hovedvirksomhed er fremstilling eller forhandling af vin, tilladelse til uden betaling at udskænke vin som smagsprøver i deres forretningslokaler eller på købestævner og udstillinger, der efter næringslovens § 15, stk. 1, er undtaget fra lovens bestemmelser, eller som afholdes i medfør af næringslovens § 15, stk. 2.

Stk. 3. Stærke drikke må ikke forhandles eller udleveres under sådanne omstændigheder, at der foreligger åbenbar omgåelse af reglerne om udskænkning.

Kapitel VII.

Personalet i beværtninger og gæstgiverier.

§ 29. Enhver, der antages til medhjælp i en beværtning eller et gæstgiveri, skal senest på den dag, da han påbegynder sin virksomhed i forretningen, meddele værten sit fulde navn, fødselsår og -dag samt fødested. Beværtere og gæstgivere må i deres virksomhed kun benytte medhjælpere, der har meddelt dem disse oplysninger. Oplysningerne skal af værten optegnes og opbevares, så længe han har vedkommende som medhjælper. Beværtere og gæstgivere, som af politiet derom har fået pålæg, skal give politiet meddelelse om de modtagne oplysninger. Med-

delelse skal være politiet i hænde inden 24 timer efter, at medhjælperen har påbegyndt sin virksomhed i forretningen. Ophører tjensteforholdet, skal meddelelse herom ligeledes gives politiet inden 24 timer.

Stk. 2. Politiet kan, når de i § 2, stk. 1, nr. 5, angivne omstændigheder skønnes at foreligge, forbyde en person at virke som medhjælper i nærmere angivne beværtninger eller gæstgiverier eller, om det findes påkrævet, alle beværtninger og gæstgiverier inden for politikredsen. Politiets beslutning iværksættes ved tilhold til medhjælperen og, hvis det anses for påkrævet, tillige ved pålæg til værten. Når forholdene giver anledning hertil, kan politiet endvidere meddele værten og personalet i en beværtning eller et gæstgiveri tilhold om ikke at nyde stærke drikke sammen med gæsterne. Sådant tilhold kan efter omstændighederne også meddeles personer, der leverer underholdningsmusik. Politiets bestemmelse kan indbringes for højere myndighed i overensstemmelse med forskrifterne i § 30, stk. 4. Indbringelse af beslutningen for højere myndighed har ikke opsættende virkning.

Stk. 3. I beværtninger og gæstgiverier med ret til udskænkning af stærke drikke må der, bortset fra værtens hjemmenværende børn og børnebørn, ikke anvendes serveringspersonale eller garderobebetjening under 18 år. Politiet kan gøre undtagelse fra bestemmelsen i dette stykkes 1. punktum for personer, der agtes antaget til oplæring i tjenerfaget, jfr. lov nr. 261 af 2. oktober 1956 om lærlingeforhold, når det skønnes, at forholdene på det pågældende lærested gør det forsvarligt.

Kapitel VIII.

Lukkebestemmelser, udskænkning for unge m.v.

Beværtningers lukketid.

§ 30. Beværtninger, hvor spise- og drikkevarer er genstand for offentlig forhandling til fortæring på stedet, skal holdes lukket i tiden fra kl. 24 til kl. 5. I politivedtægten kan det dog bestemmes, at beværtninger skal lukkes til et tidligere tidspunkt end kl. 24. Kommunalbestyrelsen kan endvidere, når særlige ædruelighedsmæssige hensyn taler derfor, fastsætte, at bestemt angivne beværtninger med ret til udskænkning af

stærke drikke skal lukke til et nærmere fastsat tidspunkt, der ligger før almindelig lukketids indtræden.

Stk. 2. Politiet kan give et af kommunalbestyrelsen nærmere fastsat antal beværtere tilladelse til at holde åbent efter kl. 24 eller den i henhold til stk. 1, 2. punktum, eventuelt fastsatte tidligere lukketid, dog længst til et af kommunalbestyrelsen fastsat tidspunkt. Tilladelsen kan til enhver tid tilbagetages af politiet, såfremt dens benyttelse giver anledning til uorden eller ulemper. For tilladelsen ydes til kommunens kasse en årlig afgift, der fastsættes for hvert enkelt tilfælde af kommunalbestyrelsen.

Stk. 3. Ved beslutning af kommunalbestyrelsen kan det endvidere fastsættes, at der ikke i beværtninger må udskænkes eller nydes stærke drikke i tiden fra kl. 5 til kl. 8. Træffes sådan bestemmelse, kan det samtidig fastsættes, at der ikke i handlendes og andre næringsdrivendes samt brugsforeningers butikker og udleveringssteder i det pågældende tidsrum må forhandles eller fordeles stærke drikke. Det samme gælder salg af stærke drikke i håndkøb fra apoteker og disses udsalgssteder.

Stk. 4. Hvis der på grund af særlige forhold opstår fare for den offentlige ro og orden, kan politiet i det omfang, det skønnes nødvendigt, som en forbigående foranstaltning forbyde udskænkning af og handel med stærke drikke i politikredsen eller i en del af denne og efter omstændighederne påbyde de pågældende forretningers lukning. Den trufne beslutning kan indankes for justitsministeren, der efter forhandling med handelsministeren afgør sagen. Indbringelse af beslutningen for højere myndighed har ikke opsættende virkning.

Stk. 5. Handelsministeren kan, når almene hensyn taler derfor, gøre undtagelse fra de gældende regler om lukketid over for beværtninger i jernbanestationer, rutebilstationer, lufthavne og lignende.

Stk. 6. Efter anbefaling af kommunalbestyrelsen kan politiet i ganske særlige tilfælde, såsom for nytårsnat og for valgnetter, dispensere fra de almindelige lukketidsregler.

§ 31. Når et kvarter er gået efter den for vedkommende beværtning gældende lukketid, må lokalerne ikke benyttes til ophold for nogen, bortset fra hvad opgørelsen af dags-

salgets regnskab og lokalernes rengøring og bevogtning nødvendiggor.

Stk. 2. Det tidspunkt, efter hvilket gæster ikke må forblive i beværtningen, skal angives ved tydelige opslag i beværtningslokalerne eller ved indgangen til disse efter politiets nærmere bestemmelse. Enhver gæst er pligtig at forlade beværtningen, så snart han af beværtningspersonalet er gjort opmærksom på eller i øvrigt er vidende om, at nævnte tidspunkt er kommet. I den tid, i hvilken gæster ikke må opholde sig i lokalerne, må disses vinduer ikke uden politiets tilladelse være tildækket.

Stk. 3. Sammenkomster af foreninger eller sluttede selskaber skal efter det i stk. 2 nævnte tidspunkt foregå i særlige, fra de almindelige beværtningslokaler adskilte lokaler. Politiet kan dog give tilladelse til at benytte de almindelige beværtningslokaler. Foreningens bestyrelse eller selskabets arrangører er ansvarlige for, at der ikke deltagere uvedkommende i sammenkomsten. Det samme gælder forretningsens vært, med mindre det godtgøres, at han har gjort, hvad der med rimelighed kan forlanges for at overvåge lukkebestemmelsernes overholdelse.

Stk. 4. Efter det i stk. 1 nævnte tidspunkt må uvedkommende ikke indfinde sig eller forblive i lokaler, der er forbeholdt en forening eller et sluttet selskab.

Udbetaling af arbejds løn.

Udskænkning for unge og berusede.

§ 32. Udbetaling eller fordeling af arbejds løn må ikke finde sted i beværtninger eller gæstgiverier.

Stk. 2. I beværtninger eller gæstgiverier er det forbudt enhver at skænke eller lade skænke stærke drikke for personer, der må antages at være berusede, og for personer, der ikke er fyldt og heller ikke kan antages at være fyldt 18 år. Politiet kan, når forholdene taler derfor, forbyde beværtere at lade personer under 18 år opholde sig som gæster i vedkommende beværtning. Bevillingshaveren er ansvarlig for sine medhjælperes overtrædelse af forskrifterne i dette stykke. Dette gælder dog ikke, såfremt bevillingshaveren godtgør, at han stedse på fyldestgørende måde har påset overholdelsen af forskrifterne, og at det ikke har været ham muligt at hindre den skete overtræ-

delse. Er den daglige drift overladt en af vedkommende myndighed godkendt bestyrer, gælder bestemmelserne i § 6, stk. 6.

Stk. 3. Næringsdrivende eller brugsforeninger, der sælger eller fordeler stærke drikke, må ikke udlevere sådanne til personer, der må antages at være berusede, og ej heller til de i stk. 2 nævnte unge personer, for så vidt der er grund til at formode, at de pågældende agter at anvende varerne til eget forbrug.

Særlige bestemmelser om beværtninger og gæstgiverier uden ret til udskænkning af stærke drikke.

§ 33. Såvel uden for som i beværtninger og gæstgiverier uden ret til udskænkning af stærke drikke skal der på et iøjnefaldende sted være anbragt et skilt, der tydeligt angiver forrentningens nævnte karakter.

Stk. 2. I sådanne beværtninger må værten og de, der går ham til hånd, hverken for betaling eller uden betaling skænke stærke drikke til nogen eller hjælpe nogen til nydelse af sådanne eller stille lokaler til rådighed til sådant formål.

Stk. 3. Ligeledes er det forbudt gæsterne at nyde medbragte stærke drikke, og værten og de, der går ham til hånd, må ikke finde sig i, at dette sker. Ej heller må værten eller andre nyde stærke drikke i serveringslokalerne.

Stk. 4. Den, der driver beværtning eller gæstgiveri uden ret til udskænkning af stærke drikke, må ikke opbevare stærke drikke i den ejendom, hvori beværtningen drives; ej heller må han opbevare stærke drikke på steder i ejendommens nabolag, hvorover han har rådighed. Dette gælder også hans medhjælper og medlemmer af hans husstand.

Stk. 5. I beværtninger eller gæstgiverier uden ret til udskænkning af stærke drikke må øl i flasker kun serveres, når det på flaskerne udtrykkeligt er angivet, at varerne ikke hører til de i § 1 omhandlede stærke drikke. Det er værtens pligt ved indkøb af alle drikkevarer at sikre sig, at sådan angivelse udtrykkeligt er anført på flasker og anden emballage.

Stk. 6. Den, der driver beværter eller gæstgivernæring uden ret til udskænkning af stærke drikke, må ikke ved sluttet bord beværte med sådanne drikke.

Kapitel IX.

Straffebestemmelser, politiforholdsregler m. v.

Straffebestemmelser.

§ 34. (Som ændret ved lov nr. 213 af 4. juni 1965).

Den, der uden behørig næringsadkomst forhandler, fordeler eller beværter med stærke drikke, straffes med bøde. I gentagelsestilfælde, eller når den ulovlige virksomhed drives som næringsvej, eller når den pågældende er vært i en beværtning eller i gæstgiveri uden ret til udskænkning af stærke drikke, er straffen bøde eller hæfte. Under skærpende omstændigheder, herunder når virksomheden drives på en sådan måde, at utugt, hasardspil eller andre strafbare handlinger derved fremmes, kan straffen stige til fængsel i indtil 6 måneder.

Stk. 2. I øvrigt straffes overtrædelse af loven eller af forskrifter eller påbud, der er udstedt i henhold til loven, med bøde. Under skærpende omstændigheder kan straffen stige til hæfte.

Stk. 3. Den, der lader sig beværte med, køber eller på anden måde forskaffer sig spise-, drikke- eller tobaksvarer, vidende om, at disses afsætning finder sted i strid med loven, straffes med bøde.

Stk. 4. Er overtrædelsen begået af et aktieselskab, andelsselskab eller lignende, kan bødeansvar pålægges virksomheden som sådan.

Stk. 5. Sagerne behandles som politisager.

Forbrydelse af næringsadkomst m. v.

§ 35. Bliver den, der driver beværtning uden ret til udskænkning af stærke drikke eller gæstgiveri med eller uden sådan ret, dømt for anden gang efter § 34, stk. 1, 2.-3. pkt., kan der ved dommen tillige træffes bestemmelse om, at den pågældendes næringsadkomst skal være undergivet politiets bestemmelse. Ved hyppigere gentagelser vil næringsadkomsten ved dommen være at frakende den pågældende.

Stk. 2. Bliver en næringsdrivende gentagne gange dømt for overtrædelse af bestemmelserne i denne lovs § 28, stk. 2-3, kan det ved dommen bestemmes, at den pågældendes ret til at handle med stærke drikke skal være forbrudt enten for bestandig eller for et i dommen fastsat tidsrum.

Stk. 3. Er nogen dømt til at have sin næringsadkomst undergivet politiets bestemmelse, kan politiet foruden at give den pågældende advarsler opstille sådanne vilkår for fortsættelsen af hans næringsdrift, som skønnes nødvendige eller formålstjenlige for at sikre forretningens lovlige drift, samt i kortere eller længere tid unddrage ham retten til at udøve næringen. Politiets bestemmelser i så henseende kan indbringes for handelsministeren. Indbringelse af beslutningen for højere myndighed har ikke opsættende virkning. Såfremt den dømte efter dommens afsigelse i 5 år har drevet næringen uden efter politiets skøn at have givet grundet anledning til klage, kan han forlange politiets skriftlige anerkendelse heraf, og den nævnte virkning af dommen er dermed bortfaldet.

Stk. 4. Når der i en beværtning eller et gæstgiveri jævnlig forefalder drukkenskab eller anden uorden til ulempe for omboende, vejfarende eller forretningens gæster, eller denne drives på en sådan måde, at utugt eller uterlighed, hasardspil eller andre forbryderiske handlinger derved fremmes, eller forretningen afgiver skjulested for forbrydere, eller af politiet eftersøgte personer eller ved forbrydelse erhvervede koster, kan den næringsberettigede, efter at han én gang uden tilstrækkelig virkning er blevet advaret af politiet, såfremt han har ladet det mangle på fornødent tilsyn eller i øvrigt er ansvarlig for de nævnte misligheder, under en politisag dømmes til at have sin næringsadkomst undergivet politiets bestemmelse og i gentagelsestilfælde til at have den forbrudt. Det samme gælder, for så vidt værten eller nogen af betjeningen gentagne gange har vist sig beruset i forretningen, eller for så vidt værten oftere har vist sig beruset på andre offentlige steder.

Politiforholdsregler m. v.

§ 36. For så vidt det af hensyn til sædeligheden, ædrueligheden eller opretholdelsen af ro og orden må anses for nødvendigt, skal politiet forbyde en beværter eller en gæstgiver i sin virksomhed eller i sin i nærheden beliggende bolig eller ejendom som gæster, logerende, medhjælpere eller lignende at have personer, der søger fortjeneste ved utugt. De pågældende skal af politiet navn-

gives og om fornøden påvises for værten. Politiet kan i forbindelse med forbuddet forbyde sådanne personer at indfinde sig de nævnte steder. Når forholdene taler derfor, kan politiet endvidere forbyde, at der i de pågældende beværter- eller gæstgivervirksomheder anvendes kvindeligt serveringspersonale, garderobe- eller toiletbetjening m.v. Politiets bestemmelse i de nævnte henseender kan indbringes for højere myndighed i overensstemmelse med forskrifterne i § 30, stk. 4. Indbringelse af beslutningen for højere myndighed har ikke opsættende virkning.

§ 37. Såfremt det ved dom eller ved den skyldiges egen erkendelse er godtgjort, at beværtning eller gæstgiveri drives uden behørig adkomst, og den ulovlige næringsdrift trods politiets advarsel fortsættes, kan politiet lade indgangsdøren til de lokaler, hvor den ulovlige næring drives eller fortsættes, forsegle og skiltet, hvor sådant er anbragt, fjerne.

§ 38. Der vil ikke kunne nægtes politiet adgang til de til en beværtning eller et gæstgiveri hørende lokaler eller rum. Tilsvarende regel gælder for så vidt angår marketenderier samt de i henhold til § 1, stk. 7, godkendte udlejningsvirksomheder.

Kapitel X.

Ophør af næringsret.

Bortfald af næringsadkomster.

§ 39. Næringsadkomst på beværter- og gæstgivernæring bortfalder:

- 1) ved adkomsthaverens død, jfr. dog stk. 3 og 4,
- 2) ved, at adkomsthaveren ophører at have bopæl her i landet,
- 3) ved adkomsthaverens umyndiggørelse, eller når han sættes under lavværgemål,
- 4) ved, at tidsbegrænset adkomst ikke ved perioden udløb fornyes,
- 5) ved ikke-benyttelse af adkomsten, jfr. stk. 5,
- 6) ved frasigelse af adkomsten, jfr. stk. 6,
- 7) ved adkomstens forbrydelse, jfr. stk. 7 og 8.

Stk. 2. For så vidt direktionen eller noget medlem af bestyrelsen i de i § 3 omhandlede

selskaber ophører at opfylde de i § 2, nr. 1-4, foreskrevne betingelser, vil indberetning herom inden 14 dage være at gøre til politiet, i København magistraten. Inden 3 måneder må det over for politiet, i København magistraten, godtgøres, at direktions- og bestyrelsesmedlemmerne på ny opfylder de fornævnte betingelser. Ethvert af direktionens og bestyrelsens medlemmer, der er vidende om forholdet, er pligtigt at påse, at den fornævnte indberetning rettidigt finder sted. Københavns magistrat drager omsorg for at underrette politiet om de til denne gjorte indberetninger.

Stk. 3. (Som ændret ved lov nr. 241 af 7. juni 1963).

Ved en mands død går adkomst ifølge bevilling over til den indtil hans død med ham samlevende hustru under forudsætning af, at hun over for politiet godtgør at opfylde betingelserne i § 2, stk. 1, nr. 2, 4 og 6. § 2, stk. 1, nr. 5, finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 4. Konkurs- og dødsboer har ret til ved en godkendt bestyrer, jfr. § 6, indtil 1 år efter konkursens eller dødsfaldets indtræden at fortsætte fallentens eller den afdødes beværter- eller gæstgivervirksomhed i likvidations-, overdragelses- eller lignende øjemed. I særlige tilfælde kan politiet, i København magistraten, forlænge den fornævnte frist.

Stk. 5. Adkomst ifølge bevilling, der uafbrudt i 2 år ikke har været udøvet, er derved bortfaldet, selv om adkomsten i løbet af de 2 år er blevet fornyet. Ved fornyelsen kan det dog bestemmes, at tiden før fornyelsen helt eller delvis ikke skal medregnes til de 2 år.

Stk. 6. Frasigelse sker ved tilbagegivelse af adkomstbrevet til politimesteren, i København magistraten, eller ved hos denne at lade adkomsten få fornøden påtegning om frasigelsen.

Stk. 7. Når adkomsthaveren ved dom findes skyldig i et strafbart forhold, kan adkomsten ved dommen frakendes ham i overensstemmelse med reglerne i straffelovens § 79.

Stk. 8. Forbryder nogen sin næringsadkomst, bortfalder beføjelsen til at drive næringen straks, når endelig dom er faldet. Dommen skal af vedkommende domstol meddeles den myndighed, der har udstedt næringsadkomsten.

Stk. 9. De i stk. 1, nr. 4 og 5, jfr. stk. 5, anførte bortfaldsgrunde finder tilsvarende

anvendelse, for så vidt angår adkomster til detailsalg eller fordeling af stærke drikke på landet, jfr. § 27.

Stk. 10. Handelsministeren kan, såfremt den lokale bevillingsmyndighed, jfr. kap. II og III, og kommunalbestyrelsen, i København magistraten, anbefaler dette, gøre undtagelse fra bestemmelserne i stk. 1, nr. 3, og stk. 2.

Stk. 11. Bortfalder retten til at drive en i denne lov omhandlet næring, skal adkomstbrevet inden 1 måned tilbageleveres til den myndighed, der har udfærdiget det, eller, for så vidt angår de i § 27 omhandlede adkomster, indleveres til påtegning hos vedkommende myndighed.

Kapitel XI.

Formularer, tilsyn, overgangsbestemmelser, ikrafttræden m.v.

Formularer, tilsyn.

§ 40. Handelsministeren kan fastsætte formen for de af denne lov omfattede næringsadkomster, tilladelser, anmeldelser til myndighederne og begæringer om udfærdigelse af adkomstbreve, ligesom ministeren er beføjet til at træffe de for tilsynet med lovens overholdelse fornødne foranstaltninger og herunder foreskrive, hvilke oplysninger der normalt bør tilvejebringes ved behandlingen af andragender efter denne lov.

Overgangsbestemmelser.

§ 41. De ved lovens ikrafttræden udfærdigede næringsadkomster på gæstgiveri i købstæderne er fremtidig undergivet de i denne lov fastsatte bestemmelser om for-

nyelse af gæstgiverbevillinger. Adkomsterne har kun gyldighed for det i medfør af § 4 fastsatte åremål, der regnes fra lovens ikrafttrædelsesdag, men kan ved udløbet af dette åremål fornyes i overensstemmelse med de i denne lov fastsatte forskrifter.

Stk. 2. De i stk. 1 omhandlede næringsadkomster skal inden 3 måneder efter denne lovs ikrafttræden indsendes til politiet, i København til magistraten. Vedkommende myndighed udfærdiger vederlagsfrit en bevilling på gæstgiveri og forsyner denne med påtegning om dens gyldighedstid.

Stk. 3. Allerede udfærdigede tilladelser til at drive marketenteri skal inden 3 måneder efter denne lovs ikrafttræden indsendes til politiet, i København til magistraten, som derefter udfærdiger den fornødne tilladelse, såfremt vedkommende marketenteri opfylder betingelserne i § 26.

Stk. 4. Den, der ved nærværende lovs ikrafttræden forener adkomst på beværter eller gæstgivernæring med anden næring, bevarer sådan ret uanset bestemmelserne i nærværende lovs § 11.

Ikrafttræden m.v.

§ 42. Denne lov, der ikke gælder for Færøerne, træder i kraft den 1. januar 1959. Samtidig ophæves lov nr. 129 af 15. marts 1939, lov nr. 261 af 27. maj 1950 og lov nr. 123 af 28. marts 1951 samt § 25 i lov nr. 286 af 18. juni 1951.

Stk. 2. Ministeren for Grønland bemyndiges til efter forhandling med handelsministeren ved kongelig anordning at sætte loven helt eller delvis i kraft i Grønland med de ændringer, som de særlige grønlandske forhold måtte tilsige.

Bilag 2.

**Forslaget til lov om restaurations- og hotelvirksomhed sammenholdt
med beværterloven.**

Lovforslaget.

Gældende lov.

Kapitel 1. Lovens område.

- § 1, stk. 1
 stk. 2
 stk. 3

- ny.
 § 3, stk. 1 og § 25, stk. 1.
 ny (næringslovens § 1, stk. 3).

Kapitel 2. Almindelige bestemmelser.

- § 2, stk. 1
 stk. 2
 stk. 3
 stk. 4, 1. pkt.
 stk. 4, 2. pkt.
 § 3, stk. 1
 stk. 2
 stk. 3
 stk. 4
 § 4, stk. 1
 stk. 2
 § 5, stk. 1
 stk. 2
 stk. 3
 § 6, stk. 1
 stk. 2
 § 7, stk. 1
 stk. 2
 stk. 3
 § 8
 § 9, stk. 1
 stk. 2
 stk. 3
 stk. 4
 § 10, stk. 1
 stk. 2, 1. pkt.
 stk. 2, 2. pkt.

- ny.
 § 2, stk. 3 (næringslov § 2, stk. 2).
 § 5, stk. 1.
 § 9, stk. 4.
 ny (næringslov § 2, stk. 4).
 § 2, stk. 1 (næringslov § 3).
 § 2, stk. 1.
 ny (næringslov § 3, stk. 3).
 ny (næringslov § 3, stk. 4).
 § 3, stk. 1.
 § 3, stk. 4.
 ny.
 § 5, stk. 1.
 § 4, stk. 11 (næringslov § 6, stk. 1).
 § 8, stk. 1.
 § 10, stk. 1.
 § 39, stk. 1 og 2.
 § 39, stk. 10.
 § 39, stk. 11.
 § 39, stk. 4.
 § 6, stk. 1.
 § 6, stk. 3.
 § 6, stk. 2 og 5.
 § 6, stk. 6.
 ny (næringslov § 9).
 ny.
 § 36.

Kapitel 3. Alkoholbevilling.

- § 11, stk. 1
 stk. 2
 § 12
 § 13, stk. 1
 stk. 2
 § 14, stk. 1
 stk. 2
 stk. 3

- § 4, stk. 2 og 3.
 ny.
 § 1, stk. 3 og 4.
 § 20, stk. 1.
 § 20, stk. 2 e) g).
 § 2, stk. 1.
 § 2, stk. 1 og § 3, stk. 1.
 § 3, stk. 2.

Lovforslaget.

§ 14, stk. 4
stk. 5
stk. 6
stk. 7
§ 15, stk. 1
stk. 2
§ 16, stk. 1
stk. 2
§ 17, stk. 1
stk. 2
stk. 3
stk. 4
stk. 5
§ 18, stk. 1
stk. 2
stk. 3
stk. 4
stk. 5
stk. 6
§ 19

Kapitel 4. Marketenderier, pensionater m.v.

§ 20, stk. 1
stk. 2
stk. 3
stk. 4
stk. 5
stk. 6
stk. 7
§ 21, stk. 1
stk. 2
stk. 3
§ 22, stk. 1
stk. 2

Kapitel 5. Særlige bestemmelser.

§ 23, stk. 1
stk. 2
§ 24, stk. 1
stk. 2
stk. 3
§ 25
§ 26, stk. 1
stk. 2
stk. 3
stk. 4
§ 27, stk. 1
stk. 2

Gældende lov.

§ 6, stk. 5 og ny.
§ 1, stk. 9.
§ 1, stk. 10.
§ 1, stk. 11.
§ 5, stk. 1.
§ 4, stk. 1.
§ 11, stk. 3.
§ 11, stk. 4.
§ 39, stk. 1.
§ 39, stk. 3.
§ 39, stk. 3.
§ 39, stk. 4.
§ 6, stk. 7.
§ 35, stk. 4.
ny.
ny.
ny.
§ 6, stk. 7.
§ 35, stk. 4.
§ 39, stk. 11.
§ 26, stk. 1, 1. og 2. pkt.
§ 26, stk. 2, 1. pkt.
— stk. 4, 1.-3. og 5. pkt.
§ 26, stk. 2, 3. pkt., stk. 4, 6. pkt. og stk. 7.
§ 26, stk. 2, 2. pkt.
— stk. 6, 1. og 2. pkt.
§ 26, stk. 4, 4. pkt., stk. 6, 3. pkt. og
— stk. 8.
§ 26, stk. 5, 9 og 10.
§ 26, stk. 11.
§ 24, stk. 1, 1. pkt.
§ 24, stk. 1, 2. pkt.
§ 24, stk. 2, 1. pkt.
§ 21, stk. 1, 1. pkt., stk. 2, 1. pkt. og
— stk. 7.
§ 21, stk. 1, 2. pkt.
§ 1, stk. 5, 1. pkt.
§ 1, stk. 5, 2. pkt.
§ 28, stk. 2, 1. pkt. og stk. 1.
§ 28, stk. 2, 2. pkt.
ny
§ 9.
§ 23, stk. 1.
§ 23, stk. 2.
§ 23, stk. 2.
§ 23, stk. 1.
ny.
§ 29, stk. 3.

Lovforslaget.

§ 28, stk. 1
stk. 2
stk. 3
stk. 4
stk. 5
§ 29, stk. 1
stk. 2
stk. 3
stk. 4
stk. 5
stk. 6
§ 30, stk. 1
stk. 2
§ 31, stk. 1
stk. 2
stk. 3

Kapitel 6. Straffebestemmelser m. v.

§ 32, stk. 1
stk. 2
stk. 3
stk. 4
stk. 5
§ 33

Kapitel 7. Ikrafttrædelsesbestemmelser.

§ 34
§ 35

Gældende lov.

§ 30, stk. 1.
§ 30, stk. 5.
§ 30, stk. 2.
§ 30, stk. 6.
§ 31.
§ 32, stk. 2, 1. pkt.
ny.
§ 29, stk. 2, 3. pkt.
ny.
§ 30, stk. 4.
§ 24, stk. 2.
§ 1, stk. 7.
§ 33, stk. 2 og 3.
§ 33, stk. 4.
§ 32, stk. 2, 2. pkt.
§ 36, 1. og 2. pkt.
§ 32, stk. 1 og
§ 26, stk. 6, 4. pkt.

§ 34, stk. 2.
§ 34, stk. 3 og ny.
§ 34, stk. 2.
§ 34, stk. 4.
§ 32, stk. 2, 3. og 4. pkt.
§ 38.

§ 42, stk. 1.
§ 42, stk. 2.

Restaurations- og hotelvirksomhed i Grønland.

1. Medens bestemmelserne om næringsvirksomhed i kap. III i lov nr. 277 af 27. maj 1950 om udøvelse af erhverv i Grønland (erhvervsloven) for de næringer, der omfattes af næringsloven, er ophævet ved kgl. anordning nr. 388 af 12. november 1966, er bestemmelserne fortsat i kraft for anden erhvervsvirksomhed, herunder restaurations- og hotelvirksomhed. Det samme gælder de nærmere bestemmelser om næringsvirksomhed i bekendtgørelse nr. 75 af 15. januar 1952 om udøvelse af næringsvirksomhed i Grønland (næringsbekendtgørelsen).

Derimod gælder beværterloven ikke for Grønland.

2. Efter erhvervslovens § 12, stk. 1, skal enhver, der ønsker at drive restaurations- og hotelvirksomhed i Grønland, indgive anmeldelse herom gennem vedkommende kommunalbestyrelse til landshøvdingen og erhverve et næringsbrev som bevis for anmeldelsen og som adkomst til at drive næringen. Forinden næringsbrevets udfærdigelse må virksomheden ikke påbegyndes. Næringsbrev skal løses i hver af de kommuner, hvor virksomheden drives.

For at få næringsbrev skal den pågældende efter erhvervslovens § 13 godtgøre, at have dansk indfødsret, at have haft fast bopæl i Grønland mindst 6 måneder forud for anmeldelsens indgivelse, at være fyldt 21 år og ikke være umyndiggjort, og at have rådighed over sit bo. Fra bopælskravet kan dispenseres.

Retten til at drive næringen bortfalder ved indehaverens død, dog kan dødsboet i indtil et år fra dødsfaldets indtræden fortsætte virksomheden. Endvidere bortfalder retten ved ophør af bopæl i Grønland og ved umyndiggørelse.

Efter næringsbekendtgørelsens § 4 kan aktieselskaber og andelsselskaber med begrænset ansvar få næringsbrev, når alle direktørerne og flertallet af bestyrelsesmedlemmerne opfylder betingelserne for at få næringsbrev. Der kan dog dispenseres herfra. Retten til at drive næringen bortfalder, med mindre der dispenseres, såfremt betin-

gelserne for at få næringsbrev ikke længere er til stede.

Brugsforeninger og andre andelsforeninger, der alene fordeler varerne inden for medlemmernes kreds eller bearbejder eller sælger medlemmernes produkter, er fritaget for at erhverve næringsbrev, men skal anmelde virksomheden og får som bevis herfor et „legitimationsbevis“.

I øvrigt indeholder næringsbekendtgørelsen bestemmelser om, at næringsbrevet og legitimationsbeviset skal være ophængt på et iøjnefaldende sted i det lokale, hvorfra virksomheden drives, og at næringsbrevet, når næringsretten bortfalder, inden en måned skal tilbageleveres vedkommende kommunalbestyrelse, der videresender det til landshøvdingen til annullation.

3. Ud over disse bestemmelser i erhvervsloven og næringsbekendtgørelsen, der vedrører restaurations- og hotelvirksomhed, gælder der i Grønland særlige regler for udskænkning og forhandling af spiritus m. v. Disse regler indeholdes i en midlertidig landsrådsvedtægt, der er stadfæstet af grønlandsministeriet den 18. november 1955, og til denne vedtægt er knyttet to tillæg henholdsvis af 18. december 1958 (tillæg 1) og af 12. september 1961 (tillæg 2).

Bestemmelserne er sålydende:

Landsrådsvedtægten.

„§ 1. Personer eller selskaber, der i henhold til erhvervet næringsbrev agter at drive virksomhed med ret til fremstilling, forhandling eller udskænkning af spiritus, må ikke påbegynde virksomheden, forinden tilladelse hertil, der vil kunne begrænses og betinges, er opnået af landsrådet efter indstilling fra vedkommende kommunalbestyrelse.

§ 2. Personer eller selskaber, der i henhold til erhvervet næringsbrev agter at drive virksomhed med ret til servering af mad og drikkevarer, uden at denne servering omfattes af § 1, eller med ret til at yde logi og forplejning til indlogerede, må ikke påbegynde virksomheden, førend virksomhedens lokaliteter er godkendt af vedkommende sundhedskommission.

Bilag til f. t. l. om restaurations- og hotelvirksomhed m. v.

§ 3. Ved foreningssammenkomster eller private sammenkomster, der finder sted i forsamlingshuse, biografte eller andre til offentlig brug egnede lokaler, må udskænkning af spiritus mod betaling kun finde sted efter forud indhentet tilladelse fra politiet.

§ 4. I virksomheder, hvor der udskænkes spiritus, og ved de i § 3 nævnte sammenkomster er det forbudt at udskænke spiritus for personer, der må antages at være berusede, og for personer, der ikke er eller ikke kan antages at være fyldt 18 år.

Udskænkning af spiritus må ikke ske uden for tidsrummet kl. 17,00 til kl. 22,30.

I virksomheder, der forhandler spiritus, er det forbudt at udlevere spiritus til personer, der må antages at være berusede, og til de i stk. 1 nævnte unge personer, når der er grund til at formode, at de pågældende agter at anvende varerne til eget forbrug.

§ 5. Politiet har til enhver tid adgang til virksomheder, hvor der udskænkes eller forhandles spiritus eller til de i § 3 nævnte lokaler.

I tilfælde af drukkenskab, slagsmål eller anden uorden kan politiet straks lukke virksomheden for den pågældende dag og i de i § 3 nævnte tilfælde forlange, at sammenkomsten straks ophører, og deltagerne forlader stedet.

§ 6. Ved spiritus forstås i denne vedtægt alle destillerede stærke drikke og drikkevarer, som er tilberedt heraf, samt øl med 1½ vægtprocent alkohol eller derover, enhver form for hjemmebrygget øl, vin tilvirket af druer, frugtvin tilvirket af frugtsaft ved alkoholgæring og anden ved alkoholgæring tilvirket drik.

§ 7. Personer eller virksomheder, der ved nærværende vedtægts ikrafttræden driver nogen af de i §§ 1 eller 2 nævnte virksomheder, skal inden 3 måneder efter vedtægtens ikrafttræden indgive ansøgning om fornøden tilladelse eller godkendelse.

§ 8. For overtrædelse af vedtægtens bestemmelser eller de i medfør af disse meddelte påbud kan idømmes advarsel eller bøde.“

Tillæg 1:

„§ 1. Kommunalbestyrelserne kan, når de skønner det særlig påkrævet, med landshøvdingens tiltrædelse bestemme, at udhandling og udskænkning af spiritus samt udhandling af malt og humle standes på bestemte dage eller bestemte tidspunkter.

Sådanne bestemmelser vil kunne sættes i kraft for enkelte områder i kommunen.

§ 2. I offentlige lokaler med udskænkning af spiritus må dans kun finde sted fra kl. 20 til normal lukketid.

Kommunalbestyrelsen kan dog i enkeltstående tilfælde, når særlige forhold taler derfor, dispensere fra denne bestemmelse.

§ 3. Personer under 16 år har ikke adgang til restaurationer med udskænkning af spiritus efter kl. 20, medmindre de er i følge med deres forældre.

§ 4. Det påhviler indehaverne af restaurationer med udskænkning af spiritus at føre regnskab efter nærmere af landshøvdingen fastsatte retningslinier.

§ 5. Det er en betingelse for udstedelse eller fornyelse af spiritusbevillinger, at bevillingshaverne senest fra 1. januar 1959 at regne indkøber alt afgiftspligtigt øl til salg i restauranterne hos Den kgl. grønlandske Handel, samt at der fra samme tidspunkt ikke udsælges hjemmebrygget øl i restauranterne.“

Tillæg 2:

„Det er forbudt at udhandle spiritus til personer, der ikke er fyldt 18 år.“

I tilknytning til disse vedtægtsbestemmelser foreligger landshøvdingens cirkulære nr. 45 af 21. juni 1960 til samtlige kommunalbestyrelser, kæmnere, kæmnerassistenter og overbetjente vedrørende meddelelse af bevillinger til udskænkning eller forhandling af spiritus. Cirkulæret er sålydende:

„Det meddeles herved, at politimesteren fra 1. juni 1960 at regne på mine vegne har overtaget ekspeditionen af sager vedrørende meddelelse af bevillinger til udskænkning eller forhandling af spiritus. Ved indsendelse af ansøgninger bedes følgende fremgangsmåde iagttaget:

Ansøgningen stiles til landsrådet og indsendes gennem kommunalbestyrelsen, som med sine bemærkninger videre sender den til det stedlige politi. Politiet påser, hvorvidt ansøgningen ledsages af fyldestgørende oplysninger, herunder en udtalelse fra den stedlige sundhedskommission, og videre sender den med sine bemærkninger til politimesteren.“

4. Endelig findes der særlige spiritusbestemmelser for Thule kommune og for Scoresbysund kommune, indeholdt i grønlandsministeriets bekendtgørelser henholdsvis af 17. december 1964 og af 24. januar 1966. Bestemmelserne er sålydende:

„§ 1. Nedennævnte bestemmelser har gyldighed for Thule kommune.

§ 2. For hver person, der er fyldt 21 år, fastsættes en månedlig ration på 20 alkoholenheder, idet 1 flaske øl med 1½ vægtprocent alkohol og derover

sættes lig 1 enhed, 1 flaske vin lig 10 enheder, 1 flaske spiritus lig 20 enheder og en flaske vinsprit lig 40 enheder.

Stk. 2. Rationen for een måned kan ikke overføres til en senere måned.

§ 3. For personer over 21 år, der kun en del af året opholder sig i Thule kommune, fastsættes en særlig ration på 40 alkoholenheder månedlig, såfremt de pågældende indtager deres måltider i en fælles kantine.

§ 4. Bortset fra adgang til at forskaffe sig de i §§ 2 og 3 fastsatte rationer er enhver indførsel og overdragelse af spiritus, vin og øl forbudt.

Stk. 2. Enhver fremstilling af alkoholiske drikke er forbudt.

Stk. 3. For overtrædelse af bestemmelserne i stk. 1 og 2 kan idømmes advarsel eller bøde.

§ 5. Såfremt der foreligger spiritusmisbrug, der-

under overtrædelse af § 4, stk. 1, kan spiritus for et bestemt tidsrum helt eller delvis fratages de i §§ 2 og 3 nævnte personer.

Stk. 2. Bestemmelse herom træffes af et af kommunalbestyrelsen nedsat udvalg.“

Bekendtgørelsen for Scoresbysund indeholder ligelydende bestemmelser, men medtager dog ikke bestemmelser som i § 3.

5. Senest er det ved lov nr. 313 af 18. juni 1969 om begrænsning af alkoholforbruget i Grønland bestemt, at der i vedtægter, der udfærdiges af Grønlands landsråd og stadfæstes af ministeren for Grønland, kan fastsættes bestemmelser om forhandling af varer, der indeholder eller er egnede til fremstilling af alkohol, og om udskænkning af drikkevarer, der indeholder alkohol.